

ဒင်းခံတွင်းခရီးသည်

ဒို့ကျွန်း

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ

အတ္ထုပ္ပတ္တိများအမှတ်	- ၅၀၀၀၅၅၀၅၀၀
မှတ်တမ်းပုံနှိပ်ထုတ်ဝေအမှတ်	- ၅၀၀၀၅၅၀၅၀၀
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးဆင်သူရလွင် (အိမ်မက်အသစ်စာပေ) ၃၈ (၃ လွှာ)၊ ၁၅၃-လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
ပုံနှိပ်ရေးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	- ဦးဆော်မြင့်ဝင်း (ကာလာစုန်ပုံနှိပ်တိုက်) ၁၈၄ (ဘီ)၊ ၃၀ လမ်း၊ (အထက်) ပန်းဆင်တန်းမြို့နယ်၊
မှတ်တမ်းပုံနှိပ်	- Dattha Gira
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ် စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်
အုပ်စု	- ၁၀၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀၀ ကျပ်

၀၅၅ • ၈၃

ဒတ္တကျော်စွာ

နဂါးခံတွင်းခရီးသည်/ ဒတ္တကျော်စွာ ။ - ရန်ကုန် ၊

အိမ်မက်အသစ် ၊ ၂၀၁၀။

၂၀၀- စာ၊ ၁၂ x ၁၈ . ၅ စင်တီမီတာ။

(၁) နဂါးခံတွင်းခရီးသည်

၆။	မိုးရာသီပတ်မျိုး	တာရာမင်းခေ	ဝေမျိုးသွင်
၇။	ကမ်းဝေးလှောင်အိမ်	သစ္စာနိုး	မင်းဆိုက်စိုးစန်
၈။	မျက်နှာတစ်ဦး၏ဖာလူဒါအရသာ		ဝေမျိုးသွင်
၉။	ကြက်ခြေခတ်နှစ်ခု	တာရာမင်းခေ	ဝေမျိုးသွင်
၁၀။	မင်းလှ...ဝေမျိုးသွင်...L မင်းပြည့်မွန်	မင်းလှ၊ ဝေမျိုးသွင်၊	L မင်းပြည့်မွန်
၁၁။	ပြတင်းပေါက်ကလွတ်ကျသွားတဲ့အိမ်က		L မင်းပြည့်မွန်
၁၂။	အိမ်မက်တစ်မက်စာ		ရွှေထိုက်
၁၃။	တစ်ဝက်တစ်ပျက်ည	မင်းဆိုက်စိုးစန်၊	L မင်းပြည့်မွန်
၁၄။	အနေအထားလွန်းပျံ့လာပြီ		ဝေမျိုးသွင်
၁၅။	ဟိုး...ရှေးရှေးတုန်းက		ရွှေထိုက်
၁၆။	ငှက်ဆိုးတုန်ခါန်		သတိုးတေဇ
၁၇။	စောင့်နေသူ		သတိုးတေဇ
၁၈။	ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ရွေးတစ်ဟောင်း		သတိုးတေဇ
၁၉။	ဂျစ်ပလီသင်ခန်းစာ		လင်းညို၊ သွေး၊
၂၀။	မိတ္တူမျက်ရည်		ဒေဝလကျော်
၂၁။	စွဲလမ်းခြင်းခရီးသည်		သတိုးတေဇ
၂၂။	မာယာကစားပွဲ		လင်းညို၊ သွေး၊
၂၃။	အပြာရောင်မှတ်ညွှတ်အပိုင်းအစများ၊		ဝေမျိုးသွင်
၂၄။	ချစ်သူရွာ		လူဇေ
၂၅။	အမှောင်ကြောက်သူ	သတိုးတေဇ၊	ဒေဝလကျော်
၂၆။	ညည့်တာရှက်တဲ့ခုံသံ		သတိုးတေဇ
၂၇။	ဦးရှင်ကြီး		ဒီဗွေကျော်စွာ
၂၈။	ပန်းဝင်စား		ဝေမျိုးသွင်
၂၉။	ခေလယ်		လူဇေ
၃၀။	ကလေးအတွေ့၊ Essay		မင်းဆိုက်စိုးစန်
၃၁။	ကိစ္စကျပြည်သူ့ အလည်ရောက်သူ		ဒီဗွေကျော်စွာ
၃၂။	ဘာဆိုလာမလဲ		လူဇေ
၃၃။	ခေါင်ညိုတံမြေတဲ့ အရိုက်ကလေး		ဝေမျိုးသွင်
၃၄။	လိပ်ပြာခွဲတဲ့သူ		ဒေသကျော်စွာ
၃၅။	စေညွှန်ရာကြမ္မာဆို		သတိုးတေဇ
၃၆။	25		လူဇေ
၃၇။	နှင်းဆီရောင်မှန်တိုင်း		ဝေမျိုးသွင်
၃၈။	အလင်းအမှောင်ကကြိုး		ဝေမျိုးသွင်
၃၉။	မိန့်ပီလီ		လူဇေ
၄၀။	ဆင်ဝင်စားတဲ့လူ		ဒတ္တကျော်စွာ
၄၁။	လစိုက်ညခေါ်သံ		ဒေသကျော်စွာ
၄၂။	သွေးကျတံရှင်		ဒတ္တကျော်စွာ
၄၃။	အချို့ပြစ်		လူဇေ
၄၄။	နတ်သမီးအဆောင်		လူဇေ
၄၅။	ဝိဘတ်ကြမ္မာ		ဒေသကျော်စွာ
၄၆။	ဘူတာကြီး		လူဇေ
၄၇။	သက်ပျောက်သစ်ပင်		ဒေသကျော်စွာ
၄၈။	စွယ်နီဆင်မိုင်း		သတိုးတေဇ
၄၉။	နဂါးခံတွင်းခရီးသည်		ဒတ္တကျော်စွာ

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့် စာအုပ်များ

၅၀။	တတိယမျက်လုံးရှင်	ဒေသကျော်စွာ
၅၁။	ပါဆယ်	လူဇေ

Eainmakathit presents

ဒုတိယကျော်စွာ

နဂါးခံတွင်းခရီးသည်

Eainmakathit

38 (3rd-fl), 153rd Lane, Tamwe Ts, Yangon.

095112428, 551403

အခန်း (၁)

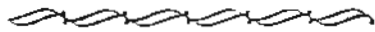
သူ မြင်မြင်လေရာ အရာအားလုံး မှောင်မိုက်၍နေသည်။
နားထဲ၌ ခေါ်သံတစ်ခုကသာ အပြည့်အဝကြီး ကြီးစိုးနေ၏။

“လာခဲ့ ဒီဘက်ကိုလာခဲ့”

အသံကြားရာနောက်သို့ သူတည့်တည့်လျှောက်လာခဲ့သည်။
ရှေ့တူရုဘက်ဆီတွင် သူ့စိတ်အထင် ပြီးကနဲပြတ် လင်းထင်းသွားသ
လိုလို တစ်စုံတရာကို သူမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ဂူဝတ်စုံခုထင်၏။ ခေါ်သံသည် ထိုဂူထဲမှထွက်ပေါ်နေခြင်း
ဖြစ်၏။ ညှို့ချက်မိနေသူပမာ ခေါ်သံနောက်သို့ သူ တောက်လျှောက်
လိုက်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဂူထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် စိန်ကနဲအေးသွားသော နံ့စားမှုက
ကြက်သီးမွှေးညှင်းများပင် ထောင်တက်လာစေ၏။ ရုတ်ချည်းကြောက်

ခိတ်တို့ ဆုံကြလွမ်းမိုးလာကာ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးချင်စိတ်ပင် ပေါက်
လာမိသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းလွန်းစွာ သူ့ခြေထောက်တို့သည်
သူ့ဆန္ဒတို့ကိုမနာခံ၊ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသော ခေါ်သံလာရာဆီ
သို့သာ တရွေ့ရွေ့လှမ်းမိနေဆဲ။

ဂုဏ်ရှိ အမှောင်ထုသည် တစတစပို၍ သိပ်သည်းလာသည်။
အရှေ့နောက်တောင်မြောက်ဝဲယာ ဘာဆိုဘာမျှ မမြင်ရတော့လောက်
အောင်ပင်။ သူ၏ခြေလှမ်းတို့သည် တစ်ချက်ကလေးမှ တို့ဆိုင်း
ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိပေ။ လှမ်းလာရင်းနှင့် သတိပြုမိလိုက်သည်မှာ
စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်နေသော အနံ့ဆိုးကြီးကိုဖြစ်၏။

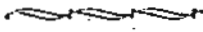
“အား ဆိုးဝါးလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုအနံ့ကြီးပါလိမ့်”

တော်တော်ကလေး ဆိုးဆိုးရွားရွား ထွက်ပေါ်နေသော
အနံ့ဆိုးကြီးက မွန်ထူပြီး မူးမေ့သွားမတတ်ပင်။ အော်ဂလီဆန်ချင်
စရာကောင်းသောအနံ့ကြီး ဘာနံ့ကြီးလဲ။ သွေးညှို့နံ့လိုလို၊ ပုပ်အက်
အက်အနံ့ဆိုးကြီး ပူတစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းမွန်ထူနေ၏။

သူ့လျှောက်လှမ်းနေရာသည် မဲမဲမှောင်၍ အလျားရှည်ရှည်
ဝူကြီးတယ်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ တိုးဝင်းသွားလေလေ ပိုပြီးနက်ရွိုင်း
လေလေ၊ အနံ့ဆိုးကြီးကလည်း ပိုပိုပြင်းထန်လာလေပါပဲ။

“လာခဲ့၊ လျှောက်လာခဲ့၊ ဒီဘက်ကိုလာခဲ့”

ခေါ်သံကို ပို၍နီးကပ်စွာ ကြားလာရသည်။ ထိုအသံသည်

သံလိုက်စက်ကွင်းတစ်ခုခုသို့ သူ့အား ဆွဲငင်ညှို့ယူနေသည်။ အသံ၏
ညှို့ချက်ကို သူမလွန်ဆန်နိုင်၍ ဆက်လျှောက်လာမိ၏။

မြင်ကွင်းသည် လုံးဝ မဲမဲမှောင်မိုက်နေရာမှ အလင်းပျံ့ပျံ့လေး
တစ်ခုကို ပိုးတဝါးမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအလင်းရောင်လေး ရှိရာသို့
သူ၏ ခြေလှမ်းတို့ကို ဦးတည်လိုက်၏။

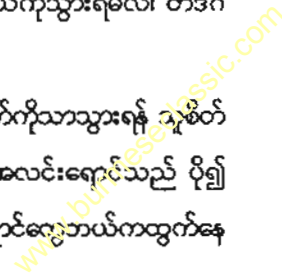
ဒါဟာ တစ်ဖက် ဝူပေါက်ဝလား ဝူလမ်းဆုံးအပြင်ဘက်သို့
သူ့ရောက်တော့မည်လား။

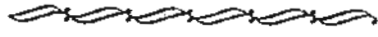
အထင်နှင့်အမြင်တို့သည် တက်တက်စင်အောင် လွဲခဲ့သည်။
အလင်းရောင်ရှိရာနေရာသည် ဝူပေါက်ဝ တစ်ခုမဟုတ်ပေ။ လမ်းဆုံး
တစ်ခုဖြစ်နေ၏။ တစ်ဖက်လမ်းသည် အလင်းရောင်ပျံ့ဖြင့် လွဲပြာနေ
ပြီး တစ်ဖက်က မဲမဲမှောင်မိုက်၍နေ၏။

ထိုလမ်းနှစ်သွယ်၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ရပ်လျက်
ဘယ်လမ်းကို သွားရမည်မှန်း သူဝေခွဲမရနိုင်စွာဖြစ်နေမိသည်။

ခေါ်သံကို နားစွင့်ကြည့်မိသည်။ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်း
လှအောင် ခေါ်သံတို့တိတ်ဆိတ်နေ၏။ သူဘယ်ကိုသွားရမလဲ၊ တဒဂံ
တော့သူ တွေဝေသွားမိသည်။

နောက်ဆုံး အလင်းရောင်ရှိသည့်ဘက်ကိုသာသွားရန် သူ့စိတ်
ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိ၏။ တိုးဝင်းသွားလေလေ အလင်းရောင်သည် ပို၍
ထက်မြာတောက်ပလာလေဖြစ်၏။ အလင်းရောင်လျှောက်လှမ်းလာသွားသောအခါ

တာလဲ။ အဆုံးမှာ သူဘာကို တွေ့ရမှာလဲ။ သိချင်စိတ်ကဲသွားမိကာ
ခြေလှမ်းကို ပိုမိုသွက်လိုက်သည်။

ယခုမှ သတိထားမိရသည်။ သူ့ကိုတစ်ချိန်လုံး ဒုက္ခပေးနေ
သော အနံ့ဆိုးကြီးကိုလည်း မရတော့ခြင်းကိုဖြစ်၏။ အနည်းငယ်တော့
စိတ်ချမ်းသာသွားမိသည်။ ထိုအနံ့ဆိုးကြီးအောက်က သူလွတ်မြောက်
လာပြီပေါ့။

ရှေ့ကို တရွေ့ရွေ့လှမ်းနေမိရင်း သူ့ရင်အနံ့သည် တဒိတ်ဒိတ်
အခုန်မြန်လျက်ရှိနေသည်ကိုလည်း သတိထားလိုက်မိသေး၏။ အလင်း
ရောင်မှာ ပို၍ စူးရှတောက်ပလာနေပါလား။

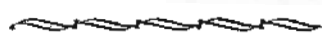
ပူ၏ ဟိုဘက်သည်ဘက် နံရံတွေဆီက ဖြာထွက်နေခြင်း၏။
သူသိချင်စိတ်ပြင်းပြသွားကာ ပူ၏နံရံတစ်ဖက်ကို ကပ်၍ကြည့်လိုက်
မိသည်။

“ဟာ ရတနာတွေ”

အသံထွက်၍ပင် သူယောင်ယမ်း ရေရွတ်မိ၏။

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက သူ့အဖို့ အလွန်တရာမှ
အံ့ဩထူးဆန်းစရာကောင်းလှ၏။

အထူးထူး အဆန်းဆန်း အပြားပြားသော ရတနာမျိုးစုံကို
ပူနံရံ၏ တစ်ဖက်တစ်ချပ်စီတွင် နံရံကပ် အံ့ဂုက် ငယ်လေးများဖြင့်
အစီအရီ ထည့်သွင်းထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပင်။ ရတနာအမျိုး

အစားလုံလင်လှ၏။ စိန်၊ ပတ္တမြား၊ နီနီစိမ်းစိမ်း ဝါဝါပြာပြာ အမျိုးအမည်
မသိသော ကျောက်မျက်ရတနာများ၊ ရွှေဒင်္ဂါးအချို့နှင့် ရွှေထည်ပစ္စည်း
မျိုးစုံကိုလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ အံ့ဂုက်ငယ်ကလေးများဖြင့် စီစီရီရီ။
သူ့အံ့ဩလွန်းစွာ ထိုအရာတို့အား လိုက်လံကြည့်ရှုနေမိသည်။
ထိုစဉ် ...

“လမ်းမှားနေပြီ၊ ပြန်ထွက်လာခဲ့”

ဟု အသံကြီး သူ့နားထဲပီပီသသကြားလိုက်ရ၏။ အသံသည်
ရုတ်ခြည်း သူ့အား ဆွဲငင်ခေါ်ဆောင်သွားသလို သူ့ခြေထောက်တွေ
အသံလာရာဆီသို့ ဦးတည်လှမ်းလာမိ၏။ ညှို့ဝင်ခံထားရသူတစ်
ယောက်လို သူဘာကိုမှ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့လှမ်းလာရင်း သူ
တွေ့ခဲ့သည့်လမ်းဆုံးသို့ပင် ရောက်ရှိလာသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ မှောင်မိုက်နေသောလမ်းထဲ သူတရွေ့ရွေ့
လှမ်းလာမိခြင်းပေ။ အသံသည် အဆက်မပြတ် ခေါ်ငင်ညှို့ယူနေဆဲ။
အမှောင်တိုက်ထဲမှ အသံလာရာဆီသို့ သူတဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်
လျှောက်လာနေမိသည်။ သွေးညှို့နံ့လို အနံ့ဆိုးကြီးက သူ့နားခေါင်းထဲ
ဒိုင်းကနဲပြေးဝင်ရောက်လာ၏။ ဆိုးဆိုးရွားရွား အနံ့ကြီးကြောင့် သူ
မူးမေ့လဲကျမတတ် အခံရခက်လှသည်။

အမှောင်တိုက်တွင်းဝယ် သူတစ်ယောက်တည်း ကူကယ်ရာမဲ့
ရှာဖြင့် အောက်အောင်ထားရသဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး လေးလံတင်းကျပ်

နေကာ မျက်လုံးများပင် ပြာဝေလာတော့မတတ်။

ခေါင်ငင်သံတို့ ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ အမှောင် တိုက်တွင်း စူးစူးရှရှ အနံ့ဆိုးကြီးသာရ၍ ဘာဆိုတာမှ မကြားရတော့ လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့ ကြီးစိုးနေလေ၏။

ခုနေ အလင်းစလေး တစ်မျှင်လောက်ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရလေမ လားဟု သူသိပ်ကိုမျှော်လင့်မိသည်။ ခေါင်းကို ဘယ်ညာပတ်ချာလည် ဝှေ့ယမ်းကာ အလင်းရောင်ကို ရှာနေမိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...။

သူ့အမြင်အာရုံတွင်းသို့ ဖျတ်ကနဲ အလင်းနှစ်ပွင့် ဝင်ရောက် လာခဲ့ပါလေတော့သည်။ စိမ်းဖန်ဖန်တောက်ပြာနေသောအလင်းနှစ်ပွင့်။ အရွယ်အစားတူညီစွာဖြင့် မနီးမဝေး တစ်တန်းတည်းရှိနေကြသည်။

ထိုအရာအား သူစူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဟုတ်ခနဲအလင်းနှစ်ပွင့် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။ ခဏအကြာ ဖျတ်ခနဲပြန်လည်လင်းထင်းလာ သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ပို၍ စူးရှတောက်ပြောင်နေမှန်းသတိထားလိုက်မိ ၏။

“ဟင်၊ ဒါ ... ဒါ မျက်လုံးနှစ်ခုပဲ”

အထိတ်တလန့် တွေးလိုက်မိစဉ် ထိုအလင်းနှစ်ပွင့် သူ့အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရတော့၏။

“ခေါင်း”

စူးရှကျယ်လောင်သော မာန်ပီသံကြီး ဝှန်ရဲတွေကို ရိုက်ခတ် ကာ ပွဲတင်မြည်ဟည်းသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် နာနာကျင်ကျင် သံကုန်ဟစ်အော်လိုက်သံတစ်ခု ဝူအတွင်း လှိုက်တက်မြည်ဟည်းသွားပြန်လေ၏။

အသံတို့ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဝူတစ်ခုလုံး ဟိန်းဟိန်းထလျက်ရှိ နေတော့သည်။

* * *

အခန်း (၂)

စိုးရွံ့လန်ထိတ်စိတ်နှင့်အတူ သူအိပ်ရာမှလန်နိုးလာသည်။ အာခေါင်တွေခြောက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးစေးတို့ညှစ်လျက်။ သူအိမ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို မက်ခဲ့မှန်းချက်ချင်း သတိရလိုက်မိသည်။

လူက ခုထိ ရင်တွေပန်းတွေတုန်ကာ မောဟိုက်ပြီးကုန်ခဲ့၏။ အိပ်ရာထက်မှ ထထိုင်လိုက်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ချွေးစေးများကို လက်နှင့်အသာသုတ်လိုက်ရင်း တုန်လှုပ်နေဆဲဖြစ်သော စိတ်ကိုငြိမ်သက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ကျော်စွာရေ... ဟေ့ကျော်စွာ”

အိမ်ရှေ့ဆီမှ လှမ်းခေါ်နေသောအသံကြောင့် အိပ်မက်အကြောင်း ပြန်လည်တွေးနေရာမှ အတွေးစတင်ပြတ်သွားရသည်။

စောစောစီးစီး ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟု သူက ယောင်နုနုတွေးရင်း

အိမ်ရှေ့ဝသို့လှမ်းထွက်လာခဲ့၏။

အိမ်ပြင်ဝတွင် ရွာထဲမှ ကာလသားခေါင်းကို အောင်ကြီးနှင့်အတူ လူကြီးတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အသားဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူကြီးက သူ့အားဖော်ရွေနှစ်လိုဟန်ဖြင့် ပြုံးလျက်ကြည့်နေသည်။ ထိုလူကြီး၏မျက်နှာကို သူ့စိတ်ထဲ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ဘယ်နေရာတွေ့ဖူးခဲ့သလဲဆိုတာ သူ ရုတ်တရက်စဉ်းစား၍မရ။ သေချာတာကတော့ ထိုလူကြီးသည် သူလုံးဝမသိသော လူတစ်ယောက်။

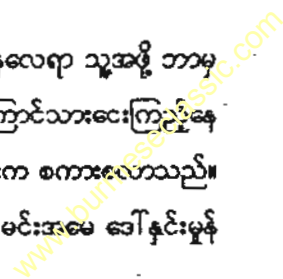
“ဦးလေး ဒါ ကျော်စွာလေ”

ကိုအောင်ကြီးက လူကြီးအား လှမ်းပြောလိုက်၏။ လူကြီး၏ မျက်နှာမှာ အံ့ဩဝမ်းသာခြင်း အရိပ်အငွေ့များ ဖုံးလွှမ်းသွားပြီးနောက် အားပါးတရ ပြုံးရယ်ကာဖြင့်...

“ငါ့တူက ဒီအရွယ်တောင်ရောက်နေမှကိုး၊ အေးလေနှစ်တွေလည်းအတော်ကြာပြီဆိုတော့၊ ဒီအရွယ်လောက်တော့ ရှိသင့်ပြီပေါ့”

လူကြီးက ရေရွတ်သလိုဖြင့် ပြောနေလေရာ သူ့အဖို့ ဘာမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိနေတော့၏။ အကြောင်းသားငေးကြည့်နေမိသော သူ့အဖြစ်ကိုရိပ်မိဟန်ဖြင့် ကိုအောင်ကြီးက စကားလော့သည်။

“ကျော်စွာရေ ဒီကဦးလေးကြီးက မင်းအဖေ ခေါ်နင်းမှုန်

နာမည်နဲ့ မင်းတို့မိသားစုအကြောင်းကိုမေးနေလို့ ငါတို့လည်း မင်းတို့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာရတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ငါ့တူရယ်၊ ဦးလေးက မင်းတို့မိသားစုကို လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှပါပြီကွယ်၊ နေ့မဲ့တွေ့တော့လည်း ငါ့တူလေးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ တွေ့ရတယ်”

“ဟို... ဒီကဦးလေးကြီး ပြောနေတာတွေကို ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို လိုက်ရှာနေရတာလဲ၊ ဦးလေးက ဘယ်သူလဲဟင်”

ကျော်စွာက အံ့ဩနားမလည်သလို မေးမိသည်။ လူကြီး၏ မျက်နှာ ချက်ချင်းညှိုးရိပ်သန်းသွား၏။ ဝမ်းနည်းသလို မချီတင်ကဲဆို၏။

“ငါ့တူ ဦးလေးကိုမသိတာလဲ အဖြစ်မဟုတ်ပါဘူးလေ။ တကယ်တော့ ဦးလေးဟာ ငါ့တူရဲ့ ဦးလေးအရင်းပဲ”

“ဗျာ”

သူ့အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားမိသည်။ မိဘတွေဆုံးသွားကတည်းက တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် နေခဲ့ရသော သူ့ဘဝတွင်းသို့ ဆွေမျိုး ရင်းချာဆိုသော သူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ဘွားကနဲ ပေါ်လာခဲ့သည့်

အဖြစ်အတွက် မယုံမရဲအံ့ဩနေမိသည်။

“မင်းအမေ မနှင်းမုန်ဟာဦးလေးရဲ့ အစ်မအရင်းပဲကွဲ့”

“အမေက ကျွန်တော့်ကို ဒီအကြောင်းတွေ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

“မင်းအမေဟာ သိပ်ပြီးတော့ မာနကြီးတယ်ကွဲ့၊ ဦးလေးတို့ ကိုစိတ်နာပြီး မင်းကို ဘာတစ်ခုမှမပြောခဲ့တာနေမှာ”

“ကျော်စွာ... မင်းဦးလေးကို အိမ်ထဲဝင်ခိုင်းဦးလေ အိမ်ရှေ့ ကြီးမှာ ဒီအတိုင်း မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းထားမလို့လားကွ”

ကိုအောင်ကြီးက ဝင်ပြောတော့မှ အိမ်ရှေ့ဝတွင် မတ်တပ်ကြီး ရပ်လျက် စကားပြောနေမိသည့်အဖြစ်ကို သတိထားမိရတော့၏။

“ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့... ဦးလေးရောက်လာတာ ရုတ်တရက်အံ့ဩသွားပြီး ဒီအတိုင်းစကားဖြောင့်နေမိတယ်။ အားနာလိုက်တာ။ ဦးလေး အိမ်ထဲဝင်ပါ ... လာ ... လာ”

သူက ပျာပျာသလဲခေါ်လိုက်မိသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်သင်ဖြူး ဖျာတစ်ချပ်ကို လျှင်မြန်စွာခင်းလိုက်ပြီးမှ ဦးလေးဖြစ်သူအား ထိုင်စေ၏။ ဦးလေးက အိမ်အတွင်းအကဲခတ်သလို ဝေ့ဝဲကြည့်ရှုပြီးမှ သင်ဖြူးဖျာ ပေါ်သို့ နှမ်းလျှာစွာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦးလေး”

“ငါ့တူ ဘာမေးမလဲဆိုတာ ဦးလေးသိပါတယ်၊ ဦးလေး

အကြောင်းစုံပြောပြပါမယ်”

ဦးလေးက သူမေးမည့်မေးခွန်းကို ကြိုတင်ရိပ်မိကာ ပိတ်ပြော
သွားတယ်။ သူမမေးသလို အသာလေးဆတ်ကာ ဦးလေးပြောမည့်
အကြောင်းကို အတုအမည်ပြောတော့သည်။

ဦးလေးသည်က ဦးလေးထင်၊ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ
ခေတ်ထဲမှာပင် ဦးလေးတို့မိဘတွေက တောင်ကြီးမြို့မှာ အင်မ
တန် ထင်ရှားခဲ့တဲ့ မျက်နှာပုံတွေပေါ့။ မင်းအမေမနှင်းမူန်ဟာ
အိမ်ကိုင်ခိုင်းထားတဲ့ ခြံစောင့်လုပ်သား မောင်ဘအောင်နဲ့
လူငယ်တို့ သဘာဝ မေတ္တာမျှခဲ့ကြတယ်။ ဒါကိုသိတော့မိဘ
တွေဟာ အစ်မမနှင်းမူန်နဲ့ မောင်ဘအောင်တို့ကို လုံးဝ
သဘော မတူဘူး။ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသထွက်ကြတာပေါ့။
မောင်ဘအောင်ကို အလုပ်က ထုတ်လိုက်တယ်။ အစ်မ
မနှင်းမူန်ကိုလည်း သူငွေ သားတစ်ယောက်နဲ့ပေးစားဖို့
ချက်ချင်း စီစဉ်လိုက်ကြတယ်လေ။ အတင်းအကြပ် စောင့်
ကြပ်ကြည့်ရှုနေလျက်က အစ်မမနှင်းမူန်ဟာ မောင်ဘအောင်
နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့တာပဲ။ မိဘတွေဟာ ဒေါသထွက်လွန်းလို့
အစ်မကိုအမွေဖြစ်ကြော်ငြာပြီး သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်လိုက်
ကြတယ်လေ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဦးလေးက ရန်ကုန်မှာ
ကောလိပ်တက်နေတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်မှသိရ

တယ်။ သိသိချင်း ဦးလေး အစ်မ မနှင်းမူန်တို့အကြောင်း
စုံစမ်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာမှ စုံစမ်းလို့မရ
တော့ဘူး။ အစ်မမနှင်းမူန်ဟာ မိဘတွေကိုစိတ်နာပြီး ခြေရာ
ဖျောက်နေခဲ့ကြ တယ်တူပါရဲ့။ တလောကမှ ဦးလေး အသိ
တစ်ယောက်ကပြောလို့ ဒီရွာမှာ အစ်မတို့မိသားစု နေကြ
တယ်ဆိုတာသိရတာ။ ဒါကြောင့် ဦးလေးလိုက်လာတာပဲ
ခုတော့လည်း ဦးလေးတို့မိဘတွေမရှိတော့ပြီမို့ အစ်မတို့
မိသားစုကိုပြန်ခေါ်ဖို့ ဦးလေးလာခဲ့တာ။ ခုတော့ ...”

သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး။ အဖေနဲ့အမေဟာ မနှစ်ကပဲ ပိုး
ထိလို့ဆုံးသွားခဲ့ကြတယ် ခုတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်းပဲ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဝနဲ့ ကျန်ခဲ့ရတာ
ပေါ့”

“ငါ့တူ ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ ဦးလေးရောက်လာပြီပဲ။ ငါ့တူ
ဘဝက တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ မဟုတ်တော့ဘူး။
ငါ့တူ ဦးလေးနဲ့ တောင်ကြီးကိုလိုက်ခဲ့ရမယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေးရယ် ကျွန်တော့်ဘဝ
တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ဆန် ဖြတ်သန်းရတော့

“ဟယ်ထင်ချတာ”

“ဟေ့နွာ ... မင်းအတွက် ငါ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ငါ အတွက်တော့ ငါ ဝမ်းနည်းတယ်”

တို့အောင်ကြီးစကားကြောင့် သူ အကြောင်သားဖြစ်သွားရ

သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ဝမ်းနည်းရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ၊ ဟိုဘက်ကွာ မခင်မေကို ငါသွားပိုင်ရင် အဖော်လိုက်ပေးမဲ့ မင်းမှမရှိတော့တာ၊ ပြီးတော့ မင်းမရှိရင် ဒီနှစ်ရွာဘုရားပွဲကျရင် ဦးရွှေရိုးအက ဘယ်သူကပေးတော့မှာလဲ”

“ဟာဗျားကိုအောင်ကြီးကလည်း အဟုတ်မှတ်လို့နားထောင်နေတာ”

ရယ်သံများ ဝေစီသွား၏။ ကိုအောင်ကြီးက တဟားဟား

အော်ရယ်ပြီးမှ အရယ်ရပ်ကာ...

“နောက်တာပါ ငါ့ညီရာ၊ ငါ့ညီဘဝ ခုလို အဆင်ပြေပြေဖြစ် သွားတာကိုပဲ အစ်ကို ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ကဲ... အစ်ကိုလည်း ပြန်တော့မယ်၊ ဪ ဦးလေးတို့ မြို့ကို ဘယ်တော့ပြန်ကြမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်ကွဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးတို့ပြန်ဖို့ စိစဉ်စရာရှိတာတွေကို ကျွန်တော်စီစဉ်ထားလိုက်ပါ့မယ်။ ဒီနေ့တော့ တူရီးနှစ် ယောက် အေးအေးဆေးဆေးသာ စကားပြောရစ်ကြတော့၊ ကဲ ... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး... အေး ခုလိုကူညီတဲ့အတွက် မောင်ရင့်ကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတွေဘာတွေမလိုပါဘူး ကျွန်တော် တို့ ရွာကို လာတဲ့စဉ်သည်ပဲ၊ ကူညီရမှာပေါ့၊ ကဲ ... ကျော်စွာရေ အစ်ကိုသွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ထွက်ခွာသွားသော ကိုအောင်ကြီး၏ ကျောပြင်ကို ထိုင်ကြည့် နေရာမှ ဦးလေးထံအကြည့်ပို့လိုက်ပြီး ကျော်စွာမေးမိသည်။

“ဦးလေးက မနက်ဖြန် တကယ်ပြန်တော့မှာလား”

“အေးလကွာ ဟိုမှာ အလုပ်တွေ နည်းနည်းရှိသေးလို့၊ နက်ဖန်ပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်၊ ဘာလဲ ငါ့တူက မသွားချင် သေးဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဒီရွာလေးနဲ့ ချက်ချင်းကြီး ခွဲသွားရမှာဆိုတော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဦးလေးလည်း အလုပ်ရှိသေးတယ်ဆိုတော့

“အခုလိုပဲ ပြန်လိုက်တာကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဦးလေးက
ဘာလုပ်လုပ်တာလဲဟင်”

“ဦးလေးက နုလောလောဆယ်တော့ မိဘလက်ငုတ် လက်
ရင်း ခြံလုပ်ငန်းတွေကိုပဲ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရတာပေါ့၊ တစ်ခါတစ်
လေ ကျရင် ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ မနုဿဗေဒပညာကို
လေ့ လာရင်း ခရီးတွေဘာတွေထွက်တာပေါ့ကွာ”

ဦးလေးပြောသော စကားထဲတွင် မနုဿဗေဒပညာဆိုသည်
စကားကို သူ့အဖို့အဆန်းသားဖြစ်သွားရ၏။ သိပ်နားမလည်ပေမယ့်
ဦးလေးအားထပ်မေးရန်လည်းမကြိုးစားတော့ပေ။ ဦးလေးမှာ ခရီးပန်း
လာသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူ့က အလိုက်
တသိပင် ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်များကို ထုတ်ယူလာ၍ခင်းပေးလိုက်လျှင်
ဦးလေးမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ကျောချအိပ်ပျော်သွားတော့၍
သူ့လည်း ဦးလေးဘေးမှ အသာခွာကာ နေ့လည်စာချက်ပြုတ်ရန်မီးဖို
ချောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါတော့၏။

* * *

အခန်း (၃)

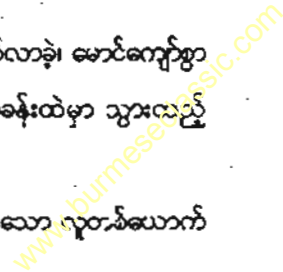
ခြံအကျယ်ကြီးနှင့် နန်းတော်တမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော
အိမ်ကြီးကိုမြင်လိုက်ရကတည်းက ကျော်စွာအဖို့ အံ့သြခြင်းတို့ အတော
သေတ်နိုင်အောင်ဖြစ်မိရတော့၏။ တအံ့တသြမျှတ်လုံးများဖြင့် လိုက်လံ
ငေးမောကြည့်ရှုနေသော သူ့ကိုဦးလေးကပြုံးရယ်ကာစကားဆိုလာ၏။

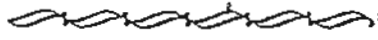
“ငါ့တူ ဒါ ဦးလေးအိမ်ပဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို သဘော
ထားပြီးနေ ... ဟုတ်လား၊ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“ဟေ့ ... မောင်လု အထုပ်တွေသယ်လာခဲ့၊ မောင်ကျော်စွာ
ရဲ့အဝတ်အစားအိတ်ကို သူ့နေမယ့်အခန်းထဲမှာ သွားလည်
ထားလိုက်”

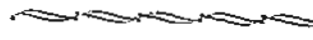
ဦးလေးက နံဘေးတွင် ရိုရိုလေးရပ်နေသော လူတစ်ယောက်

အားဖြောလိုက်လေရာ ထိုသူမှာ အိတ်တွေကိုသယ်ယူ၍ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျော်စွာသည် ဦးလေးနောက်မှအသာလိုက်လာမိသည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် ဦးလေးက ဆိုမှာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ ...

“ထိုင်... ငါ့တူ၊ နားနားနေနေပေါ့၊ ငါ့တူကြည့်ရတာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာလည်းမလိုဘူး၊ ရှိန်စရာလည်း မလိုဘူးနော်၊ ငါ့တူ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ပျော်သာနေ ကြားလား၊ ဒီအိမ်မှာ ဦးလေးနဲ့အတူ အလှည့်သမားငါးယောက်နေကြတယ်၊ ခြံစောင့်ကြီးဦးဘထွေးရယ်၊ ကားဒရိုင်ဘာမောင်လှတို့က အိမ်ဘေးက ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာနေကြတယ်၊ ထမင်းချက်ဒေါ်တုတ်နဲ့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့သံချောင်းတို့ကတော့ အိမ်နောက်ဖေးက အခန်းတွေမှာ နေကြတယ်၊ အဲ ... နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဦးလေးရဲ့ လှယုံတော်ကြီးဦးလှမင်းတဲ့၊ သူကတော့ အိမ်အောက်ထပ်မှာ အခန်းတစ်ခန်းနဲ့နေတယ်၊ ငါ့တူ လိုအပ်တာရှိရင် သံချောင်းတို့ ဒေါ်တုတ်တို့ရှိတယ်၊ သူတို့ကို ခိုင်းပေါ့၊ ခုချိန်ကစပြီး ငါ့တူဟာ ဒီအိမ်ရဲ့အိမ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာလို သဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေ ဟုတ်ပလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

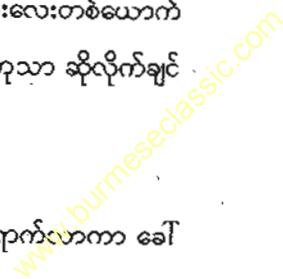
သူ့အဖို့ အိပ်မက်များလားဟုထင်မိနေတော့၏။ နန်းတော်တမျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်လွန်းသော အိမ်ကြီးတွင်နေနေရသည့် မိမိအဖြစ်ကိုမယုံနိုင်သလို အံ့သြစိတ်နှင့် ဝမ်းသာစိတ်တို့ တစ်ပြိုင်တည်းခံစားနေရ၏။ အမေ့ကို ပျတ်ခနဲသတိရလိုက်မိသည်။ အမေသည် သူ့ကို နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်တွေ ဘာဆိုတာမှမပြောပြခဲ့။ သူက မေးသည့်တိုင် လှီးလွှဲရှောင်ကွင်းသော စကားများဖြင့်သာ နှစ်သိမ့်ပြောဆိုခဲ့သည်။ ကြာတော့ သူလည်း အမေ့ကို ထပ်မမေးဖြစ်တော့ပေ။

တစ်ကယ်တော့ သူတို့နေသည့် ရွာကလေးသည်လည်း အဝေး၏ဇာတ်ချက်ကြော့မှ မဟုတ်ခဲ့တာ။ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်ကလေးတောင်မရှိသော ထိုရွာကလေးတွင် သူတို့မိသားစု ဇာတ်မြှုပ်ဆိုရင်း ရွာရှိလူများကိုသာ ခင်ရာဆွေမျိုးလုပ်ခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက အထီးကျန်ဖြစ်နေသော သူ့ဘဝထဲသို့ တွယ်မှီစရာ ဆွေမျိုးရင်းချာဦးလေးတစ်ယောက် မရှိခြင်းသည် သူ့အတွက် ကံကောင်းမှုတစ်ခုဟုသာ ဆိုလိုက်ချင်တာသည်။

“ခရာကြီး”

လူတစ်ယောက်က ဦးလေးအနားသို့ ရောက်လာကာ ခေါ်

လိုက်သံကြောင့် သူ့အတွေးစတင်ပြတ်သွားရသည်။

ဦးလေးက ထိုသူအားလှမ်းကြည့်ကာ..

“ဘာလဲ ကိုလှမင်း”

ဦးလေးပြောသော လူယုံတော်ကြီးဟု သူ သိလိုက်ရသည်။

ဦးလှမင်း၏လက်တွင် အရာတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“ဆရာကြီးမရှိတုန်း လူတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်၊ ပြီး
တော့ ဒါလေးကို ဆရာကြီးကိုပေးပေးပါဆိုပြီးမှာသွားလို့”

ဦးလှမင်းကပြောပြီး လက်ထဲမှ အရာကိုကမ်းပေးလိုက်
သည်။ ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်ပဲဖြစ်၏။ ဦးလေးက ဦးလှမင်း
ကမ်းပေးသော ကျောက်သင်ပုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး မျက်မှောင်
ကြွတ်၍ကြည့်သည်။

ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် စာများရေးထားဟန်တူ၏။

ဦးလေးက ကျောက်သင်ပုန်းရှိစာများကို ဖတ်နေသလိုအတန်ကြာ
ငြိမ်သက်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အတော်ကြာမှ ဦးလေးက စာဖတ်ပြီးသွားကာ အသိရခက်စွာ
ပြုံးလိုက်၏။

ဦးလေးအပြုံးကြောင့် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်ရှိစာများကို
စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

ဘာတွေရေးထားလို့ ဦးလေးပြုံးရတာလဲ။

“ဪ... ဦးလှမင်း ဒီကျောက်သင်ပုန်းကိုလာပေးသွားတဲ့
လူကဘယ်လိုပုံစံလဲဗျ”

“အဲဒီလူပုံစံက သိုက်ဆရာလိုလို မှော်ဆရာလိုလိုပုံစံပဲ၊
အရပ်ကတော့ ခပ်ပျော်ပျော်ပါပဲ၊ သူ့မျက်နှာမှာ မုတ်ဆိတ်
မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေနဲ့ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားတယ်
ဖျင် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုလည်း လွယ်ထားသေးတယ်၊
ရှမ်းအင်္ကျီ၊ ရှမ်းဘောင်းဘီကြီးနဲ့ဆိုတော့ သူက ရှမ်းလူမျိုး
တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“သူဘာတွေ ပြောသွားသေးလဲ”

“ဘာမှတော့ ထွေထွေထူးထူး ပြောမသွားပါဘူး၊ သူရောက်
လာပြီး ဆရာကြီးကိုမေးတယ်၊ ဆရာကြီးမရှိတုန်းလို့ပြောလိုက်
တော့ လွယ်အိတ်ထဲက အဲဒီကျောက်သင်ပုန်းကိုထုတ်ပြီး
စာရေးတယ်၊ သူရေးတဲ့စာတွေကဘာစာတွေမှန်း မသိဘူး၊
ကျုပ်လည်းမဖတ်တတ်ဘူး၊ စာရေးပြီးတော့ အဲဒီ ကျောက်
သင်ပုန်းကို ဆရာကြီးလာရင် ပေးပေးဖို့မှာပြီးထွက်သွားတော့
တာပဲ”

“ဪ... ကိုလှမင်း ကျုပ်တို့ကိုသူနေမယ့် အခန်းကို
လိုက်ပြပေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ငါ့တူ ဦးလှမင်းနောက်ကို လိုက်သွားလိုက် အခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးနားလိုက်ပါဦး”

ကျော်စွာက ခေါင်ကိုအသာဆတ်၍ ဦးလှမင်းနောက်ကိုလိုက် ရန်ပြင်လိုက်၏။ မျက်လုံးများက ဦးလေးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှစာများကို ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်လိုက်မိ သေး၏။

အတွန့်တွေအတက်တွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော စာများကို မြင်လိုက်၍ သူခေါင်းနဲ့နဲ့တော့ ခြောက်သွားမိသည်။ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသောစာများဖြစ်၏။ ဦးလေးမှာ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်ရှိ ထိုစာများကိုဖတ်ရှုရင်း ပြုံးလျက်ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

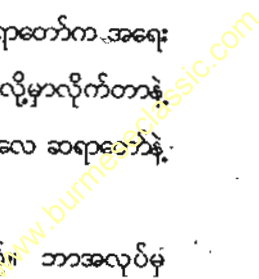
အခန်း (၄)

နောက်တစ်နေ့နက်တွင် ဦးလေးဦးမင်းထင်က မြို့နှင့် မနီး ခဝေး ရွာတစ်ရွာသို့ သွားရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ သူ့ကိုပါ လိုက်စေခဲ့၏။

“ဦးလေးက အဲဒီရွာကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲဟင်”
သူက စပ်စုချင်စိတ်တစ်ဝက်ဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ဒီလို ငါ့တူရဲ့ ခုသွားမယ့် ရွာရဲ့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဘုရားက ဦးလေးနဲ့ရင်းနှီးတယ်လေ၊ ဆရာတော်က အရေး တကြီးကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့ပါဦးလို့မှာလိုက်တာနဲ့ ... အဲဒါသွားရမယ်၊ ငါ့တူလည်းလိုက်ခဲ့လေ ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ ဖူး သွားတာပေါ့”

သူက ခေါင်းကိုသာအသာညိတ်မိသည်။ ဘာအလုပ်မှ

အသံအရာတို့သည် အာမေဏိအတူတူ အခုလိုသွားလာနေတာ
ဘာမှ သူ့အတွယ်အတွင်းပြိုင်လိမ့်မည်ဟု သူထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့်
ဦးလေးနှင့်အတူလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

ရွာကလေးသို့သူတို့ကိုယ်ပိုင်ကားလေးဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ
၏။ သာသာယာယာရှိလှသော ရွာကလေးကိုမြင်မိစဉ်ခဏ၌ ကျော်စွာ
သည် မိမိနေခဲ့သည့်မွေးရပ်မြေရွာကလေးကို ပြန်လည်သတိရလာ
မိသည်။ ထိုရွာကလေးတွင်သူတို့မွေးခဲ့သည်။ ဒီအရွယ် ရောက်သည်
အထိ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။ သူ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ခေါင်းချခဲ့ရ
သည့် သူ့မွေးရပ်မြေရွာကလေးကို သူတယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲ ရောက်
နေသည်ဖြစ်ပါစေ၊ ဘယ်တော့မှမေ့နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ခဏပဲ
ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခေါက်တစ်လေတော့ သူပြန်လည်သွားရောက်ချင်ပါ
သေးသည်။ ကားဘရိတ်အုပ်ကာ ကျွဲကန်ရပ်လိုက်တော့မှ သူ၏
တွေးလက်စအတွေးတို့ပြတ်သွားကာ ဝန်းကျင်ကိုရေဝဲကြည့်ရှုမိသည်။
ဟော ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့တောင် ရောက်လာပြီပဲ။ ဦးလေးတောင်
ကားပေါ်မှဆင်းနေပြီ။

“ငါ့တူရေ လာဟေ့။ ကျောင်းပေါ်တက်ရအောင်”

ရေနံရည်ဝနေသောကျောင်းကြီးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်
လိုက်ပြီးမှ ဦးလေးနောက်သို့လိုက်ခဲ့၏။ ကျောင်းကြီးကနှစ်ထပ်

ဖြစ်သည်။ လှေကားအတိုင်းတက်၍ ရာရာ အပေါ်ကိုရောက်သည်နှင့်
အသင့်စောင့်ကြိုနေသော ဆရာတော်က လှမ်း၍မိန့်လိုက်၏။

“ဒကာကြီးတို့ ရောက်လာကြပြီလား။ လာကြ...
လာကြ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဦးလေးက ဆရာတော်အားပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်ပြီး
ရှိကျိုးစွာဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ရှိခိုးလိုက်၏။ သူလည်း ဦးလေးနောက်နား
ဆီမှာ ခပ်ယိုယိုဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆရာတော်အား ဦးချုန်ပြီးလိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဒကာကြီး၊ ဒါက ဒကာကြီးရဲ့တူဆိုတာလား”

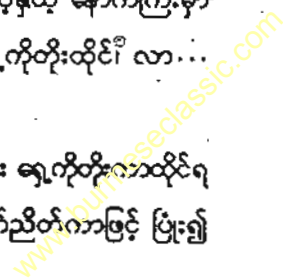
“တင်ပါ့ဘုရား”

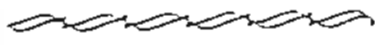
“ဪ... အေး အမေတူမို့လို့လားမသိဘူး၊ အချော
သားပဲဟဲ့”

ဆရာတော်က သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်ကာဆို၏။ သူတို့
အကြောင်း ဆရာတော်ကသိရှိထားပုံရသည်။

“ဒကာလေး ရှေ့တိုးထိုင်လေ၊ ဘယ်နှယ် နောက်ကြီးမှာ
ကပ်နေတာတုန်း။ ကဲ ... ကဲ၊ ရှေ့ကိုတိုးထိုင်၊ လာ...
လာ”

ဆရာတော်က မိန့်နေသည်မို့ သူလည်း ရှေ့ကိုတိုးကာထိုင်ရ
တော့၏။ ဆရာတော်က ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာဖြင့် ပြုံး၍

ပြောဆိုသည်။

“တပည့်တော်လဲ တူလေးကျော်စွာကို သွားခေါ်နေတာ၊ မနေ့ကမှအိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ အိမ်ရောက်မှဆရာတော် အခေါ်လွှတ်ထားတယ်ဆိုတာသိရုံလို့ ဒီနေ့မှ ရောက်လာခဲ့တာ။ ဒါနဲ့ ဘာအရေးကိစ္စများရှိလို့ပါလဲဘုရား”

ဆရာတော်က ဦးလေးစကားကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“အေး ဒကာကြီးကိုခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ အရေးကြီးကိစ္စတိုင်ပင်မလို့ပဲကွဲ့။ ဒီလို... ဒကာကြီးရေ၊ ဦးဇင်းတို့ ကျောင်းမှာနေတဲ့ ဖိုးသူတော်လေးကို သိတယ်မဟုတ်ဘူး”

“တင်ပါ့ သိပါတယ်ဘုရား”

“အေး အဲဒီဖိုးသူတော်လေး ရုတ်တရက်ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စကိုပြောချင်လို့ခေါ်လိုက်ရတာပဲကွဲ့”

“ဗျာ၊ ဖိုးသူတော်လေးပျောက်သွားတယ် ...ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဆရာတော်ဘုရား၊ ဘာလို့ ရုတ်တရက်ကြီးပျောက်သွားရတာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စကိုပဲ ဦးဇင်းတို့လည်း ခေါင်းခဲနေကြတာ၊ အဲဒီဖိုးသူတော်လေးက တစ်နယ်တစ်ကျေးကနေပြီး ဦးဇင်းတို့ကျောင်းမှာလာနေတာ၊ ကိုယ့်လက်အောက်မှာနေတုန်းပျောက်

သွားတာဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့လည်း အတော်စိတ်ပူနေမိတယ်၊ ထွက်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ဦးဇင်းကိုလျှောက်သွားရမှာပေါ့၊ ခုတော့မပြောမဆိုနဲ့ ထွက်သွားတာလားလဲ မသိဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့ အတော်ကလေး ပူပန်နေရတာပေါ့၊ ဒကာကြီးရဲ့”

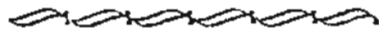
“ဟို ... ဖိုးသူတော်လေးဆီကို ဒီကြားထဲ စာတွေဘာတွေများလာသေးလားဘုရား၊ ဒါမှမဟုတ် ထူးထူးခြားခြားဘာတွေဖြစ်သေးလဲ ဘုရား”

ဆရာတော်က စဉ်းစားသလို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၏။

“စာတွေဘာတွေတော့ မလာဘူး ဒကာကြီးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ထူးခြားတာဆိုလို့ ဟိုတစ်ပတ်က ပစ္စည်းတစ်ခုရောက်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီ ပစ္စည်းရပြီးကတည်းက ဖိုးသူတော်လေး မူပျက်နေတာ ဦးဇင်းသတိထားမိတယ်၊ ဆွမ်းတောင်ကောင်းကောင်း မစားတော့ဘူး၊ တမိုင်မိုင်တတွေတွေဖြစ်နေတော့တာ ဒကာကြီးရဲ့ အဲဒါနဲ့များ သက်ဆိုင်နေမလား မသိဘူး”

“ဘာပစ္စည်းမို့လို့လဲ ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ပြပါဦး”

“အေး... အေး ဖိုးသူတော်လေး ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဦးဇင်းသိမ်းထားတယ်ကွဲ့၊ ဦးဇင်းသွားယူလိုက်ဦးမယ်” ဆရာတော်က တစ်စုံတစ်ရာကိုသွားယူပြီးနောက် ဦးလေး

အား ထိုပစ္စည်းကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ဒါပဲ ဒကာကြီး”

ဦးလေးက ဆရာတော်ပေးလာသောပစ္စည်းကို အသေအချာကြည့်ရှုနေ၏။ သူလည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိကာ ဦးလေးလက်ထဲမှ အရာကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။

တံဆိပ်ပြားလိုလို၊ ဘာလိုလိုနှင့် ကျောက်သားတစ်ခုပေါ်တွင် အသေအချာထွင်းထုထားသည့်ရုပ်ပုံများမှာ ဘယ်လိုပုံတွေမှန်းမသိ၊ ပုံတစ်ခုကိုတော့ သူ့နားလည်မိသည်။ လမင်း၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို စိတ်ဆိုးခေါသထွက်ဟန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်ပုံပင်ဖြစ်၏။

ကျော်စွာသည် ထိုကျောက်သားတံဆိပ်ကလေးကို ကြည့်ရင်းမှ ခေါင်းထဲမှ တဆစ်ဆစ်ထိုးကိုက်လာသလိုခံစားလိုက်ရ၏။

“ဒကာကြီး ဒီပစ္စည်းဟာ ဘာပစ္စည်းလဲဟင်”

“ရှေးဟောင်းတံဆိပ်တစ်ခုပဲလို့ ထင်တာပါပဲ ဘုရား”

“ဖိုးသူတော်လေးဆီ ဒီပစ္စည်းရောက်လာပြီးမှ ဖိုးသူတော်လေးပျောက်သွားတာဆိုတော့... ဒီပစ္စည်းဟာသင်္ကေတတစ်ခုခုဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဖိုးသူတော်လေးကို ခြိမ်းခြောက်တာနဲ့တူတယ် ဒကာကြီးရဲ့ ဒါဆိုရင်တော့ဒုက္ခပါပဲ၊ ဖိုးသူတော်လေးတော့ အန္တရာယ်

နဲ့ တွေ့နေပြီထင်ပါတယ်ကွယ်”

ကျော်စွာသည် ခေါင်းကိုက်သည့် ဝေဒနာကိုအား တင်းခံနေရ၏။ ခေါင်းထဲမှ စူးစူးနံနံကိုက်ခဲမှု တစ်ဖြည်းဖြည်း ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။ ဆရာတော်နှင့်ဦးလေးကတော့ သူ့အဖြစ်ကိုသတိမမူမိ။ ကျောက်သားတံဆိပ်နှင့်ဖိုးသူတော်ပျောက်ဆုံးသွားမှုကို ဆွေးနွေး၍ ကောင်းနေကြဆဲ။

“ဒီလောက်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့လည်း ဖိုးသူတော်လေးကို ဝိုင်းရှာပေးပါ့မယ်”

“အေးအေး ရှာပေးကြပါဦးဒကာကြီးရယ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းက လူပျောက်နေတော့ ဦးဇင်းမှာတာဝန်ရှိတယ်၊ ဒကာကြီးတို့ကို အားကိုးပါတယ်ကွယ်၊ ဝိုင်းဝန်းရှာပေးကြပါဦး”

ထိုစဉ်မှာပင် ကျော်စွာမှာ ဘယ်လိုမှခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါချေ။

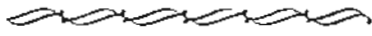
“အား”

မခံမရပ်နိုင်အောင် ခေါင်းကိုက်မှုကြောင့် သူ့အော်ဟစ်ညည်းညူမိသည်။ သူ့အော်သံကြောင့် ဆရာတော်နှင့်ဦးလေးက အထိတ်တလန့်လှည့်ကြည့်လာ၏။

“ဟဲ့ ဒကာလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျော်စွာ တူလေး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ခေါင်းထဲက မခံမရပ်နိုင်အောင်ကိုက်တယ်၊ အား...”

သူ့ထံ ခေါင်းကို လက်ဖြင့်အသာဖိကိုင်ကာ ပြောမိသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဒါဆို ငါဖော်ထားတဲ့ဆေး တိုက်ကြည့်စမ်းမယ်၊
ခြောက်အရေးထဲ ဆေးဗူးကဘယ်ရောက်နေတယ်မသိဘူး”

ဆရာတော် ဆေးဗူးကိုပျာပျာသလဲရှာ၏။ ထို့နောက် သူ့ကို
ဆေးတစ်ခွက်တိုက်သည်။ ဆရာတော်တိုက်သည့်ဆေးကိုသောက်ပြီး
တော့မှ အတော်အတန်သက်သာသွားတော့၏။

“ကဲ ... ကဲ ဒကာကြီးတို့ပြန်ရမှာ မိုးလည်းချုပ်နေပြီ၊
မပြန်ကြနဲ့တော့ ဒီည ဒီကျောင်းမှာပဲအိပ်လိုက်ကြတော့
ဒကာလေးကလည်း နေသိပ်မကောင်းသေးဘူးမို့လား”

“တင်ပျဲ ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်တို့ ဒီညဒီမှာပဲ
အိပ်လိုက်တော့မယ်ဘုရား”

ဦးလေးက သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ပြောလိုက်လေ
တော့သည်။

* * *

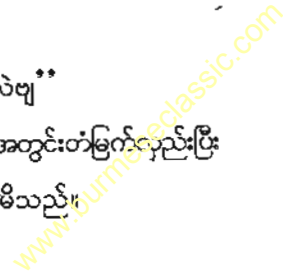
အခန်း (၅)

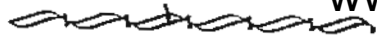
ထိုနေ့ညက သူ့အတော်ကလေးနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်
သွားမိသည်။ဆရာတော်တိုက်သည့် ဆေးကြောင့်လားမသိ။ နံနက်
မိုးသောက်တော့ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာမှာအလျဉ်းမရှိတော့။ ယူပစ်သလို
ထင် ပျောက်ကင်းသွားတော့၏။ အိပ်ရေးဝဝအိပ်လိုက်ရသဖြင့် ခွန်အား
တွေပင် ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလန်းဆန်းနေတော့သည်။

အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း သူ ဦးလေးကိုလိုက်ရှာမိသည်။ ကျောင်းဝင်း
အတွင်းနေရာအနှံ့လိုက်ရှာကြည့်သော်လည်း ဦးလေးကိုမတွေ့ရ။
ဦးလေးဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်။

“ကိုမောင်လှ ဦးလေးဘယ်သွားလဲဗျ”

ဒရိုင့်ဘာကိုမောင်လှက ကျောင်းဝင်းအတွင်းတံမြက်လှည်းပြီး
ထုသိုလ်ပြုနေသည်ကိုတွေ့ရ၍ သူ့လှမ်းမေးမိသည်။

“ရွာထဲခဏသွားမယ်လို့ပြောသွားတာပဲ...မောင်ကျော်စွာ”

“ထွက်သွားတာကြာပြီလား”

“တစ်နာရီလောက်တော့ရှိပြီထင်တယ်”

ဦးလေးရွာထဲကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ။ တကယ်ဆိုသူ့ကိုပါ ခေါ်သွားသင့်သည်ဟု တွေးမိပြီးမှ ငါအိပ်နေလို့မခေါ်တာနေမှာဟု ပြန်ဖြေတွေးမိသည်။ ဦးလေးနောက်ကို လိုက်သွားရကောင်းနိုးနိုး ချီတုံချီတုံဖြစ်နေမိစဉ် ကျောင်းပေါက်ဝတွင် ဦးလေးဝင်လာသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

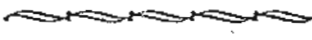
ဦးလေးနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ပါလာသည်။ ထိုသူ၏ပုံစံက ရှမ်းလူမျိုးတစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်မျိုးဝတ်စားဆင်ယင်ထားပြီး ကြီးမားသောဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုလည်း လွယ်ထားသေး၏။ ခေါင်းပေါင်းကြီးကိုလည်း ပေါင်းထားသေးရာ သူ့ပုံစံကသိုက်ဆရာ လိုလို၊ မှော်ဆရာလိုလိုပါပဲ။

လူယုံတော်ကြီးဦးဘမင်းပြောသော ကျောက်သင်ပုန်းပေး သွားသူမှန်း သူ့ချက်ချင်းရိပ်စားမိလိုက်သည်။ သူ့အနားသို့ ဦးလေးတို့ ရောက်လာ၏။

“ဟေ့ ငါတူ နိုးပြီလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ဦးလေးက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး နံဘေးရှိလူကြီး

အား လှည့်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဦးခွန်ချိုရေ ဒါ ကျုပ်တူမောင်ကျော်စွာ ကျုပ်တို့ခရီးမှာ သူ့ကိုပါ ခေါ်သွားရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ သဘောတူရဲ့လား”

ထိုလူကြီးက သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ နှစ်လိုစွာပြုံး၏။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ လူငယ်ဆိုတော့ သွက်သွက်လက်လက် ရှိတာပေါ့၊ ဦးမင်းထင်ရဲ့တူပဲ၊ ဘာစိတ်မချစရာရှိလဲမဟုတ် သူးလား”

ဦးလေးက သဘောကျသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၏။

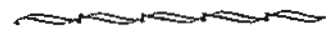
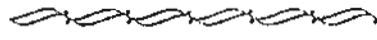
ဦးလေးတို့နှစ်ယောက်ပြောနေသောစကားများကို ကျော်စွာအဖို့ နားမလည်နိုင်သလို မျက်စိသုငယ်နားသုငယ်ဖြစ်နေမိသည်။

“ဟို... ဦးလေးကခရီးထွက်ဦးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငါတူရဲ့ ဦးလေးတို့ ခရီးတစ်ခုထွက်ဖို့ရှိသေး တယ်၊ အဲဒီခရီးကို မင်းပါလိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဟင်... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“မြန်မာပြည်ရဲ့ နယ်ဖျားတစ်နေရာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဦးလေးက မနုဿဗေဒနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို သွား လေ့လာမလို့၊ ဒီက ဦးခွန်ချိုက ဦးလေးရဲ့ဝါသနာကိုယ်လို့ ထူးဆန်းတဲ့လူမျိုးတွေရှိတဲ့ ဒေသအကြောင်း စာရေးပြီး အကြောင်းကြားလာတယ်လေ၊ အခု ဦးလေးတို့က အဲဒီ

ဒေသကို ခရီးထွက်ရမယ်၊ ငါ့တူအနေနဲ့လည်း ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရတာပေါ့ကွာ၊ မြတ် ဒါနဲ့ ကိုခွန်ချိုရေ ခရီး ဘယ်နေ့ထွက်ရင်ကောင်းမလဲ”

ဦးလေးက သူ့ကိုပြောနေရာမှ ဟိုလူကြီးဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဒီနေ့ မြို့ကိုပြန်ရောက်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာတွေကို စီစဉ်ရဦး မှာဆိုတော့ သန်ဘက်ခါလောက်ထွက်ရင်ကော”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ သဘက်ခါလောက်ထွက်မှ အဆင်ပြေမယ်၊ ကျုပ်လည်း ခြံလုပ်ငန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးဘမင်းကို မှာစရာရှိတာ မှာရဦးမယ်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဦးမင်းထင်ရေ သန်ဘက်ခါနံနက်စောစော မှပဲ ကျုပ် ခင်ဗျားအိမ် လာခဲ့တော့မယ်၊ ကျုပ်လည်း ခရီး ထွက်ဖို့ စီစဉ်စရာရှိတာတွေစီစဉ်ရဦးမယ်ဗျ၊ ခုတော့ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟာ ဦးခွန်ချိုကလည်း ကျုပ်တို့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ပါဗျ၊ ကျုပ်တို့ လည်း ခုပဲ ခရောတော်ကို လျှောက်ပြီးပြန်တော့ မယ့်ဟာ”

“နေပါစေ ဦးမင်းထင် ကျုပ်မလိုက်တော့ဘူး၊ ရွာထဲ ခဏ ဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေသွားယူမလို့လေ”

“ဒါဆိုလည်းသဘောပါဗျာ၊ မြတ် ဦးခွန်ချို သဘက်ခါ

ကျရင် စောစောလာခဲ့ဖို့မမေ့နဲ့”

“စိတ်ချ၊ စိတ်ချ ဦးမင်းထင် ကျုပ်သွားပြီနော်”

ထွက်ခွာသွားသော ဦးခွန်ချို၏ကျောပြင်ကို ဆေးကြည့်နေရာမှ ဦးလေးက သူ့ဘက်ညွှန်ကြည့်ကာ-

“ကဲ လာဟေ့၊ တို့တွေ ဆရာတော်ကို ပြန်တော့မယ့် အကြောင်း သွားလျှောက်ရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဦးလေးက ရှေ့မှထွက်သွားလေတော့၏။ သူလည်း ဦးလေးနောက်မှ အသာလိုက်လာခဲ့တော့သည်။

လိုလိုဘာလိုလိုနှင့် လက်ထဲတွင် မြားတံတစ်ခုကိုလည်း ကိုင်ဆွဲထား ပြန်သေး၏။

သူက တံအိမ်လေးအတွင်းမှအပြင်ထွက်လာပြီး ကောင်းကင် ကြီးကို မော့ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် နောက်ဖူးဆီမှ ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ထွက်လာကာ သူ၏ နောက်ကျောမှသိုင်းဖက်လိုက်၏။

သူက နောက်မှဖက်ထားသူကို ပြန်လည်ရှုထွေးပွေလှိုက်ပြီး စကားတတ်တွတ်ဆိုနေသည်။ သူ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင်သူ့အားအတင်း အကျပ်ပြန်လည်ဖက်ထားပြီးငိုနှိုက်နေသူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်ဖြစ်၏။

ထိုမိန်းကလေးက မျက်ရည်များအိုင်ထွန်းနေသော မျက်ဝန်း များဖြင့်ကြည့်၍ စကားတတ်တွတ်ဆိုနေသည်။ သူက မိန်းကလေး ထို နှစ်သိန်သလို ပြန်လည်ထွေးပွေလှိုက်ပြီးနောက် ကောင်းကင်ကြီးကို စာစ်ခါမော့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက် မိန်းကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှ ဖယ်ခွာလိုက်ပြီးနောက် မြေလှမ်းကွဲကြီးများဖြင့် သူထွက်သွားလေတော့သည်။ မိန်းကလေးမှာ သူ့အားတကြားတကြားခေါ်ရင်း နှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးပြီး ကုန်ရစ်ခဲ့တော့ ၏။ သူက မိန်းကလေးကို တစ်ချက်မျှလှည့်မကြည့်တော့ပဲ တစ်နေရာ သို့ ဦးတည်ကာသွားနေတော့သည်။

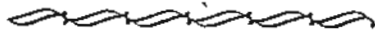
ထိုအိမ်မက်ကို မြင်မက်ပြီး သူ အိပ်ရာမှမျက်ခန်းလန်ပြီးလာခဲ့

အခန်း (၆)

ခရီးမထွက်ခင် တစ်ရက်အလိုညက ကျော်ရွာသည်မသိမဆိုင် အိပ်မက်တစ်ခုကိုမြင်မက်နေခဲ့၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူသည် ကျေးရွာတစ်ခုသို့ရောက်ရှိနေ သည်။ ထိုရွာကလေးတွင်ရှိသော အိမ်ခြေများမှာ ယခုခေတ်လို အိမ် ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပေ။ မြေခိုက်တံလိုလို ခပ်ပိုင်းပိုင်းတံအိမ်လေးများဖြစ်၏။ ထိုသို့သော တံအိမ်ကလေးအတွင်းမှထွက်လာသူမှာ သူဖြစ်နေသည် ကို စိတ်ဖျက်စိဖြင့်မြင်နေရ၏။

သူပုံစံမှာ ဝုတ်အထိဝဲကျနေသော ဆံပင်ရှည်များကို မစည်း မနှောင်ဘဲသည်အတိုင်းချထားပြီး အဝတ်အစားများမှာလည်း အမျိုးအမည်မသိရသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ သားရေတစ်ခုကို အထက်အောက်ဝတ်ဆင်ထား၏။ ကြည့်ရသည်မှာ တောတွင်းလူသား

ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆို့ဆို့နှင့်ကြီးခံစားနေရ၏။ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ သူ့ပြုံးမိသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူက ထွေးပွေထားပြီး ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို ပြန်လည်ပွေဖက်ထားသတဲ့။ သူ့ရင်သည် တဖျတ်ဖျတ်ခုန်လာရ၏။ ကြည့်နူးစိတ်ကြောင့်လား၊ ရှက်စိတ်ကြောင့်လားမသိ၊ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိသွေးကြောများ တဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့်ပူထူလာသလိုခံစားလိုက်ရ၏။

အသံထွက်၍ ခပ်ဟဟရယ်မိသည်။

“ဘယ်လိုအိပ်မက်ကြီးပါလိမ့်၊ အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးက ငါ့ရဲ့ဖူးစာရှင်များလားမသိဘူး”

သူ့ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။ ထို့နောက် သဘောတကူ အားပါးတရပြုံးလိုက်မိလေတော့၏။

* * *

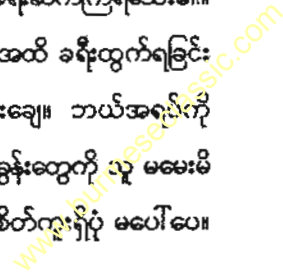
အခန်း (၇)

သတ်မှတ်ထားသည့်ရက်သို့ရောက်သောအခါ သူတို့အဖွဲ့ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ အဖွဲ့ဟုဆိုသော်လည်း ကျော်စွာရယ်၊ ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးမိတ်ဆွေ ဦးခွန်ချိုရယ် သုံးယောက်သာပါ၏။

သူတို့ခရီးစဉ်သည် အထက်ချင်းတွင်းဒေသဆီ ဦးတည်သွားနေခြင်းဖြစ်၏။

ကားတစ်တန်း၊ မီးရထားတစ်တန်းဖြင့် အမြို့မြို့အရွာရွာများကို သူတို့ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေလျှင်ခရီးဆက်ကြရသေး၏။

ခရီးသာထွက်လာရသော်လည်း ယခုအထိ ခရီးထွက်ရခြင်း အကြောင်းအရာကို လုံးစေ့ပတ်စေ့မသိရသေးချေ။ ဘယ်အရပ်ကို သွားနေတာလဲ။ ဘာသွားလုပ်မှာလဲဟူသောမေးခွန်းတွေကို သူ မမေးမိသလို ဦးလေးတို့ကလည်း ရှင်းလင်းပြောပြဖို့ စိတ်ကူးရှိပုံ မပေါ်ပေ။

ခြံစင်ပြည် နယ်စွန်နယ်များက လူထူးလူဆန်းမျိုးနွယ်တွေအကြောင်း သွားလေ့လာခရီးဟု ဦးလေးပြောပြခဲ့တာကိုပဲ ယောင်ဝါးဝါးသိခဲ့ရ၏။

ဦးလေးနှင့်ဦးခွန်ချိုမှာ နှစ်ယောက်သားခေါင်းချင်းတချင်းဆိုင် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြချိန်တယ်ကျော်စွာမှာ ပတ်ဝန်း ကျင် ရွှေမျှော်ခင်းများကိုဝေးကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။

ယခုဆို ခရီးထွက်လာရတာ ၁၀ ရက်ပင်ရှိနေပြီ။ မြို့ကြီးရွာ ကြီးများကို အသီးသီးဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် နယ်စွန်နယ်များ ရွာသိမ် ရွာမွှားလေးများအထိ သူတို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

မများမနေစတမ်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်မှာ တကယ့်ကို ကုန်း တစ်တန် ရေတစ်တန်။ နောက်ဆုံး ကားလမ်း မပေါက်သောနေရာသို့ ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြတော့၏။

“ကဲ ဦးမင်းထင်ရေ ကားလမ်းဆုံသွားလို့မရတော့ဘူး၊ ကျွပ် တို့ ခြေကျင်ခရီးဆက်ရတော့မယ်၊ ဟောဒီတော့လမ်း အတိုင်းသွားရတော့မယ်ဗျို့”

“အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ကို အား ကိုပြီး တောလမ်းအတိုင်းဆက်သွားဖို့ပဲရှိတော့တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ လမ်းပြတစ်ယောက်လောက်တော့ ရရင်ကောင်းမယ်ဗျာနော် ဦးခွန်ချို”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးမင်းထင်ရယ်၊ ကျွပ်အားလုံး

စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ၊ တော်ကြာနေ ကျွပ်တို့ကိုလမ်းပြပေးမယ် သူ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

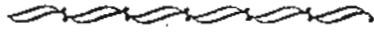
“ဟင်... ခင်ဗျားက ဘယ်တုန်းကဘယ်လို စီစဉ်လိုက် တာလဲ”

ဦးခွန်ချိုက လျှို့ဝှက်သလိုပြောနေ၏။

“နောက်က ကျွပ်တို့အားခွဲတဲ့ရွာကလေးမှာ ကျွပ်မေးကြည့်မိ တော့ တောလမ်းပြတ်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ လမ်းပြပေးနိုင်မယ့်သူရှိ လားလို့ တစ်ခါတည်းမေးခဲ့မိတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကသူ လမ်းပြလုပ်ပေးနိုင်တယ် ပြောလာတာနဲ့ ကျွပ်လည်းတစ်ခါ တည်းပွားခဲ့လိုက်တယ်လေ၊ တော်ကြာနေ သူ ရောက်လာပါ လိမ့်မယ်၊ ကျွပ်တို့ ခဏစောင့် ကြည့်ကြတာပေါ့”

“ဪ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဦးခွန်ချိုက ကြံမြင်သားပဲဗျာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ လမ်းပြပါလာတော့ ကျွပ်တို့ခရီးလမ်း မခက်ခဲ့တော့ဘူးပေါ့”

“ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာလမ်းပြကြီးလာပါပြီဗျာ” ဦးခွန်ချိုလှမ်းပြရာသို့ ဦးလေးနှင့်ကျော်စွာ လှမ်းကြည့်မိကြ သည်။ အသားမည်းမည်းတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် လူတစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ သူ၏ မြင့်မားသောအရပ် ခြေထောက် အဝေးကပင် ထင်းထင်းလင်းလင်းမြင်နေရ၏။

“မိတ်ဆွေတို့ စောင့်နေရတာကြာပြီလားဧ၊ ကျုပ်နည်းနည်း
နောက်ကျသွားတယ်”

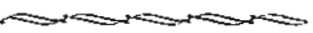
ထိုသူက စကားသံခပ်ဝဲဝဲဖြင့်ပြောလိုက်ပြီး အားနာသလို
ရယ်ပြရှာ၏။ ကွမ်းချိုးတက်နေသောသွားများ အထင်းသားပေါ်လာ၏။

“ရပါတယ်၊ ကျုပ်တို့လည်းရောက်တာမကြာသေးပါဘူး၊
ကဲ... အချိန်ရှိတုန်းလေး ကျုပ်တို့သွားကြရအောင်”

ဦးခွန်ချိုက ထိုသူအား လှမ်းပြောလိုက်ကာ လောဆော်လိုက်
၏။ လမ်းပြက သူ၏ခါးကြားထဲမှတစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
ထင်းခုတ်ခါးတစ်လက်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူက ရှေ့ဦးဆောင်ကာ
တောလမ်းအတွင်းသို့ဝင်သည်။ ပိတ်ကာတားဆီးနေသောသစ်ခက်
ဝါးခက်များကို လမ်းပြကခုတ်ထွင်လမ်းရှင်းကာသွားနေ၏။

မကြာမီ တောနက်တွင်းသို့သူတို့ရောက်ရှိလာကြ၏။
နေပြောက်ပင်မထိုးနိုင်လောက်အောင် တောကြီးကပိန်းပိတ်အောင်
သစ်ပင်ဝါးပင်များကာဆီးနေ၏။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များကြောင့်တောတွင်း၌
စိမ့်အေးနေသည်။ လမ်းပြ၏ခရီးလမ်းကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် သူတို့ တစ်စုံ
တရာအခက်အခဲမတွေ့ရသော်လည်း လူကတော့ အလွန် မောဟိုက်၍
နေပေပြီ။ ဦးလေးကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။

ဦးလေးမှာ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျအောင်မောဟိုက်နေသော်လည်း
ရပ်နားချင်သည့်စိတ်ကူးရှိဟန်မတူပေ။ အလွန်တရာမှစိတ်အားထက်သန်

နေပုံဖြင့် ခပ်သွက်သွက်သွားနေ၏။ ဦးခွန်ချိုကတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို
တွေးတောနေပုံမျိုးဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ကာလိုက်ပါလာ၏။ သူတို့
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားမဆိုမိကြ။ သုံးနာရီခန့်မျှ ခရီးပြင်းပြင်းနှင့်လာခဲ့
ကြပြီးနောက် တစ်ဖက်တောဝသို့ရောက်ရှိလာကြ၏။

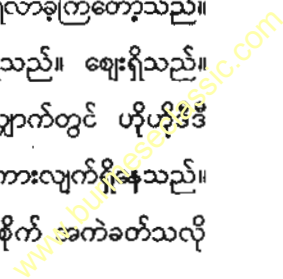
“ကဲ ... လမ်းဆုံးပြီ၊ ကျုပ်တာဝန်ပြီးပြီ၊ ဒီကနေမိတ်ဆွေတို့
ဆက်သွားရင်တော့ ရှေ့မှာ ရွာတစ်ရွာတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က
တော့ ဒီအထိပဲလိုက်ပို့နိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခုလို လမ်းပြဝေးတဲ့အတွက် သိပ်ကိုကျေးဇူး
တင်ပါတယ်”

ဦးလေးက လမ်းပြအားပြောလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းပေး လိုက်
၏။ လမ်းပြမှာငွေရပြီးသည်နှင့်နှုတ်ဆက်ကာ တောတွင်းသို့ ပြန်လည်
ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

သူတို့အဖွဲ့မှာ ...

အတန်ငယ်ကြာအောင် ဆက်လျှောက်လာကြပြီးနောက်မှ
လမ်းပြညွှန်လိုက်သော ရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြတော့သည်။
ရွာကလေးက အတော်စည်ကားပုံရသည်။ ဈေးရှိသည်။
ထက်သန်ရည်ဆိုင်ရှိသည်။ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဟိုဟိုဒီဒီ
သူလာနေကြသော ရွာသားများဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိနေသည်။
ဦးခွန်ချိုဦးစမှာ သူတို့အဖွဲ့အား စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်သလို

ကြည့်သွားရုံနဲ့ပဲ စစ်စစ်စုစုပေးပြန်ပေးပြောဆိုခြင်းလည်း မရှိကြချေ။ သူ့စိတ်တစ်ခုနဲ့သည်များလာခြင်းမှာ ယင်းတို့ထွက်တော့ အဆန်း တာကြည် ဖြစ်ဟန်မတူကြပေ။

ကျော်စွာတို့လည်း ရွာလမ်းအတိုင်းဟိုင်းဒီင်းဖြင့် လျှောက် လာခဲ့ကြ၏။ လျှောက်လာရင်းနှင့်ပင် လမ်းတစ်ခုခုရာအရောက်တွင် လူများအဖွဲ့ကာ တစ်ခုတစ်ရာပိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ သူတို့မှာစစ်စစ်ချင်စိတ်ဖြင့် ဝင်တိုးကြည့်မိကြသည်။

“အလိမ္မာယ် ပြပွဲပဲကွ”

ဦးခွန်ချိုက ရှေ့ဆုံးမှဝင်တိုးကြည့်ကာ အော်ပြောလေ၏။ ကျော်စွာကစိတ်ဝင်စားသွားပြီး လူများကြားမှတိုးဝင်ကြည့်မိသည်။ ပုလွေမှုတ်နေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ရှေ့တွင်ပါးပျဉ်းထောင်၍ စည်းချက်အတိုင်း ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသော မြွေဟောက်ကြီး တစ်ကောင်နှင့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုလူ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ရုတ်တရက်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် ယောက်ကျားလား၊ မိန်းမလားဟု ခန့်မှန်းခွဲခြားရခက်လှချေ၏။

အနက်ရောင် ဖျင်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီကိုတွဲ၍ ဝတ်ဆင်ထား၏။ ခေါင်းတွင်ခမောက်ကြီးကြီးတစ်ခုကိုလည်း ဆောင်းထားသေးသည်။ မျက်နှာတွင်လဲ နှုတ်ခေါင်းနှင့်ပါးစပ်ကို အနက်ရောင် ပုဝါစတစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသေးရာမျက်လုံးနှစ်လုံး ကိုသာမြင်ရလေ

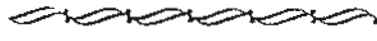

၏။ ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှုအတိုင်း မြွေဟောက်ကြီးမှာ ယိမ်းနွဲ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူကတစ်ဘက်သို့ယိမ်းလျှင် မြွေဟောက်ကြီးက ထိုအတိုင်းလိုက်ယိမ်း၏။ ရှေ့တိုးရောက်ဆုတ်လှုပ်လျှင် မြွေဟောက်ကြီးမှာ ထိုအတိုင်းလိုက်လှုပ်၏။ စည်းချက်နှင့်အဝင်ခွင်ကျဖြစ်ဆောင် လှုပ်ရှားနေပုံကြည့်ရသည်မှာ ကနေသည်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက မြွေကြီးကို တဖြည်းဖြည်း ချောမြေ့၍ သူ၏လက်များဖြင့် မြွေခေါင်းကိုကျွမ်းကျင်စွာကိုင်လိုက်၏။ လက်ထဲတွင်ပါလာသော မြွေကြီးကိုပုန်းများထက်သို့တင်လိုက်ပြီး ပုလွေသံနှင့်အတူ စည်းချက်ညီညီကနေပြန်၏။

ကြည့်ရှုနေကြသူတို့မှာအလည်းတယားယာရင်တစ်ထိတ်ထိတ် ဖြစ်မိနေကြသည်။ အဆုံးသတ်ပြကွက်အနေဖြင့် ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက မြွေခေါင်းကိုကျင်လည်စွာကိုင်၍ နှံ့နမ်းပြလိုက်လေသောအခါကြည့်ရှုသောပရိသတ်တို့မှာ ‘ဟာ’ခနဲ ‘ဟင်’ခနဲ ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ထို့နောက် ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက မြွေကြီးကိုပုန်းအိတ်မှ ပြန်လည်လျှော့ချပြီး တောစပ်ဝသို့သွားကာ လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ပုလွေသံမှာလည်း တီခနဲ ရပ်တန့်သွားပြီဖြစ်သည်။ မြွေကြီးမှာ အခုမှ သတိဝင်လာသည့်အလား တောစပ်သို့ကြွေးကားအားလန်အား

ဖြင့် ပြန်လည်တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

“ဟာ မြွေကြီးကို ဒီအတိုင်းလွှတ်လိုက်မလို့လား၊ ပြန်ထွက်လာပြီးအန္တရာယ်ပေးနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ပရိသတ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ကအလန့်တကြားထပြောသည်။

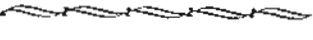
“စိတ်ချပါ၊ သူဘယ်တော့မှပြန်ထွက်လာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ သူလမ်းသူသွားတာပါ”

ချီသာကြည်လင်စွာ ပြောလိုက်သောအသံကြောင့် အားလုံးလှမ်းကြည့်မိကြသည်။ ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အသံကိုကြားရတော့မှ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိရှိရတော့တာဖြစ်သည်။

ကျော်စွာကိုယ်တိုင်ပင် အံ့သြမိရတော့သည်။ မြွေဆိုး တစ်ကောင်နှင့် လက်ဖွန်းတတီးကပြုဖျော်ဖြေခဲ့သော မိန်းကလေးကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲမှ အာဂမိန်းကလေးဟု ကြိတ်၍ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

မိန်းကလေးက ဆောင်းထားသောခမောက်ကို ချွတ်၍ ...

“ကျွန်မကအဖေ မျက်မမြင်ကြီးကိုလုပ်ကျွေးနေတဲ့သူပါ။ ဟော...ဟိုကပုလွေမှုတ်နေတဲ့သူက ကျွန်မရဲ့အဖေ မျက်မမြင်ကြီးလေ၊ ကျွန်မတတ်ကျွမ်းတဲ့ပညာလေးနဲ့ ပျော်ဖြေပေးဝမ်းစာရှာရတဲ့သူမို့သဒ္ဓါသလောက်လေး လှူသွားကြပါဦးနော်”

မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်”

မိန်းကလေးကသနားစဖွယ်ပြောလိုက်သောအခါ လူအုပ်ကြီးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြပြီး မိန်းကလေးကိုငိုထားသောခမောက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံများအသီးသီးထည့်လိုက်ကြ၏။

ကျော်စွာမှာ ခမောက်ချွတ်လိုက်၍ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်နေရသော မိန်းကလေး၏မျက်ဝန်းများကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်မိနေသည်။

“ဒီမျက်ဝန်းတွေ သူနဲ့ရှင်းနီးနေသလိုပါပဲ၊ ဘယ်မှာမြင်ဖူးတာပါလိမ့်၊ သူဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီမျက်ဝန်းတွေကို မှတ်မှတ်ရရရှိနေမိတာလဲ”

ဟုတွေးရင်းမှင်သက်အံ့သြစွာငေးကြည့်နေမိသည်။ ဦးခွန်ချိုက ဈေးအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအချို့ကိုထုတ်ကာ မိန်းကလေးရှိရာသို့သွား၏။ မိန်းကလေး၏ခမောက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံထည့်မည်အပြုတွင် မိန်းကလေးသည် ခမောက်ကိုဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီးနောက် ဦးခွန်ချိုအား စူးစူးမိမိပါး စိုက်ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

မိန်းကလေး၏အပြုအမူကြောင့်ဦးခွန်ချိုသည်အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားကာ နားမလည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေ၏။ မိန်းကလေးမှာ အသံမကျန်မမြင်ကြီးကိုခေါ်၍ လူအုပ်နှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်သွားတော့သည်။ လူအုပ်ကြီးမှာလည်း ကိုယ်စီကိုယ်စီအသီးသီး ထွက်သွားကြ

ရာ လမ်းအလယ်၌သူတို့သုံးဦးသာရပ်ငေးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။
 ဦးခွန်ချိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ခေါင်းကိုအသာရမ်းရှို့
 "ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲမသိဘူး၊ စေတနာနဲ့ပိုက်ဆံပေးတာ
 မယူဘဲ လူကိုရန်သူလိုကြည့်သွားတယ်"
 ဟု မကျေမနပ်ရွှေ့တ်နေလေ၏။
 ကျော်စွာသည် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ကြည့်ရှုရင်း
 မှင်သက်မိနေသည်။ တရင်းတနီးရှိနေသော မျက်ဝန်းလေး။ ဘယ်မှာ
 တွေ့ဖူးနေပါလိမ့်။ စဉ်းစားရှုမရနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိတော့သည်။

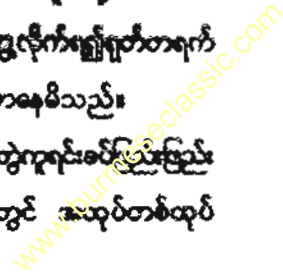
* * *

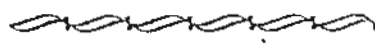
အခန်း (၈)

ဣတွင်းရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ဝင်စားရင်း သူတို့စတုရား
 နေမိသည်။ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးအတွက် ဦးလေးနှင့်ဦးခွန်ချိုတို့ကခေါင်း
 ချင်းဆိုင်၍ နှစ်ယောက်သားတီးတိုးဆွေးနွေးနေသည်။ ကျော်စွာသည်
 ထမင်းစားနေရာမှ ဘာရယ်မဟုတ် လမ်းဘက်အကြည့် ရောက်သွား
 ပီ၏။

သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ စောစောကတွေ့ခဲ့ရသော ကောင်မလေးတို့
 သားအဖနှစ်ယောက်၏ပုံရိပ်များတန်းဝင်လာ၏။ သူမတို့က လမ်းမ
 အတိုင်းလျှောက်လာကြသည်။ မပျော်ပန်ဘဲတွေ့လိုက်၍ရုတ်တရက်
 ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားကာ မှင်သက်စွာငေးမောနေမိသည်။

ကောင်မလေးကသူမ၏အဖေကိုပေးမတွဲကုရင်းခပ်ငြိုငြင်ဖြည်း
 လျှောက်လာ၏။ ကောင်မလေး၏ပုခုံးထက်တွင် အသုပ်တစ်ထုပ်

ကိုလွယ်ထားပြီး လက်တစ်ဘက်တွင်လည်း အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုချိတ်ဆွဲထားသေး၏။ တစ်ဖက်ကလည်းဖခင်ကြီးကို ဖေးမတွဲကူထားလိုက်သေးသည်။ ခမောက်နှင့်နှာခေါင်းစည်းပုဝါကိုတော့ခုထိမချွတ်သေးဘဲ ရှိနေရာ သူမ၏ပုံစံကိုကြည့်ရသည်မှာ အတော်ကလေးစိတ်မသက်မသာဖြစ်မိရသည်။

သူမတို့ ဒီရွာကတော့ဟုတ်ဟန်မတူပေ။ သူတို့လိုပဲခရီးသွားတွေဖြစ်မည်ထင်သည်။

‘ဘယ်ကနေပြီးဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ၊ ဒီလိုပဲ နယ်လှည့်ပြီး ဝမ်းစာရှာနေကြတာပဲလား၊ မင်းဘဝက သနားစရာကောင်းလိုက်တာ မိန်းကလေးရယ်’ ဟု ကျော်စွာကရုဏာသက်စွာတွေးမိသည်။

ဒီမိန်းကလေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေက သူ့အတော်ကလေး ရင်းနှီးနေသလိုပဲဟု သူထင်မိသည်။ သူမကို ဘယ်နေရာမှာတွေ့ခဲ့ဖူးလဲ ဆိုတာတော့ သူစဉ်းစား၍မရနိုင်အောင်ရှိနေ၏။

မျက်ဝန်းတွေက ဒီလောက်လှနေပါလျက်နဲ့ မျက်နှာအလုံးစုံကိုမော်ပြသနေပုံမှာ နှလုံးထူးရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့် ၊ လူမြင်သူမြင်မခံဝံ့တဲ့ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုခုများရှိနေလို့များလား။

ကျော်စွာသည် တွေးရင်းငေးနေမိ၏။ စားလက်စထမင်းထိုရပ်လျက်ငေးမိနေခြင်းဖြစ်ရာ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဦးလေးကလည်ကြည့် လာ၏။ ပြီးနောက် သူ့ကြည့်ရာနေရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

သဘောပေါက်သွားသလိုခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာပြုံးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံကြီးနှင့်အတူဆူဆူညံညံ အသံများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

“ပြေးကြဟေ့ နွားရိုင်းကြီးလွတ်လာပြီ၊ လွတ်ရာရှောင်ကြဟေ့”

နွားရိုင်းကြီးတစ်ကောင်သည် မည်းမည်းမြင်ရာတိုးခွေနေပြီး လမ်းတည့်တည့်အတိုင်း ပြေးလာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

လမ်းပေါ်ရှိလူများမှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့်လွတ်ရာရှောင်တိမ်းပြေးလွှားနေကြ၏။

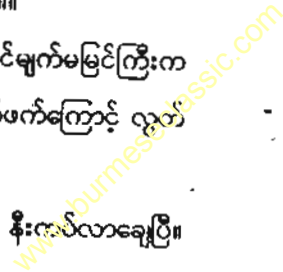
အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ပြေးသံ၊ လွှားသံများဖြင့် ကမ္ဘာပျက်သလို နှလုံးပွက်လောရိုက်နေတော့၏။

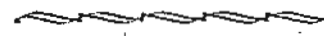
ကျော်စွာ ထိတ်ခနဲရင်ခုန်သွား၏။ ခေါင်းနဖန်းတွေကြီးသွားရသည်။ ဟိုမိန်းကလေးတို့သားအဖလမ်းပေါ်မှာပဲရှိသေးသည်။

နွားရိုင်းကြီးမှာ လမ်းပေါ်၌ထီးထီးရပ်လျက်ရှိနေသော မိန်းကလေးတို့အဖေ ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာနေ၏။

မိန်းကလေးတို့မှာ ထွက်ပြေးဖို့ရာ ဖခင်မျက်မမြင်ကြီးက နောက်တွဲထားရသည့်အပြင် အထုပ်တွေကတစ်ဖက်ကြောင့် လွတ်မြောက်အောင် ပြေးနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

နွားရိုင်းကြီးမှာ တစ်စတစ်စသူမတို့နှင့် နီးကပ်လာချေပြီ။

ဒါသတကြီးတစ်ဟုန်တိုးပြေးဝင်လာနေသည်မှာမြန်သန်လွန်းလှချေ၏။ အားလုံးခိုးရိုက်တကြီး မိန်းကလေးတို့အား အော်ဟစ်သတိပေးနေကြသည်။

“မြန်မြန်ပြေးလာ၊ ဒီဘက်ကိုမြန်မြန်ပြေးလာ”

“နွားရိုင်းကြီး မှီတော့မယ်”

မိန်းကလေးက မလွတ်နိုင်တော့မှန်းရိပ်စားမိကာ သူမ၏ အဖေအား လမ်းဘေးတစ်ဘက်သို့တွန်းပို့၍နွားရိုင်းလာရာဘက်သို့ မမှိတ်မသုန် စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

သူမပုံစံကနွားရိုင်းကြီးအား တန်ပြန်တိုက်ခိုက်တော့မည့်ဟန် အပြည့်နှင့်။ လာမည့်ဘေးပြေးတွေ့မည့်သဘော စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်းချထားလိုက်ပုံရသည်။

ကြည့်ရှုနေသူအားလုံးတို့မှာအသက်ပင်မရှုမိကြ။ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းမျက်ဝန်းများဖြင့်အစာ စောင့်ကြည့်နေမိတော့သည်။ ကျော်စွာသည် မိန်းကလေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုအထွဋ်အထိပ်သို့ရောက်ရှိလာမိသည်။ မိန်းကလေးကိုကယ်တင်ရန် သူ့ခြေလှမ်းတို့လှမ်းလိုက်မိ၏။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်မှာရှေ့သို့မရောက်၊ သူ၏လက်တစ်ဘက်ကို ဆောင့်ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရကာ တုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ သူ့နောက်သို့ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဦးလေးကသူ့လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားပြီး ခေါင်းတိုအသာရမ်းပြ၏။

“ငါ့တူ မသွားနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးဆို ရှုပ်ပြီးပိုအန္တရာယ်ကြီးကုန်မယ်၊ ဟို မိန်းကလေးပုံစံကြည့်ရတာ ဒီကိစ္စကိုကိုင်တွယ်နိုင်ပုံပဲ ခဏလောက်စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဦးလေးက ကျော်စွာကို တားမြစ်လေ၏။ ကျော်စွာမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်ပဲ စိတ်တွေယောက်ယတ်ခတ်နေလျက်က မိန်းကလေးကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ထူးဆန်းမှုတစ်ခုကို သူ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

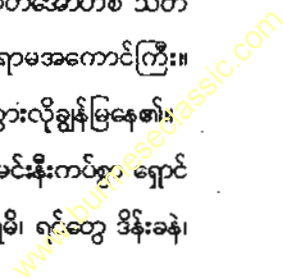
မိန်းကလေးသည်တိုးဝှေ့လာသော နွားရိုင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကြီးကို ထောင်လည်လှစွာ ရှောင်တိမ်းနေခြင်းပင်။ နွားရိုင်းကြီးမှာ မိန်းကလေးကို ခေါ်သောကြောင့် ပို၍ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် အတင်းတိုးဝှေ့ တိုက်ခိုက်နေ၏။

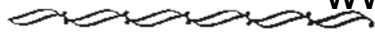
မိန်းကလေးက ပွတ်ကာသီကာဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေဆဲ။ ကြည့်ရသည်မှာ အသည်းတယားယားရင်တရွပ်လှပနှင့်။

“နမ သတိထား၊ အနားသိပ်မကပ်နဲ့၊ နည်းနည်း ခွာထား”

ကျော်စွာသည် လည်ချောင်းတွေကွဲမတတ်အော်ဟစ် သတိပေးနေမိ၏။ နွားရိုင်းကြီးကအနက်ရောင်၊ ဧရာမအကောင်ကြီး။ ဦးချိုကားကားကြီး၏ထိပ်ဖျားနှစ်ဖက်က အပ်သွားလိုချွန်မြဲနေ၏။

မိန်းကလေးက နွားချိုများနှင့် အလွန်အမင်းနီးကပ်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည့်အချိန်တိုင်း သူ့မှာ အသက်ပင်မရှုမိ၊ ရင်တွေ ဒိန်းခနဲ၊

ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ရွှံ့ခနဲနေမိ၏။ ချိုဖျားမှာ အသက်ပါသွားတော့မလား
အောက်နေရအောင် ကောင်မလေးကသက်စွန့်ဆံဖျား ရှောင်တိမ်းနေလေ
သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် မိန်းကလေးသည် နွားရိုင်းကြီးနှင့် အတော်ထဲ
ဝေး ခွာသွားမိစဉ် ခါးကြားထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ
၏။ လက်ထဲတွင်ပါလာသည်ကား အသွားထက်လှသော ခါးမြှောင်
တစ်ချောင်း။ နေရောင်အောက်တွင်လက်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။

မိန်းကလေးက ထိမထင်ဟန်ဖြင့် နွားရိုင်းကြီးအား အသံပေး
ပြီးခေါ်လိုက်သည်။ ဒေါသထွက်လှပြီဖြစ်သည့်နွားရိုင်းကြီးမှာ သူမကို
အသေချေမှုန်းရန် ခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့်ကဆုန်စိုင်းပြေးချလာသည်။
နွားရိုင်းကြီးက ခေါင်းငုံ့ကာ ချိနှစ်ဘက်ရှေ့သို့ တန်း၍ထိုးလာခြင်းဖြစ်
ရာ အကောင်ကြီးကမြင့်သော်လည်း ချိုဖျားကတော့ အောက်နားဆီ
တွင် ရောက်နေသည်။

မိန်းကလေးက ခြေလှမ်းမရွေ့၊ နေရာမှာပင် မြဲမြံစွာရပ်ကာ
နွားရိုင်းကြီးကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေ၏။ ဓားကိုအသင့်ချိန်ရွယ်သည်။
ခြေဖျားတစ်ဖက်မှာ အားပြုရပ်သည်။ ခုန်လွှားရန်အသင့်အနေအထား
ဖြင့်။

မြင်ကွင်းကအလွန်ရှင်ထိတ်စရာကောင်းလှသည်။ ကြည့်ရှုနေ
သူအားလုံး အသံတွေတိတ်ကာ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း အသက်ပင်

မူစတမ်း .ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်။

နွားရိုင်းကြီးသည် သူမကိုဒေါသတကြီးတိုးအရှေ့မှာနွားချိုဖျား
ခေါ်သို့လွှားခနဲခနဲပျံ့ကျော်လျက် ပုခုံးနှစ်ဘက်ကြားသို့ဓားကိုတအား
ဖိုက်ချလိုက်၏။

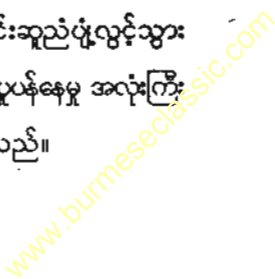
နွားရိုင်းကြီးမှာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ချိုဖြင့်ပင့်ဝိုက်၍ဝှေ့
လိုက်သည်။ မိန်းကလေးက နွားချိုဖျားကို လျင်မြန်စွာ တိမ်းရှောင်ကာ
မြေပေါ် ဆတ်ခနဲခနဲဆင်းလိုက်ကာ အဝေးသို့ ပြေးထွက်လိုက်၏။
နွားကြီးမှာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် လိုက်လံထိုးသတ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။
သို့သော် ခန္ဓကိုယ်ကြီးမှာဒဿိဒယိုင်ဖြစ်လာပြီး နောက်ဆုံး မြေပြင်ပေါ်
သို့ ဘိုင်းခနဲပစ်လဲကျသွားလေတော့၏။ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင် နေပြီး
တော့မှ နောက်ဆုံး လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့၏။ လူအားလုံးမှာ
နှင်သက်စွာကြည့်ရှုနေမိရာမှ သတိပြန်ဝင်လာသည့်ပမာ ဝမ်းသာအားရ
ထက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးလိုက်ကြလေ၏။

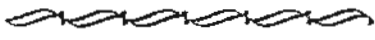
“သူရဲကောင်းမလေး၊ အာဂမိန်းကလေးပဲ”

ဟု ပြောဆိုချီးကျူးသံများ တခဏတွင်းဆူညံပွဲလွင့်သွား
တော့သည်။ ကျော်စွာသည် ယခုမှပင် ရင်ထဲစိုးရိမ်ပူပန်နေမှု အလုံးကြီး
မြေကျသွားကာ အသက်ကိုအခမ်းမရရွမိတော့သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ မိန်းကလေးရယ်”

တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်မိလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် လမ်းဆေးရှိသူမအဖေကြီးကို သွားရောက် တွဲခေါ်ကာ လမ်းအတိုင်းဆက်လျှောက်လာ၏။

သောင်းသောင်းပြုစုချီးကျူးပြောဆိုသံများဖြင့် လူများက မိန်းကလေးတို့နား ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။ မိန်းကလေးကလူများကို ရှောင်ကာ သူမလမ်းသူမ ဆက်သွားနေသည်။ လူတွေနှင့်တရားတန်း ဆက်ဆံလိုပုံ မရှိပေ။

ဦးခွန်ချိုသည် မိန်းကလေးထံသို့ပြေးသွားလိုက်ပြီး

“ကောင်မလေး၊ မင်းရဲ့သတ္တိနဲ့အစွမ်းအစက အံ့မခန်းပါပဲ”

မိန်းကလေးက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာသည်။

“ဟိုလေ ... မင်းရဲ့သတ္တိကိုဂုဏ်ပြုချင်လို့ပါ။ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ ဦး မင်းကိုထမင်းဖိတ်ကျွေးပါရစေ”

မိန်းကလေးမျက်ဝန်းများကစူးစူးဝါးဝါး၊ ငြီးနောက် ဆတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲကာ ဆက်လျှောက်ရန်ပြင်သည်။ ဒီမိန်းကလေး အပြုအမူကြောင့် ဦးခွန်ချိုသည်မျက်နှာပျက်သွား၏။ ထို့နောက် ဘာမှမဖြစ်သလို ချက်ချင်းလူခြေဆည်၍...

“ဪ ... မင်းတို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်၊ ဦးတို့လည်း ခရီးသွားတွေပါ။ လမ်းတူရင်ဦးတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ မင်း သားအဖ အဖော်ရတာပေါ့”

လှမ်းမည့်ဆဲဆဲခြေလှမ်းတို့ တန့်သွားကာ မိန်းကလေး

စူးစူးဝါးဝါးပြန်ကြည့်သည်။ ဒါကို ဦးခွန်ချိုက သူ့စကားကိုစိတ်ဝင်စားသည်ဟုထင်ဟန်ဖြင့်...

“ဟိုထမင်းဆိုင်ထဲမှာ ဦးတို့ရဲ့အဖွဲ့တွေပါတယ်၊ မင်းတို့ကို ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ကြပါလိမ့်မယ်”

မိန်းကလေးကဦးခွန်ချိုလှမ်းပြရာ ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ငေးမောကြည့်ရှုနေသော ကျော်စွာ၏မျက်ဝန်းများနှင့် တည့်တည့်မတ်မတ်ဆုံဆည်းမိလိုက်သည်။

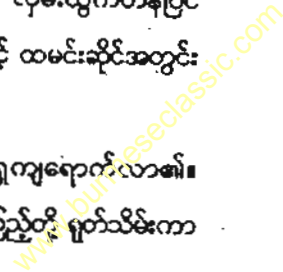
မိန်းကလေးက အကြည့်ကိုဆတ်ခနဲလွှဲဖယ်ကာ ဦးခွန်ချိုအား စူးစူးဝါးဝါးပြန်ကြည့်ပြီး...

“ကျွန်မတို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်၊ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့စေတနာကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

မိန်းကလေးက ပြတ်သားစွာပြော၍ လှမ်းထွက်ဟန်ပြင်သည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုသတိရသွားဟန်ဖြင့် ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ရောက်သည်။

ကျော်စွာထံ၌ အကြည့်တို့စူးစူးရှရှကျရောက်လာ၏။

အတန်ကြာအောင် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ အကြည့်တို့ ပူတ်သိမ်းကာ

လှမ်းထွက်သွားလေတော့၏။

နားလည်ရခက်လှသော အကြည့်များကြောင့် ကျော်စွာသည် တအံ့တဩဖြစ်မိရ၏။

ဦးခွန်ချိုမှာ မျက်နှာကြီးသန်မှုန်လျက် ပြန်လှည့်လာသည်။ ကျော်စွာကတော့ နားလည်ရခက်ခဲလှသောမျက်ဝန်းပိုင်ရှင်လေးကို တအံ့တဩဖြင့် ငေးမောနေမိပါတော့သည်။

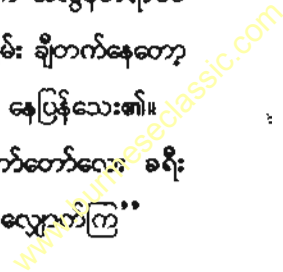
* * *

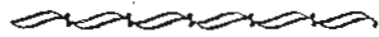
အခန်း (၉)

ရွာကလေးတွင် တစ်ညတာမျှ ခေတ္တတည်းခိုခဲ့ပြီးနောက် နောက်နေ့မိုးသောက်တာနှင့် သူတို့ခရီးဆက်ကြရတော့သည်။ ရွာကလေးမှအတော်ကြာအောင် ခရီးပြင်းပြင်းနှင့်လာခဲ့ကြပြီးနောက် နုထပ်သိပ်သည်းသော တောကြီးထဲသို့ တိုး၍ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးလေးက လက်ထဲမှသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုတကြည့်ကြည့်ဖြင့် နှလုံးဦးဆောင်ကာသွားနေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မြေပုံလိုလို စာရွက်တစ် နှစ်ထုတ်ကြည့်သည်။ ဦးလေးမှာ ဒီခရီးအတွက် အလွန်တရာပင် နားထားထက်သန်လျက်ရှိပုံမျိုးဖြင့် ရှေ့သို့တရကြမ်း ချီတက်နေတော့ သည်။ သွားနေရင်းမှလည်းသူတို့ကိုလောအော် နေပြန်သေး၏။

“မြန်မြန်လေးလာကြ၊ နေမဝင်ခင်တော်တော်လေး ခရီး ပေါက်မှဖြစ်မယ်၊ ခပ်သွက်သွက်လေးလျှောက်ကြ”

“လျှောက်နေပါတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဒီမှာ လူလည်းမောလို့ သေတော့မယ်”

ကျော်စွာက ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောလိုက်၏။ ဦးလေးက ရှေ့မှလျှောက်နေရာမှ ကျော်စွာအား လှည့်ကြည့်လာပြီး...

“ငါ့တူ သိပ်မောနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော်အရမ်းမောနေပြီ”

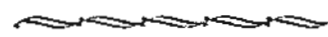
“အရမ်းမောရင်လဲ ခဏနားကြတာပေါ့၊ ကဲ ဦးခွန်ချိုရေ ခဏနားကြရအောင်”

သူက ဦးလေးခွင့်ပြုချက်ရတာနှင့် လမ်းဘေးရှိသစ်ပင် တစ်ပင်အောက်သို့ဝင်ကာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချမိလိုက်သည်။

ရွာမှာတုန်းက တောထဲတောင်ထဲ ထင်းခုတ်၊ ငှက်ပန်း မျှစ်ချိုးသွားလာခဲ့ ရသည့် သူ့အတွက်တောလမ်းခရီးက အစိမ်း သက်သက်ကြီးတော့မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ တခါမှလည်း ခရီးရှည်ထွက်ပူးခြင်း မရှိခဲ့သည့်အတွက် သူ့အဖို့ရာ အလွန်ပင်ပန်းလွန်း လှချေ၏။

လူက နွေယိုင်ချင်လှမတတ်ပင်။ အားတင်းကာလျှောက်နေ မိခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်စွာသည် လွယ်ထားသောကျောပိုးအိတ်ဘေးမှ ချိတ်ဆွဲ ထားသော ရေဘူးကိုဖြုတ်ကာ တဝှပ်ဝှပ်မောသောက်ချလိုက်၏။

ပူနွေးနွေးရေက လည်ချောင်းတလျှောက်စီးဝင်သွားတော့မှ အတန်ငယ် အမောပြေသလိုဖြစ်သွားရတော့သည်။

သူက သစ်ပင်၏ပင်စည်ကို ခေါင်းလေးမှီကာ မျက်လုံးများ ကို ခဏမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်က စိမ့်စိမ့်လေးအေး နေသည်။ မကြာမီတွင် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိစေးကပ်နေသောဈေးများ တိတ်သွားရတော့သည်။

မောပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်တို့ အလှအယက် တိုးဝင်လာကာ သူ့မျက်ခွံများလေးလံလာ၏။ သူက အိပ်မပျော်အောင် ထိန်းနေရသဖြင့် မျက်ခွံတို့လေးလံမှုကိုသိရှိခံစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပြုန်းဆို သူ့ပုခုံးထက်သို့ ရိုက်ပုတ်နှိုးခြင်းကြောင့် သူ ရုတ်တရက် လန့်ဖြန့်သွားကာ မျက်လုံးများပင်ပြူးကျယ်သွားရ၏။

“အမောပြေပြီလား မောင်ကျော်စွာ”

ဦးခွန်ချိုက အပေါ်စီးမှအုံ့မိုးကြည့်ကာ သူ့ကိုပြောလာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ခေါင်းကိုအသာဆတ်ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“အမောပြေရင်ဆက်သွားမယ်တဲ့၊ ဦးမင်းထင်က ပြောနေ တယ်”

သူက ဦးလေးကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။ ဦးလေးက ခေါင်းကို အသာဆတ်ပြ၏။ ရှေ့ဆက်သွားရန်အတွက် ခြေလှမ်းပင်လှမ်းနေချေပြီ

ဖြစ်သည်။

သူက ထိုင်ရာမှ လေးပင်စွာထလိုက်မိသည်။ ဦးလေးနှင့် ဦးခွန်ချိုတို့က ရှေ့မှခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားကြ၏။ သူ့မှာတုံ့နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် နောက်မှအသာလိုက်လာမိခဲ့သည်။

စောစောကအိပ်ချင်စိတ်တွေ အလန့်တကြားထပြေးကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ခုတော့လည်း မျက်ဝန်းများကကြည်လင်လို့နေပြန်တော့၏။

နာရီပေါင်းအတော်ကြာအောင် သူတို့မနားတမ်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ကျော်စွာမှာ မောတိုင်းရေကိုချည်းဖိသောက်လာခဲ့ရာ သူ့တွင် ရေမှာတက်တက်စင်အောင်ပြောင်သွားခဲ့ချေပြီ။

“ဦးလေး”

ရှေ့မှသွားနေသော ဦးလေးက လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ရေရှိသေးလား”

ဦးလေးသူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ရေဘူးကိုထုတ်သည်။

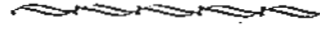
ရေဘူးထဲတွင်ရေတစ်စက်ကလေးမှမရှိတော့။

“မရှိတော့ဘူး၊ ဦးခွန်ချိုမှာရော့ရှိသေးလား”

“ကျုပ်မှာလည်း ရေမရှိတော့ဘူး”

သူတို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားကြ၏။

ကျော်စွာသည် ရေပြတ်လပ်မှုအခြေအနေကြောင့် စိတ်

အကြီးအကျယ်ညစ်သွားမိတော့သည်။ ရေမရှိဘဲ ရှေ့ခရီးကိုသူဘယ်လို ဆက်ရတော့မလဲ။ ခရီးကလည်းကြမ်း၊ ရေကလည်းငတ်ဆိုတော့ သေဖို့သာရှိတော့သည်။

“ဦးလေး ကျွန်တော်ဒီနားတပိုက်မှာ ရေသွားရှာလိုက်ဦးမယ်၊ ဦးလေးတို့ ဒီနားမှာပဲခဏစောင့်နေကြနော်”

“ကျော်စွာ မင်းတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလား”

ဦးခွန်ချိုက စိုးရိမ်သလိုလှမ်းပြော၏။

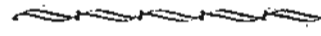
“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်အပေးကြီးမသွားဘူး၊ ဒီနားတပိုက်ပဲ”

“ငါ့တူ ဂရုစိုက်ပြီးသွားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ကျော်စွာက ရေဘူးများကိုပိုက်၍ တောလမ်းအတိုင်း တိုးဝင်သွားလေတော့၏။ ဦးမင်းထင်နှင့်ဦးခွန်ချိုမှာ ကျော်စွာကို စိတ်မချသလိုကြည့်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

* * *

အခန်း (၁၀)

ကျော်စွာသည် သူတို့နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှင့် ဘေးဘက်ရှိ တော
လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ လျှောက်လာရင်းရေရှိမည့်
နေရာကို မျက်လုံးများကလည်းဝေဝဲရှာရသေးသည်။

တော်တော်ကလေးသွားမိသည်ထိ စမ်းချောင်းလေးသော်
လည်းကောင်း၊ ရေအိုင်ငယ်လေးသော်လည်းကောင်း မတွေ့ရသေးချေ။
ဦးလေးတို့နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှင့် အတော်ခပ်စားစားသို့ရောက်နေပြီမှန်း
သတိထားမိသော်လည်း ရေငတ်နေခြင်းကြောင့်ရေတွေ့ရနိုးနိုးနှင့်
ရှေ့ဆက်သွားနေမိ၏။

သို့စဉ် သူ၏နှစ်ယောက်နှစ်ယောက် အသံတသံကိုကြားလိုက်မိရသလိုရှိ၍
နားစွင့်မိလိုက်သည်။ အသံက သူ၏နှစ်ယောက်နှစ်ယောက် တောင်ကမူလေးအကွယ်
မှလာနေခြင်းဖြစ်သည်။ အသေအချာနားစွင့်ကြည့်ရာ လူတစ်ယောက်

စကားပြောနေသံမျိုးနှင့်ပင်တူသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် အရမ်းအံ့ဩသွားမိ၏။ တောထဲတောင်ထဲ
ဘယ်ကလူတွေ့ရောက်နေပါလိမ့်။

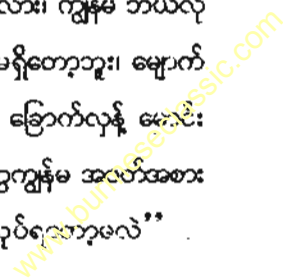
အလွန်ပင်သိချင်သွားမိကာ တောင်ကမူလေးပေါ်သို့တက်၍
ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် သူပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွားရတော့၏။

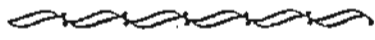
“ဟို... ဟို ကောင်မလေးပဲ”

သူ အထိတ်တလန့် တအံ့တဩရေရွတ်မိလိုက်သည်။ ဟုတ်
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်တွင်တွေ့ခဲ့ရသည့်ကောင်မလေး။ နွားရိုင်းကြီး
တို့ ဆွေအောင်သတ်နိုင်ခဲ့သည့် ကောင်မလေး။ ထူးဆန်းသည့်မျက်ဝန်း
ပိုင်ရှင်လေးပဲ။

ကောင်မလေးသည် ရေအိုင်ကလေးထဲတွင် ဦးခေါင်းဖော်ရုံ
ခလေးရှိနေပြီး သူ၏ဖခင်ဆိုသည်မှာ ရေကန်စပ်ဘေးတွင်ငုတ်တုတ်ထိုင်
နေ၏။ ကောင်မလေးကသူ့ဖခင်အားစကားလှမ်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါလေးတောင် စောင့်မကြည့်နိုင်ဘူးလား၊ ကျွန်မ ဘယ်လို
လုပ်ရတော့မလဲ၊ ခု ဝတ်စရာအဝတ်မရှိတော့ဘူး၊ မျောက်
တွေလာတာ အသံကြားကတည်းက ခြောက်လှန့် နေလို့
ထုတ်ပစ်ရမှာပေါ့၊ ခုတော့ မျောက်တွေကျွန်မ အလတ်အစား
အကုန် ယူပြေးပြီ။ ကဲ ခုဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ”

ကောင်မလေးက ရေထဲမှနေ၍ သူ့အဖေကို ဒေါနှင့် မောနှင့် မာန်မဲပြောဆိုနေ၏။ ဖအေဖြစ်သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောသော်လည်း လေသံတိုးတိုးလေးစို့သူမကြားရပေ။

ကောင်မလေး၏ ပြောစကားရ သူမရေဆင်းချိုးနေတုန်း အဝတ်အစားတွေကို မျောက်များကယူပြေးသွားဟန်တူ၏။ ဖအေကြီးကလည်း မျက်မမြင်ကြီးမို့ မျောက်တွေယူပြေးတာကိုသိပုံမရချေ။ ဒါကြောင့် ကောင်မလေးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောနေတာဖြစ်မည်။

ရော် ခက်ချေပြီ။ မျက်မမြင်အဖေကြီးကမမြင်လို့ မျောက်တွေကို မမောင်းမိတာကို သူမမှာ စိတ်ဆိုးအပြစ်တင်လို့ကောင်းတုန်း။

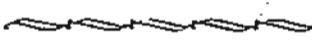
ကောင်မလေးက ရေချိုးတာတောင်မှ မျက်နှာပေါ်တွင် စည်းထားသောပဝါစကိုမဖြုတ်ပေ။

သူက ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်ပက်ကို ဖြစ်သွားရ၏။

“ဪ မိန်ကလေးနယ် သူ့မျက်နှာကို ဘာလို့ ဒီလောက် တောင်ဖုံးကွယ်နေရပါလိမ့်”

သူ့ဖူးမလည်နိုင်သလိုတွေးမိသည်။ တွေးရင်းမှကောင်မလေး၏ ဒုက္ခကိုကိုယ်ချင်းစာမိရသည်။ သူ၏အဝတ်အစားများကိုချွတ်၍ ကောင်မလေးကိုပေးရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။

“ငါ့အဝတ်အစားတွေ သူဝတ်ပါ့မလား၊ ငါ့ကိုတွေ့သွားရင်

သူ့ရှက်သွားဦးမယ်၊ ဒုက္ခပဲ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ”

သူ ချီတုံချီတုံဖြစ်နေမိသည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားလိုက်မိ၍ အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်လေရာ သစ်ပင်များထက်ပေါ်မှ မျောက်များက ကောင်မလေး၏အဝတ်အစားများကိုအဆန်းသဖွယ် လုယက်ကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကောင်မလေးက ရေကန်ထဲမှနေ၍ မျောက်များကိုအော်ဟစ်နေ၏။

“ဟိတ် မျောက်တွေ ငါ့အဝတ်တွေ ပြန်ပေးစမ်း၊ တောက်ဒီမျောက်တွေ”

ကျော်စွာသည် ထိုအခြေအနေ၌ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမလဲမသိဖြစ်နေမိသည်။ ထိုနောက် သူဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခံခဲ့ရကာ မျောက်များရှိရာ သစ်ပင်အောက်သို့ပြေးဝင်သွားသည်။

တွေ့ရာခဲတစ်လုံးကိုယူ၍ မျောက်များရှိရာသို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ သူပစ်လိုက်သောခဲမှာ ကောင်မလေး၏ အဝတ်အစားတွေကို ဖြိုခွဲထားသော မျောက်၏နဖူးတည့်တည့်သို့ထိမှန်သွားလေ၏။

မျောက်မှာခဲမှန်သဖြင့် ဒေါသထွက်သွားကာ သူ့အား အိမ်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော အဝတ်နှင့်ပြန်လည်ပစ်ပေါက်လေ၏။

သူ့တွက်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာပြီး သူကအလျင်အမြန် လွင့်ပစ်ဝဲလာသော ကောင်မလေး၏အဝတ်အစားများကို

ဆီးရွှံ့ဖမ်းလိုက်သည်။ မျောက်များမှာ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များဖြင့်သူ့ကို ပစ်ပေါက်ပြန်၏။ ကောင်မလေး၏ အဝတ်အစားလက်ထဲရောက်သည် နှင့် သူ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးခဲ့တော့သည်။ သူ၏နံ့ဘေးဝဲယာမှ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များက အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝီခနဲ ဝီခနဲ ဖြတ်ပြေးသွား လေတော့၏။

သူမှာ တစ်ချိုးတည်း ကောင်မလေးရှိရာသို့။

ရေကန်နားသို့ရောက်သော် သူ့အား မျက်လုံးကြီးပြူးလျက် အံ့ဩတကြီးငေးနေရာသော ကောင်မလေး၏မျက်ဝန်းများနှင့်ဆုံလိုက် ရ၏။

သူက အားနာအနေခက်ဟန်ဖြင့် ဟက်ခနဲ တချက်ရယ် လိုက်ပြီး ...

“မိန်းကလေး ဒီမှာ မင်းအဝတ်အစားတွေ၊ ရော့ ဒီမှာ ထားခဲ့တယ်”

ရေကန်နံ့ဘေးကျောက်တုံးလေးပေါ်သို့ အဝတ်အစား များကိုတင်၍ သူတစ်ဖက်သို့လှည့်နေလိုက်၏။

“မိန်းကလေး အဝတ်အစားဝတ်ပြီးရင်ပြောကျွပ်သောက်နေ ထည့်ချင်လို့”

“အင်း ... ရှင်လှည့်မကြည့်နဲ့နော်”
သူ ပြူးမိသည်။

“စိတ်ချအမိ ကျုပ် လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘူး၊ မြန်မြန်လေးတော့ ဝတ်ပါ။ ဒီမှာရေဆာနေပြီ”

ကောင်မလေးထံမှဘာသံမှမကြားရတော့၊ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် သူထံသို့လှမ်းလာနေသော ခြေသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

ဝတ်တာမြန်လှချည်လားဟု သူ့တွေးမိတော့ အံ့ဩသွားရ သည်။ သို့သော် သူ၏အထင်မှာတလွဲဖြစ်သွား၏။ သူ့အနားသို့ ချောက်လာသူမှာ ကောင်မလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူ့မျက်နှာဆီသို့ ဆီတွေ့လာသော လက်ကြမ်းကြမ်းကြောင့် သိလိုက်ရတော့သည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မောင်ရင်၊ သမီးလေး လုံခြုံရေးအတွက်ပါ”

ကောင်မလေးအဖေက သူ့အားပြောလိုက်ပြီး သူ၏ မျက်စား ဖြင့်ကိုစမ်းကာ သူ့မျက်ဝန်းများကိုလက်များဖြင့်ဖုံးတူ

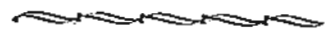
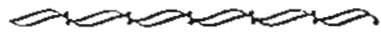
သူ နည်းနည်းလေးမျှပင် ခေါင်းမလှည့်
“...”
ဆင်သွားမှာစိုးသည်။

“အင်းလေ သူ့သမီးအတွက် သူ့စိုးရိမ်ရှာမှာပေါ့”

ဟု နားလည်သဘောပေါက်မိကာ ထိုလူကြီး၏အပြုအမူ အတွက် စိတ်မဆိုးချင်တော့။

“ရှင်လှည့်ကြည့်လို့ရပါပြီ”

တအောင်ကြာမှ မိန်းကလေး၏ အသံကထွက်လာ၏။ သူ့ မိန်းကလေးကို ဝိတ်ကာထားသော လက်များဆတ်ခနဲလှုပ်သွားသည်။

ထိုအခါကတော့ သူကကောင်မလေးဘက်သို့လှည့် ကြည့်လိုက်ရသည်။

ရေစိုနေသော ဆံနွယ်ရှည်များကို သည်အတိုင်းဖြန့်ချထား သဖြင့် ကောင်မလေး၏ပုံစံမှာ သူ့မျက်စိထဲတွင်တစ်မျိုးဖြစ်သွားရ၏။ ကြီးသိုင်းခမောက်ကိုဆောင်းထားပြီး ဆံပင်များကိုထုံးဖွဲ့ထားသည့် ရုပ်သွင်နှင့် ယခုမြင်နေရသောရုပ်သွင်မှာ တစ်မူထူးခြားနေသလိုပင်။

“ရှင်က ဒီတောထဲ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ ပြီးတော့ ရှင်တစ်ယောက်တည်းလား၊ ရှင်တို့အဖွဲ့ရောဘယ်ရောက်သွား လဲ”

ကောင်မလေးက သူ့ကိုမှတ်မိသည့်ပုံစံဖြင့် မေးခွန်းများကို ရစပ်မေး၏။

လိုက် ချစ်တို့က ဒီတောလမ်းအတိုင်းခရီးဆက်နေတာပါ။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ဒီနေရာနဲ့မနီးမဝေးမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ ရေကုန်သွားလို့ ရေလာရှာရင်းဒီရောက်လာတာ”

ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်၏။ ယခု သတိထားမိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင်စည်းထားသောပဝါမှာ အသစ် တပ်ဆင်ထားဟန်တူ၏။ ရေစိုနေတာကိုလည်းမတွေ့ရပေ။

“ရှင်တို့အဖွဲ့က ဘယ်လိုသွားနေတာလဲ”

ကောင်မလေးအမေးကြောင့် သူဖြေရမှာခက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ဘယ်အရပ်ကိုသွားရောက်နေတာလဲဆိုတာ

ရေရေရာရာမသိဘူးမဟုတ်လား။

“ကျုပ်တို့က လေ့လာရေးခရီးထွက်လာခဲ့ကြတာလေ။ ကျုပ် ဦးလေးက မနုဿဗေဒပညာရှင်တစ်ယောက် ဆိုပါတော့၊ ဦးလေးကထူးဆန်းတဲ့လူမျိုးတွေအကြောင်းလေ့လာချင်တယ် ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့ခရီးထွက်လာခဲ့ကြတာ”

“ဘယ်လို ထူးဆန်းတဲ့လူမျိုးတွေဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးပြောတာပဲ၊ ကျုပ်လည်း ရေရေရာရာ တော့မသိပါဘူး၊ ကျုပ်က အဖော်လိုက်လာရုံသဘော ဆိုပါ တော့”

“ရှင်ဦးလေးဆိုတာက ဟို မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးသိုင်းမွှေးတွေနဲ့ လွယ်အိတ်အကြီးကြီးလွယ်တဲ့သူကိုပြောတာလား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါက ဦးလေးရဲ့မိတ်ဆွေပါ”

“ဪ... ဒါဆို အသားဖြူဖြူနဲ့ မျက်မှန်နဲ့လူကြီးဟာ ရှင်ဦးလေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေးကသိလို့လား”

“အင်း... ကျွန်မ ရှင်တို့အဖွဲ့ကိုသိပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ပြောစရာစကားမရှိတော့သလို သတိတိတ်သွား၏။ ကောင်မလေးက သူမ၏ရေစိုဆံပင်များကို အကြောင်းမဲ့ခပ်ဖွဖွတ်သပ်နေသည်။ နောက် သူ့ဘယ်သို့ မျက်လွှာ

တင်ကြည့်ထားပြီး...

“ရှင် သောက်ရေထည့်မလို့ ဆို”

“ဪ ဟုတ်ပါရဲ့ ရေထည့်ရဦးမယ်”

ကျော်စွာသည် ယခုမှရေထည့်ရန်သတိရသွားဟန်ဖြင့် ရေနံဆီသို့ ကပ္ပာကယာပြေးသွားလိုက်ကာ ရေဘူးထဲရေထည့်လိုက်၏။ ထိုနေရာမှာပင်သူလည်း ရေကိုအခမ်းမရသောက်မိသည်။ မျက်နှာ၊ လည်ပင်းနှင့်လက်များကို ရေအေးအေးနှင့် ဆေးကြောသန့်စင်လိုက်တော့မှ လူက လန်းဆန်းသွားသလိုရှိတော့၏။

“ကျွန်မအဝတ်အစားတွေကို မျောက်တွေလက်ထဲက ပြန်ယူပေးတဲ့အတွက် ရှင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကောင်မလေးက သူ့အနား၌လာရပ်ပြီး ပြောလာ၏။ ကျော်စွာသည် မျက်နှာသစ်နေရာမှ ကောင်မလေးကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမ၏ ရွှန်းစိုတောက်ပသောမျက်ဝန်းများနှင့်ဆုံလိုက်ရ၏။ သူမနှုတ်ခမ်းတွေကိုမမြင်ရသော်လည်း ထိုနှုတ်ခမ်းတွင်အပြုံးတစ်ခုကို ဆင်မြန်းထားလိမ့်မည်ဟု သူ့အသေအချာသိနေ၏။ သူမ၏မျက်ဝန်းများတွင် အပြုံးရိပ်များယှက်သန်းနေတာကို မြင်တွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရပါတယ်ဗျာ... ကျေးဇူးတင်စရာလို့ပါဘူး၊ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့အောက်မှာ အခက်အခဲတွေ့နေတဲ့သူဆိုရင်ကူညီချင်တယ်”

အကျင့်ကြီးကပါနေလို့ကူညီလိုက်မိတာ၊ ဘယ်လောက်မှလည်းအပန်းကြီးသွားတာမှမဟုတ်ပဲ”

ကျော်စွာသည်ပြောနေရာမှ တစ်စုံတရာကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာပျက်ခနဲညှိသွား၏။

“နွားရိုင်းကြီးလာတုန်းကလည်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကယ်ဖို့ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဦးလေးကကျွန်တော်ကိုဆွဲထားတာနဲ့ ပြီးတော့ ခင်ဗျားလောက် ကျွန်တော်က တိုက်ရည်ခိုက်ရည်လည်း မကောင်းဘူးလေ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စိတ်ပူလိုက်ရတာအရမ်းပဲ။ အသံတွေပြောအောင်ကို အော်ပြီးသတိပေးနေခဲ့တာ”

“ကျွန်မကိုအသံကျယ်ကြီးနဲ့အော်ပြီးသတိပေးနေတာ ရှင်ပေါ့ဟုတ်လား”

ကျော်စွာ ပြုံးရယ်ကာ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညှိတတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပေါ့။ အခါအခွင့်သင့်ရင်တော့ ရှင့်ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်မပြန်ဆပ်ချင်ပါသေးတယ်”

ကောင်မလေးက ကြည်လင်ရွှင်ပျသော အသံဖြင့်ပြော၏။

ကျော်စွာက ခေါင်းကိုသာ ညှိတတ်ပြမိလိုက်သည်။ ကောင်မလေးတစ်ထောက်၏ ကျေးဇူးတင်စကားအပြောခံရသည်ကို သူ့မှာ မှူးတိုးရှုန်တန်

ဖြစ်နေမိသည်။

“ဟို... ရေလဲထည့်ပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်သွားပါဦးမယ်၊ ထွက်လာတာလဲကြာနေတော့ ဦးလေးတို့စိတ်ပူနေလောက်ပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျော်စွာက နှုတ်ဆက်ကာ ကျောခိုင်း၍လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟိတ် ... ရှင့်နာမည်ပြောသွားဦးလေ”

သူခြေလှမ်းတို့တို့ခနဲရပ်သွား၏။ အံ့ဩဝမ်းသာသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လာ၏။

“နောက်တစ်ခါလမ်းမှာတွေ့ရင် ခေါ်ရအောင်လို့နာမည်လေးတော့ သိထားသင့်တာပေါ့”

ကောင်မလေးက ခပ်တည်တည်ဆိုသည်။

“ကျုပ်နာမည်က ကျော်စွာ၊ ဒီက အမိရဲ့နာမည်ကရော”

ကောင်မလေး အသံတိတ်နေ၏။ နာမည်ပြောသင့်မပြောသင့်

စဉ်းစားနေပုံရသည်။ အတန်ကြာမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြော၏။

“မူးရာ”

“ဪ... ဒါနဲ့ မူးရာတို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ လမ်းကြိုရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူလိုက်ခဲ့ပါလား၊ အဖော်ရတာပေါ့”

“အို ... နေပါစေ ကျွန်မတို့ဖာသာပဲ သွားပါရစေ၊ မလိုက်

တော့ပါဘူး”

ကောင်မလေးကအတင်းငြင်းနေသဖြင့် ကျော်စွာက အံ့ဩသလို မျက်လုံးဝိုင်းလျက်ကြည့်မိသည်။ ဒါကို ရိပ်စားမိသော ကောင်မလေးက ချက်ချင်းလေသံပြောင်းကာဖြင့် အလောတကြီးလေး ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုလေ ကျွန်မတို့သားအဖက တောထဲမှာဆေးဖက်ဝင် သစ်ဥသစ်ဖုတွေကိုရှာပြီး ဆေးဖော်သေးတာ၊ အဲဒါသွားရင်းနဲ့ ဆေးမြစ်တွေတာတွေလည်းရှာရဦးမှာဆိုတော့ ရှင့်တို့နဲ့ လိုက်ရင် ကျွန်မတို့ကြောင့်ခရီးဖင့်နေမှာစိုးလို့လေ၊ အဲဒါကြောင့် မလိုက်တာပါ”

ကျော်စွာက သဘောပေါက်သလို ခေါင်းညိတ်ကာပြုံးမိ၏။

“အင်းလေ မမူးရာသဘောပါပဲ၊ ဪ... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ကျော်စွာသည် ကောင်မလေးအား နှုတ်ဆတ်ပြီးလှည့်ထွက် ထာခဲ့တော့သည်။

ခုလောက်ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ဦးလေးတို့ စိတ်ပူနေကြပြီ

ဆင်ပါရဲ့။

* * *

လေးက ဦးခွန်ချိုကို သိပ်ကြည်ပုံမရဘူး၊ ငါ့ဖွင့်ပြောလိုက်မှ ဦးခွန်ချိုက ကောင်မလေးတို့ကိုအတူလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်နေဦးမယ်။ ကောင်မလေးတို့တွေ သူတို့ဖာသာသူတို့ အေးအေး ဆေးဆေးသွားပါစေ။ ငါ့ဖွင့်မပြော တော့ပါဘူး။

အခန်း (၁၁)

“ဟာ ငါ့တူရယ် စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ မင်း လမ်းမှားနေပြီ ထင်လို့ ဦးလေးတို့မှာ စောင့်ရဦးနိုး လိုက်ရှာရဦးနိုးဖြစ်နေတာ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲဟင်”

သူရောက်ရောက်ချင်း ဦးလေးကစိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ဖြင့် ပြောလေ တော့၏။ သူကပြေးလာရသဖြင့် အလွန်မောပန်းနေဟန်ဖြင့် ဟောဖ် ဆိုက်ကာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သောက်ရေထည့် လာသော ရေဘူးကိုဖွင့်၍ သောက်လိုက်၏။ ဦးလေးနှင့်ဦးခွန်ချိုတို့ထံ သူ့အား စိတ်ပူပန်သောမျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာသူပြောလာမည့် စကားတို့ကို ငုံ့လင့်နေကြ၏။

ကောင်မလေးတို့သားအဖနှင့်တွေ့ခဲ့ရတယ်ဟု သူ့ဖွင့်ပြောပြ လိုက်ရင်ကောင်းမလားဟုစဉ်းစားမိသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး ကောင်း

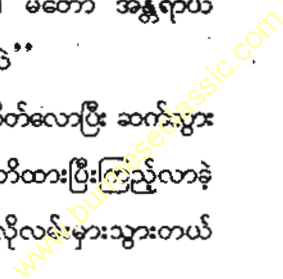
“ကျွန်တော် လမ်းမှားနေတာဦးလေးရ၊ ရေကလည်းသွားရှာ ရတာ တော်တော်ဝေးတယ်၊ ပြန်လာတော့ဘယ်လမ်းက ပြန်လာရမှန်းကျွန်တော်မသိတော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကြာနေ တာဦးလေးရေ”

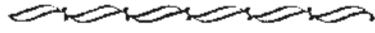
“အမလေး တော်သေးတာပေါ့ ငါ့တူရယ်၊ ဒီကိုတော့ ပြန်ရောက်လာပေလို့ နို့ခွံ ဦးလေးတို့လည်း ဘယ်လိုက်ရှာရ မှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးလေးက သက်မချကာပြော၏။

“မောင်ကျော်စွာရယ် ဟောဒီအနီးတဝိုက်မှာရေမရှိဘူး ဆိုရင်လည်း ဦးတို့ကိုပြန်လာခေါ်ပေါ့၊ ဘာလို့တစ်ယောက် တည်း အဝေးကြီးကိုသွားရတာလဲ၊ မတော် အန္တရာယ် တစ်ခုခုနဲ့ကြုံရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ရေတွေ့ရဦးနိုးနိုး စိတ်လော့ပြီ ဆက်သွား နေမိတာ၊ လာတဲ့လမ်းကိုလည်းသတိထားပြီးကြည့်လာခဲ့ တာပဲ၊ နောက်မှဘယ်ကနေဘယ်လိုလမ်းမှားသွားတယ်

မသိပါဘူး”

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နှင့်လိုမ့်လိုက်၏။ ဦးခွန်ချိုက ကျွန်တော့်စကားကို ယုံကြည်ပုံရသည်။

“နောက်ဆို... ဘယ်သွားသွား တစ်ယောက်တည်းမသွားနဲ့ တော့၊ ကျုပ်တို့သုံးယောက်လုံးအတူတူသွားကြတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က လူအင်အားကလည်းနည်းတော့တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ စည်းစည်းလုံးလုံးဖြစ်စေချင်တာပါပဲ”

ဦးခွန်ချို၏ ပြောစကားကို ဦးလေးနှင့် သူကခေါင်းညိတ်ကာ လက်ခံမိလိုက်သည်။

“ဦးခွန်ချိုပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ဆက်သွားရမဲ့ လမ်းမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးတွေကြုံလာမယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊ ဒီတော့ ခုကစပြီး ပိုသတိထားဖို့တော့လိုလိမ့်မယ် နားနဲ့မျက်စိကို အစွမ်းကုန်ဖြင့်ထားစွင့်ထားကြရမယ်၊ ရှေ့ဆက်ရမဲ့ခရီးက ပန်းခင်းလမ်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သဘောပေါက်ထားကြပါ”

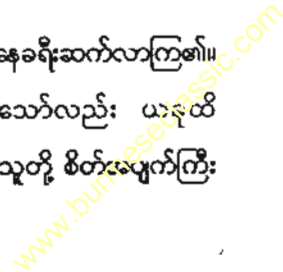
လူကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို သူငြိမ်ငြိမ်လေးနားထောင် နေလိုက်၏။ ဒီခရီးမှာ သူက နောက်လိုက်သက်သက်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဦးဆောင်သူနှစ်ယောက်၏ စကားကိုမှားထောင်လိုက်တာမှ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

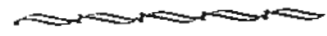
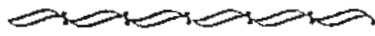
အခန်း (၁၂)

ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် သူတို့ခရီးဆက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ တောမှာ နက်သထက်နက်လာ၏။ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များ ထူထဲသိပ်သည်းစွာ ကာဆီးနေသဖြင့် သူတို့မှာခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ တိုးဝင်လာခဲ့ကြရသည်။

တောရိပ်တောင်ရိပ်က စိမ့်အေးသက်ဖြာနေသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များတွင် ချွေးတဒီးဒီးကျကာ မြင်၍မကောင်းအောင် ခွဲခွဲနီနေတော့၏။

သူတို့သည် အားသွန်ခွန်စိုက် မနားမနေခရီးဆက်လာကြ၏။ ခရီးကအတော်ကလေးပေါက်လာကြပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုထိ ဖောက်ထဲမှ မထွက်ရသေးသည့်အဖြစ်ကြောင့် သူတို့ စိတ်ပျောက်ကြီး ဖျက်မိကြသည်။

ကျော်စွာမှာတော့ နဂိုကတည်းက ဒီခရီးကိုစိတ်အား ထက်သန်နေသူမဟုတ်တဲ့အတွက် ပို၍ပင်စိတ်အားလျှော့ချင်ချင် ဖြစ်မိရသည်။ ခရီးကကြမ်းလွန်းလှသည်။ လူမှာလည်းအတော် ကလေး နှမ်းနယ်ပင်ပန်းနေချေပြီ။ လွယ်ပိုးထားရသည့် လွယ်အိတ်ကြီး ကလည်း ပို၍လေးလံလာသည်ဟုထင်မိသည်။ အဝေးသို့လှင့်ပစ်ချင် စိတ်ပင်ပေါက်လာမိရတော့သည်။ ခြေလက်များကိုပင်မသယ်ချင် တော့။ ခုနေ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ပျံဝဲသွားလိုက်ရရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲဟု ရူးနမ်းနမ်း စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် တွေးမိသည်။

ဦးလေးနှင့် ဦးခွန်ချိုမှာ အလွန်တရာမှစိတ်အားထက်သန် နေပုံမျိုးဖြင့် တချက်ကလေးမှတစ်ဆင့်ရပ်တန့်ခြင်းမရှိပဲ သစ်ပင်ချုံနွယ် များကို ခုတ်ထွင်းရှင်းလင်းကာ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေ၏။

လူကြီးနှစ်ယောက်မှာ အားတက်သရော ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ လှမ်းနေသဖြင့် ကျော်စွာမှာအလွန်ပင်ပန်းမောဟိုက်နေသော်လည်း နည်းနည်းလေးမှမညည်းရဲ၊ မနားရဲ၊ မခိုမကပ်စွာဖြင့်လျှောက်နေရ ကော့သည်။

“ဟိုရှေ့က သစ်ပင်အောက်မှာခေဏနားကြရအောင်ဟေ့”

ဦးလေးမင်းထင်က အရိပ်အာဝါသကောင်းသော သစ်ပင်ကြီး ကို လမ်းညှိုးညွှန်ပြရင်းပြောလိုက်၏။ နားရမည်ဆိုသဖြင့် သူတို့မှာ ထိုသစ်ပင်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာမိကြသည်။

ထိုသည်ကိုက သူတို့အတွက် အမှားဖြစ်သွားစေ၏။ သစ်ပင် အောက်ရောက်ရှိရေးသာ စိတ်စောနေမိကြသဖြင့် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမမူမိလိုက်ကြပေ။ သူတို့၏ ရှေ့ဆီတွင်ပြန်ကျကြွေကျနေသော သစ်ရွက်ခြောက်များနှင့် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များစုပုံနေ၏။

ထိုနေရာသို့ သူတို့ ခြေချမိကြသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဝန်းကန် မြည်သံကြီးတစ်ခုနှင့်အတူ သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များ လေဟာနယ်ထဲ လွင့်ပါသွားသလိုဟာခနဲ။

ရုတ်တရက် သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များ မြေအောက်ထဲ ကျကျ ဆင်းသွားတာကိုတော့ ချက်ချင်းသတိထားမိလိုက်သည်။ အမှီအတွယ် မဲ့ လေဟာနယ်ထဲယက်ကန်ကန်ဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်မိ ကြသည်။

သူတို့၏ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံများကြောင့်တောတစ်ခု လုံး သွက်သွက်ခါသွားမလားအောက်မေ့ရ၏။

လေဟာနယ်ထဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းပြုတ်ကျလာသော သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များ မြေပြင်ပေါ်သို့ဖုတ်ခနဲကျလာ၏။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကိုင်ရိုက်လိုက်သည့်နယ် အိမ်မဲ့သွား တော့၏။

“အား... ကျွတ်ကျွတ်”

“အမလေး သေပါပြီ”

“အိ... အား”

တညီးညီးတညူညူဖြင့် သူတို့သုံးယောက် လူးလဲကုန်းထဲ
ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်မိကြသည်။

သူတို့၏ခေါင်းပေါ်တွင် တွင်းဝကြီးတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရ
သည်။ အပြာရောင်မိုးသားက သူတို့အား အပေါ်စီးမှ ငုံ့မိုးကြည့်ရှု
နေသည်။

“ဒါ ထောင်ချောက်ဆင်ထားတာထင်တယ်”

ဦးခွန်ချိုက ကားကြောင့် သူ့အံ့သြသွားကာ နားမလည်သလို
မေးမိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ထားတာဟုတ်လား”

ဦးခွန်ချိုက ခေါင်းရမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါတောကောင်တွေကိုဖမ်းဖို့ဆင်ထားတဲ့

ထောင်ချောက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါတို့ကမမြင်ပဲ နင်းမိလို့ကျလာ
ဘာ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီအောက်မှာ ဆူးတွေဘာတွေ
မထောင်ထားလို့ နို့ပို့ စောစောကိစ္စချောလောက်ပြီ”

ကျော်စွာက မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ဘေးဘီဝဲယာဝေ့ကြည့်

လိုက်သည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ဘာမှမရှိလို့။

စိတ်ချရတော့မှ ဟင်းခနဲသက်မချနိုင်တော့သည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီအနီးအနားမှာ ရွာတစ်ရွာရှိမယ်ထင်တယ်၊
အဲဒီရွာက လူတွေ ဒီမှာတောကောင်တွေလာဖမ်းကြတာ
ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်အထင်မှန်ရင်တော့ မကြာခင်ရွာကိုတွေ့ရ
တော့မှာပေါ့”

ဦးလေးက ဝမ်းသာအားရထပြော၏။

“ဦးလေးကလည်း ရွာကိုတွေ့ဖို့မပြောနဲ့ဦး၊ ခု ဒီတွင်းပေါ်က
အပေါ်ကို ဘယ်လိုတက်ရမလဲဆိုတာသာ စဉ်းစားပါဦး”

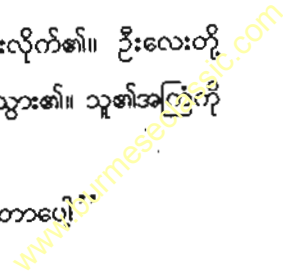
ကျော်စွာက စိတ်ပျက်သံကြီးဖြင့်ပြောကာ ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်၏။ ဦးလေးက သူပြောမှတွင်းပေါ်မော့ကြည့်ကာ
မျက်နှာညှိုးသွား၏။

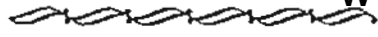
ကြည့်ဦးလေး တွင်းကြီးကဒီလောက်နက်တာ တွင်းပေါ်ကို
နက်တက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲ... တစ်ယောက်ပေါ်
တစ်ယောက်ဆင့်ပြီးတက်ရင်တောင်...

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ဆင့်ပြီး
တက်ကြည့်ရအောင်”

သူက ဝမ်းသာအားရဖြင့်အကြံပေးလိုက်၏။ ဦးလေးတို့
တစ်ယောက်၏ မျက်နှာများ ချက်ချင်းဝင်းလဲ့သွား၏။ သူ၏အကြံကို
ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

“အေးလေ တို့တွေကြိုးစားကြည့်တာပေါ့”

သူက အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်မို့ အောက်ဆုံးမှ နေလိုက်သည်။ သူ့ပုခုံးပေါ်သို့ ဦးခွန်ချိုကတက်၏။ ဦးလေးက တဆင့်တဆင့် တက်ပြီး အပေါ်ဆုံးမှဆွဲတက်ဖို့ကြိုးစားသည်။

“ဦးလေး မှီလား”

“နည်းနည်းလိုသေးတယ် ငါ့တူရ”

“ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ”

“လက်တစ်ကမ်းလောက်”

ဟား... စိတ်ဓါတ်ကျစရာကြီး။ လက်တစ်ကမ်း လောက်တောင်လိုသတဲ့ လူနှစ်ယောက်၏အလေးချိန်ကို သူခါးချို အောင်တောင့်ခံထားရသည်။ ခူးများက ညွတ်ရွေယိုင်နေရင်နေပြီ။

“ဦးမင်းထင် မှီပြီလားဗျို့”

“မရဘူး ဦးခွန်ချိုရေ ဘယ်လိုမှမမှီဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်ပြန်ဆင်းတော့မယ်၊ ခဏလေး... ခဏလေး”

ဦးလေးက လက်လျှော့ပြီး ပျက်ခနဲခနဲဆင်းလာ၏။ သူတို့အကြံအစည်မှာအထမမြောက်ခဲ့။ သူတို့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓါတ်တွေကျမိနေပြီ။

ဟောဒီတွင်းထဲမှာဘယ်အထိအောင်နေရမှာလဲ၊ထောင်ချောက် ဆင်ထားတဲ့သူတွေလာတော့မှ သူတို့ကိုတွေ့ပြီးလွတ်မြောက်နိုင် တော့မည်။ ဘယ်အချိန်ထိအောင်စောင့်ဆိုင်းရမှာလဲ။ ဒုက္ခတော့

ရောက်ပြီထင်ပါရဲ့။

သုံးဦးသားစိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်လျက်မှိုင်နေကြသည်။ လွတ်မြောက်ဖို့လမ်းကိုလည်း မကြံတတ်တော့။ သည်အတိုင်း လက်မှိုင်ချ၍ထိုင်နေမိကြတော့သည်။ ခရီးပန်းလာသဖြင့်လူမောရသလို ခုတော့ စိတ်ပါမောရပြီ။

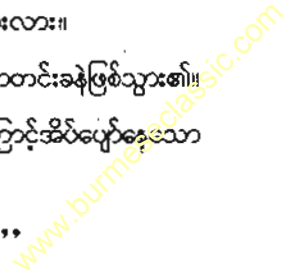
ခရီးပန်းလာရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ တွင်းပေါ်တက်မရတဲ့ အဆုံး စိတ်ကိုခုံးခုံးချလိုက်ပြီဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် မကြာမီပင် စိတ်ပင်ပန်း လှပင်ပန်းဖြင့် အိပ်ပျော်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

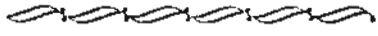
ပထမဦးဆုံးလန့်နိုးလာသူမှာ ကျော်စွာပင်ဖြစ်သည်။ သူတော်တော်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာဖြစ်၏။ နိုးလာလာခြင်း သူသတိပြုလိုက်သည်မှာ တွင်းထိပ်မှတွဲလောင်းကျနေသော ကြိုးရှည် တစ်ချောင်းကိုပဲဖြစ်၏။

သူထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားမိသလို အံ့ဩမှင်သက်သွားရ၏။ ဒီကြိုးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတွင်းထဲကျလာပါလိမ့်။ တစ်ယောက်ယောက် အများ သူတို့ကိုကယ်တင်ဖို့ကြိုးစားနေတာများလား။

သူကြိုးကိုသွားဆွဲကြည့်မိသည်။ ကြိုးမှာတင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ သူ၏ ရုတ်တရက်ပျော်ရွှင်သွားသော ရယ်သံကြောင့်အိပ်ပျော်နေသော ဦးလေးတို့နှစ်ယောက် လန့်နိုးလာကြသည်။

“ဟင်... ဒီကြိုးကဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

သူ ဆွဲကိုင်ထားသော ကြိုးကိုမြင်၍ဦးလေးက တအံ့တခြင် ဟန်ဖြင့်ပြော၏။

“ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး၊ ကျွန်တော်နိုးလာတော့ ဒီကြိုး ကြီးတွဲလောင်းကျနေတာကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ၊ ဟား...ဟား ကျွန်တော်တို့လွတ်ပြီ၊ နေဦး... ကျွန်တော် အရင်တက် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကြိုးကိုဆွဲ၍ ဆွဲ၍ ထိုးတက်သွား လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ သူ အပေါ်ရောက်လာ၏။ ချက်ချင်း ဘေးဘီဝဲယာ လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ ဘယ်သူမှမတွေ့ရ။

သူတို့ကို ကယ်တင်ဖို့ကြိုးစားတဲ့သူဟာ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဘာလို့သူတို့ကိုလမာမတွေ့တာလဲ။ ကြိုးကို သူတို့အိပ်ပျော်နေတုန်းလာ ချပေးသွားတာဖြစ်မည်။ တစ်ဘက်ကြိုးစကိုသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အား ရစ်ပတ်၍ခိုင်မာစွာ ချည်နှောင်ထားလေ၏။

“မောင်ကျော်စွာရေ၊ အပေါ်မှာဘယ်သူရှိလဲ”

တွင်းထဲမှ ဦးခွန်ချို၏အသံက ဟိန်း၍ပျံ့တက်လာ၏။

“ဘယ်သူမှလည်းမရှိဘူး၊ ဦးလေးတို့ တက်ခဲ့တော့လေ”

ကျော်စွာက လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဝန်းထွင် ပတ်လည်သို့ ဟိုဟိုဒီဒီခေ့ကြည့်မိပြန်သည်။

ထူးထူးခြားခြား ဘာသဲလွန်စလေးကိုမှ မတွေ့ရ။

“အထုပ်တွေကိုအရင်ဆွဲယူပါဦး မောင်ကျော်စွာရေ”

အောက်ကအော်သံက ယိန်းတက်လာပြန်သည်။ သူက သဲလွန်စရာရွှေခြင်းကို ရပ်လိုက်ကာကြိုးတွင်ချည်ထားသောအထုပ်များ ကို တဖြည်းဖြည်းဆွဲတင်ယူလိုက်၏။ အထုပ်တွေအပေါ်ရောက်သည် နှင့်ကြိုးဖြည့်ပြီး အောက်ကိုပြန်ချပေးလိုက်၏။

ခဏကြာတော့ ဦးလေးကအပေါ်သို့ရောက်လာသည်။ ပြီးမှ ဦးခွန်ချိုကတဖြည်းဖြည်းတက်လာ၏။ အားလုံးအပေါ်ရောက်မှပင် အားအင်ကုန်ခမ်းသွားသလို ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။

ကျော်စွာသည် ထိုင်နေရာမှ ကြိုးကိုကြည့်ပြီးအကြံရသွား၏။

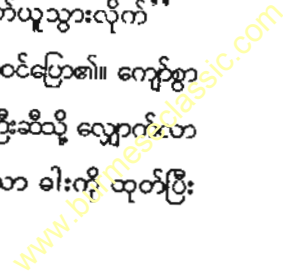
“ဒီကြိုးကိုဖြတ်ပြီးယူသွားရမယ်၊ လမ်းခရီးမှာလို့လို့မယ်မယ် သုံးရတာပေါ့”

ကျော်စွာက ရွှေတံသလိုပြောလိုက်ပြီး ကြိုးဖြတ်ရန်ပြင်လိုက်

၏။

“ကောင်းတယ် မောင်ကျော်စွာ ဖြတ်ယူသွားလိုက်”

ဦးခွန်ချိုက သူ့အကြံကို ထောက်ခံသလိုဝင်ပြော၏။ ကျော်စွာ သည် ကြိုးဖြတ်ရန် ကြိုးချည်ထားသောသစ်ပင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာ ခဲ့၏။ ခါးကြားထဲတွင်အသင့်ဆောင်ထားသော ခါးကို ထုတ်ပြီး ကြိုးကိုဖြတ်ရန်ပြင်သည်။

ထိုစဉ် သူ၏မျက်ဝန်းထောင့်များမှ တစ်စွန်းတစ်မြင်လိုက်ရသော အရာတစ်ခုကြောင့် သူအသေအချာကြည့်လိုက်မိသည်။ ချည်ထားသောကြိုးနှင့်သစ်ပင်ကြားညှပ်လျက်နေသော အနက်ရောင် အဝတ်ပိုင်းလေးတစ်ခု။

သူက ထိုအရာကိုယူပြီး ဖြန့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင် ပုဝါစလေးပဲ၊ ဒါ..ဒါ..”

စိတ်အာရုံထဲ မှူးရာဆိုသောမိန်းကလေး၏ မျက်နှာတွင် အမြဲလိုလိုစည်းနှောင်ထားသော အနက်ရောင်ပုဝါစလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိလိုက်သည်။

“ဒါဆို မှူးရာ ငါတို့ကိုကယ်ခဲ့တာပေါ့”

ပုဝါစကို သူကအင်္ကျီကြားထဲသို့ အလျင်အမြန်ထိုးထုတ်လိုက်မိသည်။ ဦးလေးတို့မြင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကိုမပြောဘဲ ထားမည်ဟုသူဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။ ဟန်မပျက်ကြိုးကိုဖြတ်ကာ ဦးလေးတို့ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာလိုက်၏။ မျက်ဝန်းများကတော့ ကျီးကန်းတောင်မှောက် လိုက်ရှာနေဆဲပင်ဖြစ်တော့သည်။ သူ့အဖြစ်ကို လူကြီးနှစ်ယောက်မှာ နည်းနည်းလေးမှမရိပ်မိကြချေ။ သူသည် ဝမ်းသာစိတ်ကို လှိုက်ကနဲ ခံစားနေမိရတော့၏။

* * *

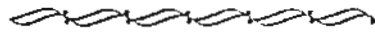
အခန်း (၁၃)

အချိန်ကလည်း နေ့မွန်းတည့်လုပြီမို့ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်းသစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နားရင်းနေလည်စာ နှိပ်ပြင်ကြသည်။

ကျော်စွာသည်ပါလာသည် မှန်ခြောက်များ၊ စည်သွပ်ဘူး၊ နီသာဖွင့်ဖောက်၍ဟာနေသည့် ဝမ်းထဲအလျင်အမြန်သွတ်သွင်းပစ်၏။ ခရီးပန်းရသည့်အထဲတွင်းထဲဖြုတ်ကျထားသည့်အရှိန်ကြောင့် လူကမလုပ်ချင်မကိုင်ချင်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးလဲနာကျင်နေသလိုပေါ့။

ရွှေသက်သွားရမည့် ခရီးအတွက်အတော်ပင်လှ်လေး ရှာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာပဲ ညအိပ်လိုက်ကြရင် ကောင်းမလား”

ဦးလေးက မြေပုံစာရွက်ထုတ်ကြည့်နေရာမှ သူ့ကိုလှမ်းကြည့် လာပြီး ...

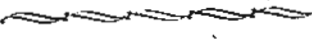
“ဘာဖြစ်လို့လဲငါ့တူရ၊ ဆက်မသွားနိုင်တော့လို့လား၊ နည်းနည်းတော့အားတင်းထားလိုက်ပါကွာ၊ ရှေ့မှာရွာတစ်ရွာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဦးလေးထင်တယ်၊ အဲဒီကိုရောက်မှနားကြ တာပေါ့၊ ဒီတောထဲမှာညအိပ်ရတာထက်စာရင် ရွာထဲမှာ ဆိုတော့ ပိုပြီးသက်တောင့်သက်သာရှိတာပေါ့”

“ဦးလေးကလဲ ရှေ့မှာရွာရှိတာသေချာလို့လား”

“ဦးလေးခန့်မှန်းမိရသလောက်တော့ ရွာရှိကိုရှိရမယ်ကွ”

ကျော်စွာက ဘာမှမပြောတော့ပဲ အသာနှုတ်ဆိတ်နေလိုက် တော့သည်။ ဦးလေးထင်သလိုရွာရှိပါစေဦး။ သူတို့လိုသူစိမ်းတစ် ငွေကို ရော့ရှော့ရှူရှူ ခိုနားခွင့်ပေးပါ့မလား။ ပြီးတော့ ဤမျှဝေးလံ ခေါင်သီတဲ့အရပ်မှာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေက ရွာတည်ပြီးနေကြမှာမို့လဲ။ သူတော့မတွေးတတ်အောင်ပင်ဖြစ်နေမိတော့သည်။

‘ဖောက်’ကနဲ အသံကြားလိုက်၍ ကျော်စွာကနဲဘေးသို့ ဝှဲကြည့်မိသည်။ ဦးခွန်ချိုသည် စည်သွပ်နှစ်ဘူးကို ကျကျနုနုဖောက်၍ ထိုင်ရာမှထသည်။ စည်သွပ်ဘူးနှစ်ဘူးကိုကိုင်၍ သူတို့နှင့်အတော်

ခပ်ဝေးဝေးနေရာသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

ထို့နောက် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ကျော်စွာနှင့်ဦးလေးက ဦးခွန်ချို၏ အပြုအမူကြောင့် နားမလည်နိုင် သလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်မိကြ၏။

ထိုစဉ် ဦးခွန်ချို၏ကျယ်လောင်လှသောအသံကြီးပွဲလွင့်လာ သည်။

“တောင်စောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်ကြီးများခင်ဗျား ပူဇော်ပါ တယ်၊ ပသပါတယ်၊ သုံးဆောင်တော်မူကြပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး တို့ အမှားအယွင်းများပြုလုပ်မိခဲ့သည်ရှိသော် ဗွေမယူပါနဲ့၊ ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါ”

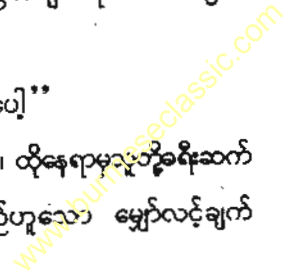
ကျော်စွာပြုံးမိသည်။ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်လာကာဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“အမောပြေပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆက်သွားကြရအောင်၊ နေမဝင် ခင် ရွာကိုရောက်မှဖြစ်မယ်ဗျို့”

ဦးလေးကပြောပြီး ဝန်စည်စလွယ်များကိုကောက်လွယ် လိုက်သည်။

“အင်းလေ ... သွားကြတာပေါ့”

ဦးခွန်ချိုက သဘောတူစွာပြော၏။ ထိုနေရာမှသူတို့ခရီးဆက် လာခဲ့ကြသည်။ ရှေ့တွင်ရွာတစ်ရွာရှိမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်

ကလေးဖြင့် သူတို့ခွဲရှိရှိတစ်အိကြီးစားလျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

ခရီးထွက်လာရသည့်အချိန်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ ခရီးကြမ်းတမ်းခက်ခဲမှု၊ ပင်ယန်းမှုဒဏ်ကို အတော်အတန်ခံနိုင်ရည်ရှိ လာတော့သည်။

မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီဖြင့် ခရီးဆက်လာကြသဖြင့်ပင်ယန်း နှမ်းနယ်မှုကို တခဏတော့ သူတို့မေ့လျော့ထားလိုက်ကြသည်။

လျှောက်လာရင်းဖြင့် ကျော်စွာသည် ဦးခွန်ချိုတစ်ယောက် တောစောင့်နတ်တွေကိုပူဇော်သည်ကို စိတ်ထဲခိုးလုခုလုဖြစ်နေရကာ ထုတ်မေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

“ဦးခွန်ချိုကို ကျွန်တော်မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲမောင်ကျော်စွာရ မေးလေ”

“ဟို... စောစောတုန်းက ဦးခွန်ချို တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်တွေကို ပူဇော်တာလေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ တွင်းထဲကျတာ တောင်စောင့်နတ်တွေက မကျေနပ်လို့ လုပ်တယ်လို့ထင်ပြီး ပူဇော်တာမဟုတ်လား”

သူစကားကြောင့် ဦးခွန်ချို၏ မျက်နှာတဖြည်းဖြည်းပြုံးရိပ် သန်းလာ၏။ ထို့နောက် သဘောကျသလို တဟားဟားဖြင့်အော်ရယ် ပါတော့သည်။

“မောင်ကျော်စွာက အဲလိုထင်နေတာကိုး”

“မဟုတ်ဘူးလား”

သူကနားမလည်သလိုမေးမိသည်။ ဦးခွန်ချိုကခေါင်းကို အသာယမ်း၍ သူ့အနားတဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာကာ လေသံတီးတိုး ဖြင့်ပြောသည်။

“ငါတို့ရဲ့အနီးအနားမှာ ဟိုကောင်မလေးတို့သားအဖ ရှိနေတယ်ကွ”

သူ့စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲပူသွားသည်။

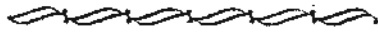
“ဘယ် ... ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

ဦးခွန်ချိုက ဘေးဘီဝဲယာသို့ ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အံ့ကိုနှိမ့်ကာ...

“နွားရိုင်းသတ်တဲ့ကောင်မလေးလေကွာ၊ အမှန်တော့ ငါက တောစောင့်နတ်တွေကို ပူဇော်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူတို့ကို ကျွေးတာ၊တွင်းထဲကိုကြီးချပြီးငါတို့ကိုကယ်တာလဲသူ့ကွ” ကျော်စွာ မျက်ဝန်းအနုပြူးကျယ်သွားရသည်။

“ဦး ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သိတာပေါ့ကွ၊ တွင်းပေါ်ရောက်တော့ ကြီးချည်ထားတဲ့ သစ်ပင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိတာ သူ့အမြဲစည်းစည်းအေးတဲ့ ဝှေ့ဝါစအနက်ရောင်ကလေးကိုတွေ့လိုက်ရတာတည်းက သူ့မှန်း

လို့တော့ထင်လိုက်မိသား၊ ငါတို့နဲ့ အနီးအနားမှာပဲရှိနေဦးမယ် ဆိုတာ ငါတွေ့မိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် တမင်တကာ အစာ တွေချပေးလိုက်တာ”

ကျော်စွာ မလုံမလဲဖြစ်သွားမိသည်။ ပုဝါစကလေးကို သူ ဝှက်ထားလိုက်မိသည့်အကြောင်းကိုတော့ မပြောဖြစ်တော့ပေ။ ဦးခွန်ချို သည် ပြောပြီးပြီးချင်းအရှေ့ကိုခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားလေတော့ ၏။ သူ့မှာသာ အတွေးတို့ကြောင့် တုံ့နှေးသောခြေလှမ်းများဖြင့်...

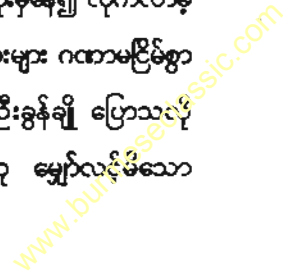
* * *

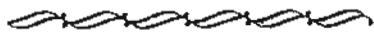
အခန်း (၁၄)

ကျွန်တော်တို့ နှစ်မှာရီလောက်ကြာအောင် ခရီးဆက်လာပြီ။ နောက်တွင် ဦးလေးပြောသည့်အတိုင်း ရွာဟုထင်ရသော အသတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

“ဟိုမှာတွေ့လား မီးခိုးတွေမြင်နေရတယ်၊ ငါ့အထင်မှန်ပြီ ပော့၊ အဲဒါရွာတစ်ရွာပဲဖြစ်ရမယ်”

ဦးလေးက ဝမ်းသာအားရပြောကာ ရှေ့မှခပ်သွက်သွက် ချွတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်ဆုံးမှနေ၍ လိုက်လာခဲ့ ပြန်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်မျက်လုံးများ ဂဏာမငြိမ်စွာ ဆာပဲယာသို့ အကဲခတ်ကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ ဦးခွန်ချို ပြောသလို အထက်မလေးတို့ကိုများ တွေ့ရလေမလားဟု မျှော်လင့်မိသော ကြောင့်လည်းဖြစ်၏။

အတော်အတန်လျှောက်လာမိသောအခါ စည်းရိုးများဖြင့် အကျအနကာရံထားသည့် ရွာဝင်ပေါက်ဟုထင်ရသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

စည်းရိုးနားအထိ လျှောက်လာမိခဲ့သည့်တိုင် ရွာသားဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်လေမှမတွေ့ရ။ အစောင့်တောင်မှမတွေ့ရပဲအသံတွေ တိတ်ဆိတ်ကာငြိမ်သက်နေသည့်အဖြစ်ကြောင့် သူတို့စိတ်ထဲ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာရသည်။

“ထူးလှချည်လား၊ ဒီလောက်တိတ်ဆိတ်နေပုံထောက်ရင် တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲ။ ငါတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ် သတိထားကြ”

ဦးလေး၏ သတိပေးစကားသံမဆုံးခင်မှာပဲ ညာသံဖေး အော်ဟစ်သံကြီးနှင့်အတူ ချုံပုတ်များဆီမှ လူများတိုးထွက်လာကြကာ သူတို့အဖွဲ့အားပိုင်းလိုက်ကြ၏။ သုံးယောက်သား အထိတ်တလန့် ကျောချင်းကပ်လိုက်မိကြ၏။

လှည့်များ၊ ဝါးချွန်များ၊ တင်းပုတ်လိုလို ကျောက်ထုကြီး များကိုင်းထားသောလူများက သူတို့အားစူးစူးရှရှကြည့်ကာ ပတ်လည် ဝန်းရံထားသည်။

အများစုမှာ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းဗလာဖြင့် အောက် ပိုင်းကိုတော့ အရှက်လုံရုံ တိရစ္ဆာန်သားရေပြားလိုလိုဟာများဖြင့်

ဖုံးကွယ်ထားကြသည်။ အချို့လူများကတော့ တိရစ္ဆာန်သားရေများဖြင့် သူတို့ခန္ဓာကိုယ်အားလွမ်းခြုံပတ်ထားကြသည်။

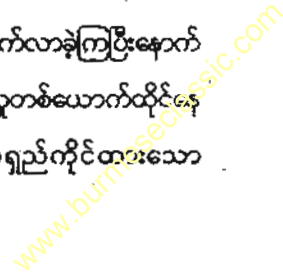
သူတို့၏ အသားအရေများမှာနီညိုရောင်ဖြစ်ပြီး အားလုံးလိုလို မှာ ဆံပင်ရှည်များကို ပွာရရဲ မစည်းမနှောင်ဘဲထားကြ၏။ သူတို့ ဘာလူမျိုးဖြစ်သည်ကိုမူမခန့်မှန်းတတ်အောင်ပင်။

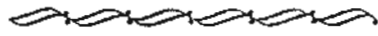
ကျွန်တော်တို့အား လှံရှည်များဖြင့် ထောက်ထားလိုက်ကြပြီး ထိုထိုးတုတ်ကာ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာကြ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်းအသာငြိမ်၍ သူတို့ခေါ်ရာနောက်သို့ ဝိုက်လာခဲ့ရတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အားဖမ်းခေါ်လာစဉ် လမ်း တစ်လျှောက်၌ ရွာထဲမှလူကြီး၊ လူငယ်၊ မိန်းမ၊ ကလေးတို့က အေးအံ့တပြာထွက်၍ကြည့်ကြသည်။ ရွာကလေးမှာ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ခပ်ခပ်စိပ်စိပ်ပြီး အိမ်ပုံစံများမှာ မြေစိုက်တဲလိုလို အပိုင်းပိုင်းတဲအိမ်လေး များပင်ဖြစ်၏။

မိန်းမများမှာ လုံလုံခြုံခြုံဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ကလေးသူငယ် အများစုမှာတော့ အဝတ်ဗလာတီးဖြင့် ...

သူတို့အတော်ကလေးကြာအောင်လျှောက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် သူတို့တစ်ခုထဲသို့ရောက်လာ၏။ ထိုနေရာတွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေ ညည်းကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ သူ၏နံဘေးတွင်လှံရှည်ကိုင်းထားသော လူတစ်ယောက်မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

ထိုလူကြီးရှေ့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့အား ဖမ်းလာသူများ ထဲမှတစ်ယောက်က လူကြီးနားသွားကာ တစ်စုံတစ်ရာတီးတိုးပြောလိုက်၏။ လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ကျွန်တော်တို့ကို စူးစူးရှရှကြည့်ပြီး အနားသို့လျှောက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလှည့်ပတ်စေကြည့်ပြီးနောက် လေသံတီးတိုးဖြင့် ရေရွတ်သလိုပြောနေ၏။ သူပြောသည့်စကားကို နားမလည်မိပေမဲ့ သူ့အမူအရာ သူ့အကြည့်တို့ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား မနှစ်မြို့သည့်အရိပ်လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသိသာလှ၏။

ထိုလူကြီးရေရွတ်သံအဆုံး၌ ဦးလေးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး နားမလည်နိုင်သည့်စကားများဖြင့်လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ထိုလူကြီးမျက်နှာက ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွားသလို ပြောင်းလဲ၍သွားပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောလိုက်၏။

ဦးလေးနှင့်လူကြီးမှာ အပြန်အလှန် စကားများပြောပြီးနောက် လူကြီးက သူ့လူများကိုအော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။

“ငါတို့ကို ကြိုးဖြည့်ခိုင်းနေတာကွ”

ဦးလေးက ကျွန်တော်တို့အားတီးတိုးပြောပြီး လူကြီးအား ပြန်၍လှမ်းပြောလိုက်ပြန်၏။ လူကြီးက သဘောကုသလိုခေါင်းညိတ်ကာပြုံးသည်။

သူတို့အား ကြိုးဖြည့်ပေးပြီးသောအခါ ဦးလေးကသူ၏

ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဦးလေး၏ လက်ထဲတွင်ပါလာသည့်အရာများမှာ ရောင်စုံပုတီးလေးများနှင့် ဆေးရွက်ကြီးထုတ်တစ်ထုပ်။

ထိုအရာများကို ဦးလေးကဟိုလူကြီးဆီ ပေးလိုက်ပြီးနောက် ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောလိုက်သည်။ လူကြီးမျက်ဝန်းများက ဦးလေးလှမ်းပေးသောအရာများကို စူးစမ်းသလိုတအံ့တကြည့်ပြီး အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်လာ၏။ ထို့နောက် ကျေနပ်သလိုအားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား သူ့နောက်မှလိုက်ရန် ခေါ်လေ၏။

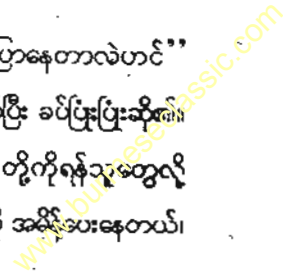
လူကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းက တဲအိမ်တစ်ခုရှေ့ရောက်သော် ဦးလေးအား တစ်စုံတစ်ရာလှမ်းပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ့အဖော်များနှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဦးလေးက ထွက်သွားသောထိုလူကြီးတို့အဖွဲ့အား မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင်တော့စွာ သိချင်နေသည့်ကိစ္စအားမေးမိလိုက်သည်။

“ဦးလေးနဲ့ အဲဒီလူကြီးတို့ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်”

ဦးလေး ကျွန်တော်ကိုစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးဆို၏။

“သူကဒီရွာရဲ့အကြီးအကဲပဲ။ သူကငါတို့ကိုရန်သူတွေလို ထင်ပြီး ဖမ်းချုပ်ထားဖို့ သူ့တပည့်တွေကို အမိန့်ပေးနေတယ်။

အဲဒါ ငါကရန်သူတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ ခရီးသွားတွေပါလို့ ပြောတော့ သူက သူတို့စကားကို နားလည်တယ်ဟုတ်လား လို့မေးတယ်”

“ဦးလေးက သူတို့စကားကို ဘယ်လိုနားလည်နေတာလဲ” သူက ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ကွာ ငါလေ့လာထားတာပေါ့ကွာ”

“ဪ ... ဒါနဲ့ ဆက်ပြောပါဦး ဦးလေး၊ ဦးလေးက အဲလိုပြောလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ကြီးဖြည်ပေးလိုက် ရောလား”

“ဟာ ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်လွတ်ပေးပါ့မလဲကွာ၊ သူကဆင် မေးတယ်၊ ငါတို့ကို ဘယ်ကလာတာလဲဘာလာလုပ်တာလဲ ဘာလဲညာလဲနဲ့စုံနေအောင် မေးတာပေါ့။ ငါလည်းသူတို့ ကျေနပ်လက်ခံလာအောင်ဖြေခွဲရတာပေါ့ကွာ၊ သူယုံကြည် စိတ်ချရပြီဆိုတော့မှ ငါတို့ကိုကြီးဖြည်ပေးတာ ငါ့တူရ”

“ဒါဆို ရောင်စုံပုတီးတွေနဲ့ ဆေးရွက်ကြီးထုတ်ပေးလိုက် တာကျတော့ရော”

“အဲဒီပစ္စည်းတွေက သူတို့အတွက် အထူးအဆန်းပေါ့ကွာ ပြီးတော့ သိပ်ကြိုက်ကြတယ်၊ ဒါကိုသိလို့ တမင်တမာ အလေးခံပြီးသယ်လာရတာ အိတ်ထဲမှာကျန်သေးတာ

“ဟင် ဦးလေးကလည်း ဘာလို့ချန်ထားတာလဲ၊ အကုန်ပေး လိုက်ပြီးရော”

“အကုန်ပေးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရှေ့မှာပေးစရာရွာတွေ ရှိသေး တယ်”

“ဟင် ရှေ့မှာရွာတွေရှိသေးတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သူတို့လူမျိုးစုတွေလိုပဲ လူတွေနေတဲ့ ရွာတွေရှိ သေးတယ်”

“ဦးလေး သူတို့ကဘာလူမျိုးတွေလဲဟင်”

“လူရိုင်းအမျိုးအနွယ်ဝင်တွေလိုပဲ ဆိုရမှာပေါ့”

“ငါတို့နားဖို့နေရာကို အသေအချာအကျအန ပြင်ပေးထား တာပဲ၊ ခရီးပန်းလာတာနဲ့အတော်ပဲ၊ ဒီညတော့ခိမ်ရိုက် အိပ်ရပြီ ပေါ့”

တဲအတွင်းမှ ဦးခွန်ချို၏အသံက ပျံလွင့်လာ၏။ သူတို့တူဝရီး နှစ်ယောက်လဲ တဲအတွင်းသို့ဝင်လာလိုက်ကြ၏။ မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက နှိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းလှပါဘိ။

တဲအိမ်လေးက သိပ်မကျယ်ဝန်းလှသော်လည်း သူတို့သုံး ဆယက်အတွက် ကောင်းကောင်းလုံခြုံပါ၏။ တဲအတွင်းတွင် စားစရာ ဝတ်လဲဝယ်များနှင့် ရေတကောင်းဘူးနှစ်လုံးကို ထောင့်တစ်နေရာတွင်

သပ်သပ်ရပ်ရပ်တင်ထားပြီး ဝါးကြမ်းများခင်းထားသော နေရာတွင် တော့ အိပ်စက်ရန်စောင်နှမ်းနှမ်းသုံးထည်နှင့်ခပ်ကြီးကြီး ဝါးတစ်လုံးကို အလောတော်ဖြတ်တောက်ထားသည်။ ခေါင်းခုစရာ ဝါးဆစ်ပိုင်းသုံးခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုညက စားစရာများနှင့် ခေါင်ရည်များကို လာပို့သဖြင့် အားပါးတရ စားသောက်ကြပြီးနောက် ခရီးပန်းလာရသည့်အချိန်ကြောင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားမိလေတော့သည်။

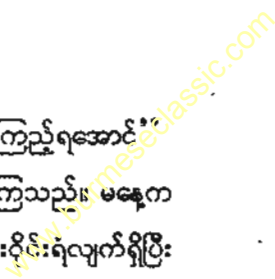
* * *

ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် ကျော်စွာသည် အိပ်ရာမှ နုတ်ခနဲ လန်နိုးလာ၏။ စူးရှသောအလင်းတန်းက သူ့မျက်ဝန်းထဲသို့ တန်းခနဲဝင်ရောက်လာ၏။ အတန်ကြာအောင် မျက်ဝန်းများကို နုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီးမှ ဘေးဘီဝဲယာသို့ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးလေးနှင့်ဦးခွန်ချိုမှာလည်း ထိုအသံများကိုကြားရ၍ လန်နိုးကြပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ အသံတို့ကိုနားစွင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဘာသံတွေလဲဗျ”

“ရွာထဲမှာဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး။ သွားကြည့်ရအောင်”
အခြေအနေစူးစမ်းရန် သူတို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မနေ့က သူတို့ကိုဖမ်းခေါ်လာသည့်နေရာတွင် လူအုပ်ကြီးဝိုင်းရံလျက်ရှိပြီး

အကြီးအကဲဖြစ်သူလူကြီးက တစ်စုံတစ်ရာပြောကြားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ရန်သူမိလာတယ်လို့ ပြောနေတာကွ”

ဦးလေးကလျှောက်လာရင်းမှ သူတို့ကို စကားပြန်လုပ်လိုက်သေး၏။

သူတို့ကိုမြင်တော့ လူကြီးကလှမ်းပြုံးပြ၍ သူ့လူများကို တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝိုင်းထားသည့် လူအုပ်ကြီးက ဘေးသို့ရှုလိုက်ကြပြီး လှံရှည်ကိုင်ထားသော လူများကကြီးတုတ်ခံထားရသော လူနှစ်ယောက်ကိုတစ်နေရာသို့ဖမ်းခေါ်သွားရန်ဖြင့် လိုက်ကြ၏။

ကြီးတုတ်ခံထားရသော လူနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျော်စွာ၏မျက်ဝန်းအစုံ ရုတ်တရက်ပြူးကျယ်သွားကာ နှုတ်မှယောင်ယမ်း၍ ပြောမိသွားသည်။

“မူးရာ”

ဟုတ်သည်။ မူးရာတို့သားအဖကို ရွာသားများဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားကြခြင်းဖြစ်၏။ မူးရာက သူတို့ကိုမြင်သော် အံ့ကြွေးမပြေ သာမန်အကြည့်ဖြင့်ခပ်တည်တည်ကြည့်၍ ခေါ်ဆောင်ရာများသို့ လိုက်ပါသွား၏။

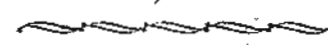
ထို့စဉ် ဦးလေးကအသံကျယ်ကြီးဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။ ဦးလေးအော်သံကြောင့် မူးရာကို ခေါ်ဆောင်သွားသည့်လူများ၏ ခြေလှမ်းများတန်သွားကာ နားမလည်သလို လှည့်ကြည့်ကြ၏။

အကြီးအကဲလူကြီးက ဦးလေး၏အပြုအမူကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်အရေးသို့လျှောက်လာကာသူတို့တာသာစကားဖြင့်ပြောလိုက်၏။ ဦးလေးကလည်းပြန်ပြောသည်။ မူးရာတို့ကိုလက်ညှိုးထိုးလိုက် မိမိကိုယ်တို့ရင်ဘတ်ပုတ်၍ ခြေဟန်လက်ဟန်အမူအရာတို့ဖြင့် ပြောနေ၏။

အကြီးအကဲလူကြီးကဦးလေးပြောသမျှကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ နားထောင်သည်။ပြီးနောက်သူ့လူများအားတစ်စုံတစ်ရာလှမ်းပြောလိုက်၏။ ထိုအခါကျားမူးရာတို့ကို ချည်ထားသောကြီးများကို သူ့လူများက အလျင်အမြန်ဖြုတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဦးလေးနှင့်အကြီးအကဲလူကြီးက အတန်ကြာအောင် စကားပြောပြီးနောက် ဦးလေးကသူတို့ရှိရာသို့လျှောက်လာကာ...

“ငါတို့ ခရီးဆက်ထွက်ဖို့ပြင်ရမယ်။ အကြီးအကဲက သူတို့ ကျွေးမွေးတဲ့အစားအသောက်တွေစားသွားပါဦးလို့ပြောတယ်။ စားပြီးတာနဲ့ တို့တွေဒီကနေထွက်ကြမယ်”

“ကျွန်မတို့ကိုကယ်တဲ့အတွက် ဦးလေးကိုကျေးဇူးတင်ပါ တယ်နော်”

မူးရာက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ် မိန်းကလေး၊ ဦးလေးတို့ တွင်းထဲကျနေတုန်း ကြိုးချပေးခဲ့တာ မိန်းကလေးဆို၊ အဲဒီကျေးဇူးကိုပြန်ဆပ် တယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပေါ့ကွယ်”

မူးရာက ခေါင်းလေးကိုအသာဆတ်ပြီး မျက်ဝန်းအကြည့်က ကျော်စွာထံသို့ စွေကနဲရောက်လာ၏။ ကျော်စွာကလည်း စူးစိုက်ကြည့် နေသည်ဖြစ်ရာ အကြည့်နှစ်ခုတို့အရှိန်ပြင်းပြင်းရိုက်ခတ်ကြပြီးနောက် ပြန်ကန်ထွက်လာသလို ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲလိုက်မိကြသည်။

“ခင်ဗျားဘာတွေပြောလိုက်လို့ ဒီကောင်မလေးတို့ကို အကြီးအကဲကလွတ်ပေးလိုက်ရတာလဲ ဦးမင်းထင်ရဲ့ ကျုပ်တို့ ကိုလည်းပြောပြပါဦး”

ဦးခွန်ချိုက ဦးလေးကို စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်သည်။

“ဪ... ကျုပ်ပြောတာက ဒီမိန်းကလေးတို့ သားအဖက ကျုပ်တို့တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သူတို့ကလမ်းမှား သွားပြီး ကျုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့လွဲသွားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရန်သူတွေမဟုတ်ပါဘူးလို့ပြောလိုက်တော့ အကြီးအကဲကြီး က တောင်းပန်တယ်၊ သူမသိလို့ဖမ်းမိတာပါတဲ့၊ ကျုပ်က

လည်းရပါတယ်ပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ တစ်ခါတည်းခရီးဆက်ထွက် တော့မယ့်အကြောင်းကိုပါပြောလိုက်တော့ အစားအသောက် တွေ စားသောက်ပြီးမှသွားကြပါတဲ့၊ ကျုပ်လည်းခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်ရတာပေါ့”

ဦးလေးက ပြောရင်းမှ မူးရာဘက်သို့လှည့်ကာ

“မိန်းကလေးတို့လည်း ဦးတို့နဲ့တခါတည်းလိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ဖွဲ့တည်းသားတွေလို့ အကြီးအကဲကိုပြောထားတယ်၊ သူတို့ယုံအောင်လို့တော့ ဒီကနေအတူတူထွက်မှဖြစ်မယ်”

မူးရာကဘာမှမပြော ခေါင်းကိုသာညိတ်ပြု၏။

“ကဲ... ဒါဆို ကျုပ်တို့လည်း အထုတ်အပိုးတွေသွားပြီး ပြင်ဆင်ရအောင်၊ နေမမြင့်ခင် ဒီကနေထွက်ကြမယ်”

သူတို့တည်းခိုရာတံဆီသို့ ပြန်လာကြပြီး အထုတ်အပိုးတွေ ပြင်ဆင်ပြီး တအောင့်ကြာမှာပဲ တဝ၌လူတစ်ယောက်ပေါ်လာ၏။ အကြီးအကဲက သူတို့အားခေါ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၅)

သူတို့ထမင်းစားသောက်ပြီးတာနှင့် ထိုရွာကလေးမှထွက်လာ ခဲ့ကြသည်။ ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီးအနားယူအိပ်စက်ပြီးအစားကောင်းများ စားလိုက်ရသဖြင့် လူကအားအင်ပြည့်ဖြိုးပြီးလန်းဆန်းနေသည်။ တက်ကြွသောခြေလှမ်းများဖြင့် သူတို့ရှေ့ကိုဆက်လာမိကြသည်။

သူတို့ ရွာကိုခွာ၍တောနက်ထဲသို့တိုးဝင်လာခဲ့ပြန်၏။

“ကျွန်မတို့ ဒီကနေပဲ လမ်းခွဲသွားပါတော့မယ်”

ရွာနှင့် အတော်ဝေးဝေးလှမ်းလာပြီးနောက် တောထဲသို့ အဝင်တွင် မူးရာက ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။

“မိန်းကလေးတို့က ဘယ်သွားမှာလဲ”

မူးရာက သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးမှ လေသံတီးတိုးဖြင့် ...

“ဆေးမြစ်ရှာရင်းနဲ့သွားမှာဆိုတော့ ဒီလိုပဲရောက်ရာ

ပေါက်ရာပေါ့”

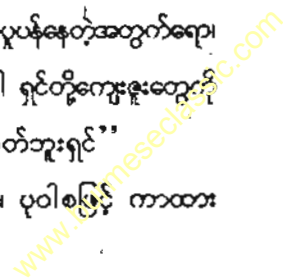
“မိန်းကလေး ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့နဲ့ပဲလိုက်ခဲ့ပါ။ မိန်းကလေးတို့ နှစ်ယောက်တည်းသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်။ ရှေ့မှာရွာတွေလည်းရှိသေးတယ်ဆိုတော့...မတော် ခုလိုပဲ ရန်သူထင်ပြီး အဖမ်းခံရရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ မိန်းကလေးရယ်”

ဦးခွန်ချိုက စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ဖြင့်ပြောနေသဖြင့် ကျော်စွာလည်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံလိုက်ရ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မူးရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ပဲလိုက်ခဲ့ပါ။မူးရာ တို့နှစ်ယောက်တည်းသွားရင် အန္တရာယ်ကြီးလွန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်မချဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ပဲလိုက်ခဲ့လိုက်ပါနော်” မူးရာက သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချသည်။ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ

ညှိတ်၏။

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်မတို့ ရှင်တို့နဲ့ပဲလိုက်ပါတော့မယ်။ ကိုကျော်စွာ ကျွန်မတို့ကို အခုလိုစိုးရိမ်ပူပန်နေတဲ့အတွက်ရော၊ ကျွန်မတို့ကို ကယ်ခဲ့ပေးတဲ့အတွက်ပါ ရှင်တို့ကျေးဇူးတော့ကို ကျွန်မဘယ်လိုမှမေ့နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးရှင်” မူးရာက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဆိုသည်။ ပုဝါစဖြင့် ကာထား

အတ္တကျော်စွာ

သဖြင့် သူမနှုတ်ခမ်းတွေကို မမြင်ရပေမယ့် ထိုနှုတ်ခမ်းများတွင် တပ်ဆင်ထားမည့် လှပသောအပြုံးများကိုတော့ သူက စိတ်မျက်စိဖြင့် မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူမမျက်ဝန်းများသည် တဖျတ်ဖျတ် လက်ပြာ နေ၏။

* * *

အတော်ကလေး ခရီးပေါက်လာကြပြီးနောက် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ခဏတဖြုတ်နားကြပြန်၏။

“ဟူး မောလိုက်တာ၊ ဒီတောထဲဘယ်လောက်ကြာအောင် လမ်းလျှောက်ရဦးမလဲမသိဘူး”

ကျော်စွာက ငြီးငြီးညူညူဆိုရင်း စားစရာထုတ်ရန် ကျောပိုး အိတ်ကိုဖွင့်သည်။

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူး ငါတူရဲကျေးဇူးဆို ရောက်လောက်ပြီ ထင်တယ်”

ဦးလေးက အားပေးနှစ်သိမ့်သလိုဆို၏။ ကျော်စွာကဟင်းကန် သက်ပြင်းချကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဘာစားစရာများတွေ့ရလေမလဲ ဟုရှာသည်။

“မုန့်ခြောက်တွေလည်းကုန်ပြီလားတောင် မသိဘူး”

အိတ်ထဲလက်နှိုက်ရင်းမှလည်း ခပ်ညည်းညည်းရွေ့တ်နေ မိ၏။ ထို့စဉ် သူလက်နှင့် မာကျောကျောအရာတစ်ခုကို ထိမိလိုက်ရ၍ အံ့ဩသွားမိသည်။

“ဘာလဲမသိဘူး”

သူက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစားမိသည်။ သိချင်စိတ်ဖြင့် ထိုအရာအားနှိုက်ထုတ်ယူလိုက်မိသည်။

သူလက်ထဲတွင်ပါလာသည်ကား ကျောက်တံလိပ်ပြားလေး

တစ်ခု ဦးလေးနှင့်အတူသွားခဲ့သည့်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှပျောက်သွားသော ပိုးသူတော်လေးကျွန်ုပ်တို့သည်လည်းကို သူသဘောကျလွန်း၍ ဘုန်းကြီးထံမှတောင်းယူသိမ်းထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တံဆိပ်ပြားလေးပေါ်တွင် အရုပ်ပုံများရေးချယ်ထား၏။ ထိုထဲတွင်မှ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ဟန်ဖြုလုပ်ထားသည့်လမင်းပုံ သဏ္ဍာန်ကပီပြင်လှ၏။ ကြည့်သူအဖို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စေလေ၏။

ကျော်စွာသည် ထိုတံဆိပ်ပြားလေးကို သဘောကျစွာပြုံး၍ ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် သူ့လက်ထဲမှ တံဆိပ်ပြားလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ အပေါ်သို့မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။

တံဆိပ်လေးအားစူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေသည့်မှူးရာ။

“ဘာလုပ်တာလဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မှူးရာက သူ့အမေးကိုပြန်၍မဖြေပဲ။ တလက်လက်စူးရှ တောက်ပြောင်သောမျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်၏။

ပြီးနောက် သူ့မလက်ထဲမှတံဆိပ်ပြားကို အဝေးသို့အားကျန် လှဲပစ်ပေးလိုက်လေ၏။ တံဆိပ်ပြားလေးမှာ လမ်းဘေးရှိနက်ရှိုင်းလှ သောချောင်းထဲသို့ တွားဟန်ထိုးလွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

“မှူးရာ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလို့အဲလိုလုပ်ရတာလဲ”

သူက ဒေါသထွက်စွာမေးမိသည်။ သူ့အပြုအမူကသည်းမခံ

ချင်စရာကောင်းလှသည်။ သူတစ်ပါးကိစ္စကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရာ နောင်ယှက်ရာကျသည်။ ထိုအပြုအမူမျိုးကို သူလုံးဝသည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

“အဲဒီဟာက ရှင့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိလို့၊ ဘာအန္တရာယ်ရှိ တာလဲလို့ မမေးနဲ့၊ ကျွန်မမပြောနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မပြောနိုင်တာ က အဲဒီတံဆိပ်ကိုရှင့်လက်ထဲမှာထားရင် တစ်နေ့ကျရင် ရှင့်ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မလွင့်ပစ်လိုက် တာ၊ ကျွန်မအပြုအမူသိပ်ရိုင်းသွားမှန်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမှမလုပ်ရင်မဖြစ်လို့လုပ်လိုက်ရတာ”

“မှူးရာ မင်းက ငါဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့လုပ်တာလို့ပြောတယ်၊ ငါ့ကို စိုးရိမ်ပူပန်ဖေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းအရာ ခိုင်ခိုင်လုံလုံကိုတော့သိချင်တယ်၊ မှူးရာ... မင်း ဒီတံဆိပ်အကြောင်း တစ်ခုခုများသိနေလား” သူမ မျက်ဝန်းများ ရုတ်ချည်းခက်ထန်သွားသည်။ တင်းမာ အက်ရှသောလေသံဖြင့် တစ်ခွန်းချင်းပြတ်သားစွာပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မပြောနိုင်ပါဘူး”

မှူးရာအကြည့်နှစ်ခု ဖျတ်ခနဲဆုတ်သွားသည်။ ပြီးနောက် ဆတ်ခနဲအကြည့်လွှဲ၏။ ထို့နောက် ကျော်စွာကလေသံတီးတီးဖြင့်ဆို၏။

“ကောင်မပြီ မှူးရာ၊ မင်း မပြောရင်လည်းမပြောပါနဲ့တော့”

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၆)

သူတို့အဖွဲ့ မနားတမ်းခရီးဆက်လာခဲ့ကြရာ ရွာသုံးရွာကို ကျော်လွန်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အစပထမတွင် ရွာသူရွာသားများ၏ ဖမ်းဆီးပိုင်းရံခြင်းကိုခံခဲ့ရသော်လည်း ဦးလေး၏စကားပြောကျွမ်းကျင်မှု ယူလာသောလက်ဆောင်ပစ္စည်းတို့ကြောင့် အခက်အခဲမရှိ သူတို့ကျော် ဖြတ်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဟိုးအဝေးဆီမှ မီးခိုးတလူလူထွက်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ရွာပဲဖြစ်ရမည်။ ဒီအနီးအနားရှိရွာအားလုံးလိုလိုမှာ သူတို့ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရသည့် မှ လူမျိုးနှယ်များလိုပင်ဖြစ်ကြသည်။

ရွာထဲသို့ သူစိမ်းတရဲများ ဝင်ရောက်လာခြင်းကို သိပ်မနှစ်ခြို ကြသော်လည်း သူတို့ကိုတော့ကောင်းကောင်းစည့်ခဲ့ကြသည်။ တည်းခို နားနေခွင့်ပေးကြသည်။ ရွာသူရွာသားများမှာ အလွန်ရိုးအလွန်း ကြ

သည်။

ဦးလေးပေးသော ရောင်စုံပုတီးစေ့လေးများကိုသဘောကျ စွာဖြင့် ရွာအကြီးအကဲနှင့်မိန်းမအတော်များများက အမြတ်တနိုး ဝတ်ဆင်ထားတော့သည်။

မှူးရာတောင် ဦးလေးထံမှ ရောင်စုံပုတီးလေးတစ်ကုံးကို တောင်းယူကာ သူမလည်ပင်းထက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

တောထဲမှထွက်၍ ရွာနားရောက်တော့ထူးဆန်းသည့်မြင်ကွင်း တစ်ခုက သူတို့အားဆီးကြိုနေလေတော့သည်။

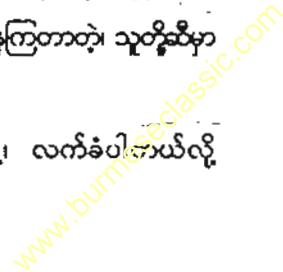
ရွာထိပ်တွင် ရွာသူရွာသားများက သူတို့အားစောင့်ကြိုနေခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာသားထဲမှ အကြီးအကဲဖြစ်ပုံရသော လူ တစ်ယောက်က သူတို့အားပြုံးရယ်ကာ စကားဆိုလာ၏။

ကျော်စွာသည် ဦးလေးအားတံတောင်နှင့်တွက်၍အသံခပ်အုပ် အုပ်ဖြင့်မေးမိသည်။

“ဦးလေး သူဘာပြောတာလဲ”

“သူက ဒီရွာရဲ့အကြီးအကဲတဲ့ ငါတို့လာမှာကိုငါတို့နားခဲ့တဲ့ ရွာကသတင်းပေးထားလို့ ကြိုစောင့်နေကြတာတဲ့။ သူတို့ဆီမှာ တည်းဖို့ဖိတ်ခေါ်နေတာကွ”

“ဒါဆို ဟန်ကျတာပေါ့ဦးလေးရဲ့၊ လက်ခံပါဇာယ်လို့ ပြောလိုက်တော့”

“ငါသိပါတယ်ကွ၊ မင်းကလည်း”

ဦးလေးကအကြီးအကဲအား တစ်စုံတစ်ရာလှမ်းပြောလိုက်၏။ သူတို့အား ရွာထဲသို့ဝင်ရန်လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်ပြောပြီး ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြ၏။

ဦးလေး သူစည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေကြအတိုင်းလက်ဆောင်ပဏ္ဍာများပေး၍သိမ်းသွင်းသောအခါ ရွာအကြီးအကဲမှာသဘောကျမဆုံးတော့ပေ။ လိုလေသေးမရှိသူတို့အဖွဲ့အား ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေတော့၏။

ဦးလေးနှင့် ရွာအကြီးအကဲတို့အဖွဲ့ စကားစမြည်ပြောဆိုနေချိန် တွင် ကျော်စွာသည် ညဉ့်လေခံရင်း တောင်ကမူစွန်းလေးပေါ်မှ အဝေး သို့ မျှော်ကြည့်နေမိ၏။

ရွာကလေးသည် တောင်ထိပ်များပေါ်တွင်တည်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ တောင်ပေါ်ရွာခင်း၏အလှသဘာဝများကိုကြည့်ရင်း သူ့စိတ်တို့ ရွှင်လန်းနေမိတော့သည်။

ထို့စဉ် သူ၏နောက်နားဆီမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံကြားလိုက်၍ သူနောက်ကိုဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိသည်။ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ဖြူဖွေးသောမျက်ဝန်းအစုံက သူ့အားပြူး၍စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ကျော်စွာက အထိတ်တလန့်ဖြင့်အော်မေးလိုက်၏။ လှုပ်ရှားသံများကြားလိုက်ရပြီး မှောင်ရိပ်ထဲမှလူတစ်ယောက် တိုး၍ထွက်လာ၏။ လရောင်အောက်တွင် ထိုလူ၏မျက်နှာကိုမြင်ရစဉ်မှာတော့ကျော်စွာတစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရတော့သည်။

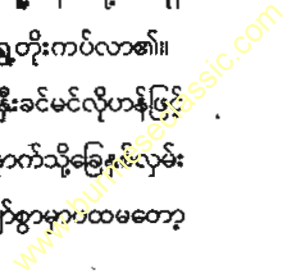
ထိုသူမှာ ဒီရွာက ရွာသားတစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏မျက်နှာသည် ကျော်စွာနှင့် တထေရာတည်းတူနေခြင်းကြောင့် ကျော်စွာမှာ အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့်ကြောင်ငေးကြည့်နေမိခြင်းပင်။

“ငါနဲ့ တူလှချည်လား”

သူ့ထက်တော့ အသက်ငယ်ပုံရသည်။ သူနှင့်အသားအရေအရောင်ကွာခြားပုံနှင့် ဆံပင်အတိုအရှည်ကွာခြားပုံကလွဲရင် ကျန်အရာအားလုံးမှာ တထေရာတည်းတူနိုင်လွန်းလှသည်။ သူ့ထက်အရပ်တော့ အရှည်ငယ်နိမ့်သည်။

ထိုသူက သူ့အားပြူးကြည့်နေ၏။ သူနှင့်တူသဖြင့် အံ့သြနေပုံရသည်။ ကျော်စွာက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်သူ့အနားသို့လာရန် ခေါ်လိုက်သည်။ သူက မဝံ့မရဲဟန်ဖြင့်တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာ၏။

အနားသို့ရောက်သော် ကျော်စွာက ရင်းနှီးခင်မင်လိုဟန်ဖြင့် သူ့ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်၏။ သူက ဆတ်ခနဲရုန်း၍ နောက်သို့ခြေနှင်းလှမ်းအောက်ဆုတ်သွား၏။ သူ့အပြုအမူကြောင့် ကျော်စွာမှာပထမတော့

ကြောင်သွားသည်။ နောက်မှသဘောပေါက်သွားကာ သူ့အား နှစ်လိုစွာရယ်ပြမိသည်။

သူက တအံ့တဩစူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သူ့နှုတ်ခမ်းတို့တရွှေ လှုပ်လာ၏။ ပြီးနောက် အားပါးတရရယ်ပြရာ၏။ သူ၏သွားများမှာ ညီညာလှပလျက် ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ဖြူဖွေးနေသည်ကို လရောင်အောက်တွင် လက်ကနဲမြင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကျော်စွာထံသို့ရင်းနှီးလိုဟန်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ကပ်လာကာ ကျော်စွာမျက်နှာအားစေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း ကိုင်သည်။ ကျော်စွာကသူပုခုံးများကို တရင်းတနှီးဆုပ်ကိုင် လိုက်၏။ ဒီတခါတော့သူမရုန်းတော့။ ကျော်စွာအားမော်၍ကြည့်နေ၏။

ကိုယ့်မျက်နှာနှင့် တခြားသူကို မြင်တွေ့နေ၍ ကျော်စွာမှာ အလွန်အမင်းအံ့ဩမိရသလို ရယ်ချင်လည်းရယ်ချင်မိ၏။ ထို့နောက် သူ့အားပါးတရအော်ရယ်မိတော့သည်။ သူ့ရယ်ခြင်းကိုကြည့်၍ ရွာသား လေးမှာလည်း လိုက်ရယ်တော့၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ရယ်သံများ တောတောင်အနံ့ဟိန်းပျံ့သွားလေတော့သည်။

“မင်းက နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ကောင်လေးကနားမလည်သလို သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသည်ဟုတ်သားပဲ ငါတို့စကားမှ သူတို့နားမလည်တာ။ သူ့ကို နာမည်လို့လည်းထူးမှာမဟုတ်ပါဘူး။

“မင်းက ငါနဲ့သိပ်တူတယ်၊ ငါမင်းကို နာမည်ပေးရမယ်။ ဘာနာမည်ပေးရမှာပါလိမ့်”

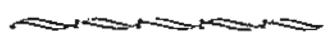
ကျော်စွာက ရေရွတ်ရင်းစဉ်းစား၏။ ကောင်လေးမှာ သူ့မျက်နှာကိုသာ တမေ့တမောငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ကောင်လေး၏ မျက်ဝန်းများထဲတွင် သူ့အားခင်မင်ရင်းနှီးနေသည့် အရိပ်အယောင်တွေ ပြည့်နှက်လျက်တည်း။

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းကငါနဲ့သိပ်တူတဲ့အတွက် ငါရဲ့ပုံတူကိုယ်ပွားပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုပုံတူလို့ပေးမယ်၊ ပုံတူ ပုံတူ ပုံတူ အဲဒါကောင်းတယ်”

ကျော်စွာ သဘောကျစွာပြောပြီးရယ်နေလေရာ ကောင်လေး ထလည်းလိုက်ရယ်၏။

“ပုံတူ၊ မင်းနာမည်ပုံတူ မှတ်ထား”

ကျော်စွာက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ကောင်လေးသိအောင် ပြောပြနေသည်။ ကောင်လေးက ကျော်စွာပြောသည့်စကားကို သံယောင်လိုက်၍ရေရွတ်၏။ နောက်မှကောင်လေးကသူ့ကို ခေါ်မှန်းသဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ‘ပုံတူ... ပုံတူ’ ဟု ပြောပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကိုတဘတ်ဘတ်ပုတ်၏။ ပြီးနောက် ခေါင်းကိုအသာ နှမ်းကာ စကားရှည်ကြီး ပြောသည်။ သူပြောသည့်စကားများထဲတွင် ‘ခန္တန်း... ခန္တန်း’ ဆိုသည့် စကားလုံးကထပ်ကာထပ်ကာပါနေသည်။

ကိုသတိပြုလိုက်မိသည်။ သို့သော် ကောင်လေးစကားများကို ကျော်စွာအဖို့ နားမလည်နိုင်သဖြင့်ခေါင်းကိုသာကုတ်နေမိတော့၏။

ထိုညက ကောင်လေးနှင့်ကျော်စွာမှာ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်မိကြသည်။ တစ်ယောက်စကားကိုတစ်ယောက်နားမလည်ကြ သော်လည်းသူတို့နှစ်ယောက်စကားတွေအများကြီးပြောဖြစ်မိကြသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ရယ်မောမိခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အချိန်အတော်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်မိခဲ့ကြလေ၏။

* * *

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင်သူတို့ ထိုရွာမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်သည်။ ရွာလူကြီးက ဦးလေးအားတတွတ်တွတ်ပြောကာ ဘာတွေ မှာကြားနေလဲမသိ။ ဦးလေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နား ထောင်နေ၏။

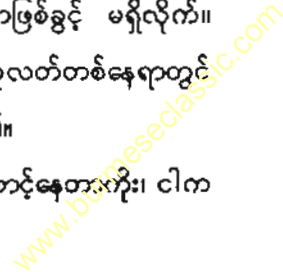
ကျော်စွာသည် သူနှင့်ညက ခင်မင်ခဲ့ရသည့် ကောင်လေးကို လိုက်ရှာနေမိသည်။ ကောင်လေးက သူတို့ကိုလာမတွေ့၊ တစ်နေရာမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေပုံရသည်။

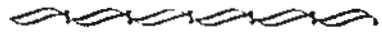
ပုံတူရေ မင်းဘယ်ရောက်နေတာလဲကွာ၊ ငါမင်းကိုနှုတ်ဆက် သွားချင်လို့ မင်း ငါ့ကိုတစ်နေရာကနေချောင်းကြည့်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်။ ချောင်းမနေပါနဲ့။ ငါ့ရှေ့သာထွက်လာခဲ့ပါတော့ကွာ။

သူက စိတ်ထဲမှတီးတိုးရေရွတ်ရင်းမျက်ဝန်းများကစေ့ဝဲ စွာနေမိသည်။ သူ့မျှော်လင့်သလိုပင်ပုံတူကားထွက်မလာခဲ့ပါချေ။

သူတို့အဖွဲ့ ထိုရွာကလေးကို ကျောခိုင်း၍ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ တော့သည်။ ကျော်စွာသည် ပုံတူကိုမတွေ့ရ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိ သည်။ သို့သော် သူစိတ်မကောင်းကြာကြာဖြစ်ခွင့် မရှိလိုက်။ အကြောင်း မှာ ပုံတူတစ်ယောက် လမ်းခုလတ်တစ်နေရာတွင် လာရောက်စောင့်စား နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဟင် ... ပုံတူ မင်းကဒီမှာလာစောင့်နေတားကိုး၊ ငါက မင်းကိုရှာလိုက်ရတာကွာ”

“မောင်ကျော်စွာနဲ့ တူလှချည်လား”

“ငါ့တူ သူနဲ့ မင်းကသိလို့လား”

“သိတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့ ညတုန်းကခင်သွားတာ”

ပုံတူက သူ့အနီးသို့လှမ်းလာပြီး လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသောအရာကို လှမ်း၍ပေးနေ၏။ ကျော်စွာကလက်ဖြန့်၍ပေးလိုက်သောအခါ ပုံတူသည် သူ့လက်ထဲမှအရာကို ကျော်စွာလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ကျားစွယ်ကိုအပေါက်ဖောက်၍ ကြိုးဖြင့်သီထားသည့် ဆွဲကြိုးလေးပင်ဖြစ်သည်။

“ဒါ ငါဆွဲဖို့လား”

ပုံတူက လက်ဖြင့်လည်ပင်းမှာ ဆွဲရန်အမှုအရာလုပ်ပြသည်။ ကျော်စွာကသဘောကျသလိုပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“နေဦး ငါလည်း မင်းကိုလက်ဆောင်ပြန်ပေးမယ်”

ကျော်စွာကပြောပြီး ဦးလေးထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးလေးမှာ ပုတီးလေးတွေရှိသေးလား”

“နေဦး၊ ရှိသေးလားမသိဘူး၊ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးလေးက သူ့လွယ်အိတ်ထဲလက်နှိုက်စမ်း၍ရှာနေ၏။

အတန်ကြာမှ ...

“ဪ... ရှိသေးတယ်ဟ၊ တစ်ကုံးပဲရှိတော့တယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုပေး ဦးလေး”

ဦးလေးထံမှ ပုတီးကိုယူကာ ပုံတူလည်ပင်း၌ဆွဲပေးလိုက်၏။

ဖြူဖွေးညီညာသော သွားများပေါ်အောင်ရယ်၍ပုံတူက ဖျတ်ခနဲ ခူးထောက်ကာ သူ၏ခြေထောက်များကို ငုံ့နှမ်းလိုက်သည်။

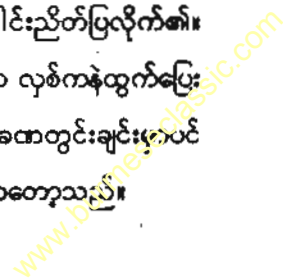
“မင်းကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ငါ့တူရ”

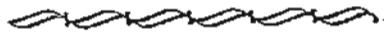
ပုံတူ၏အပြုအမူကြောင့် သူ့စိတ်ထဲကြည်နူးစိတ်နှင့် ဝမ်းသာစိတ် တို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းဖြစ်တည်သွားကာ မျက်ရည်ဝဲချင်ချင်ဖြစ်သွားရ၏။ ပုံတူသူ့ကိုစကားပြောသည်။ ပုံတူပြောတဲ့စကားကို နားမလည်၍ သူက ဦးလေးကိုမေးရသည်။

“အဲဒါမင်းကို ဆုတောင်းပေးနေတာ၊ ပြီးတော့ပြောသေးတယ်၊ အပြန်ကျရင်သူ့ဆီခဏဝင်လာခဲ့ပါဦးတဲ့၊ မင်းကို သခင်လို့ခေါ်နေတယ်၊ မင်းကိုတော့ သူတော်တော်ခင်ရှာသားပဲကွ”

ကျော်စွာက ပုံတူကိုပြုံးရယ်ကာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ပုံတူက သူ့ကိုသွားအဖွေးသားနှင့်ပြန်ရယ်ပြကာ လှစ်ကနဲထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။ မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ချင်း၊ ခဏတွင်းချင်းမှာပင် ပုံတူအရိပ်မှာ မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“တို့လည်း ခရီးဆက်ကြဦးနို့၊ ရှေ့က လူတွေကတော်တော် ဆိုးတယ်လို့ပြောကြတယ်၊ သတိထားပြီးသွားမှဖြစ် မယ်ဟေ့”

ဦးလေးက သတိပေးသလိုပြောပြီး ရှေ့မှခပ်သွက်သွက်လှမ်း ထွက်သွားသည်။

ဦးမင်းထင်၏စကားကြောင့် မူးရာ၏မျက်ဝန်းများ ဖျတ်ခနဲ အရောင်ပြောင်းသွား၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ဘယ်သူမှမမြင်လိုက်ကြ ပါချေ။

* * *

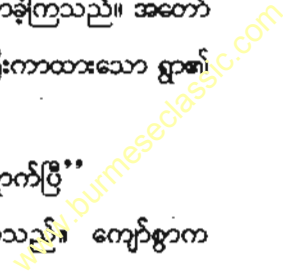
အခန်း (၁၇) -

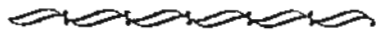
သူတို့ထွက်လာခဲ့သည့် ရွာနှင့်ဆက်သွားရမည့်ရွာမှာ ချောက် ကမ်းတစ်ခုသာကွာ၏။ တောင်ထိပ်နှစ်ခုပေါ်တွင် ရွာနှစ်ရွာရှိပြီး ထိုရွာ နှစ်ရွာ၏အလယ်တွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုကကာဆီး ပိုင်းခြား ထားခြင်းဖြစ်၏။

ချောက်ကမ်းပါးထဲတွင်ရေကူးဆစ်လောက်အထိရှိနေသည်။ ရေမှာတသွင်သွင်စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ သူတို့ ထိုချောက်ကမ်းပါးကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး တောင်ပေါ်သို့တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာခဲ့ကြသည်။ အတော် ကြာအောင် လျှောက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် စည်းရိုးကာထားသော ရွာ၏ အဝင်ဝကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

“ပန်းတိုင်ရောက်ပြီကွ၊ ပန်းတိုင်ရောက်ပြီ”

ဦးခွန်ချိုက ဝမ်းသာအားရထအော်သည်။ ကျော်စွာက

နားမလည်နိုင်သလိုငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ငါတူရေ၊ တို့ခရီးဆုံးပြီ၊ ငါတို့ခရီးဦးတည်ရာက ဒီရွာပဲကွ”

ဦးလေးက သူ့အဖြစ်ကိုနားလည်ဟန်ဖြင့် ရှင်းပြပေးသည်။

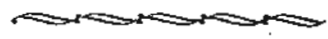
ခရီးဆုံးပြီဆို၍ ကျော်စွာမှာ တစ်လျှောက်လုံးတင်းထားခဲ့ရသည့်စိတ်အလုံးကြီး ယခုမှ ဖုတ်ခနဲပြုတ်ကျသွားရသည့်နှယ် ပေါ့ပါးသွားလေတော့သည်။

ကြည့်စမ်း... ဒီနေရာကိုရောက်ဖို့ သူတို့ဘယ်လောက်တောင်အချိန်ကုန်လှူဖမ်းခဲ့ရသလဲ။ ခုတော့လည်းရောက်လာပြီပေါ့။

ကျော်စွာက လေပူတစ်ချက်ဖူးကနဲမှတ်၍ တွေးမိသည်။ သူ့အတွေးတို့ပင်မဆုံးလိုက်။ ဆူဆူညူညူအသံများနှင့်အတူ သူတို့ရပ်နေရာနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသစ်ပင်များထက်မှလူများဖုတ်ကနဲ၊ ဖုတ်ကနဲ ခုန်ဆင်းချလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

လူများက သူတို့အားဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ ထိုလူများ၏ လက်ထဲတွင် လှံရှည်များ၊ ဝါးချွန်များကိုယ်စီကိုင်ထားကြ၏။ ဝိုင်းထားသည့်လူများက စူးစူးရှရှတောက်ပြောင်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ကာ သူတို့အနီးသို့တိုးကပ်လာ၏။

ထိုစဉ် စူးရှ၍ထည်ဝါသောမိန်းမသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာ၏။ သူတို့မျက်ဝန်းများ အသံထွက်ပေါ်ရာနေရာသို့ လှည့်ကြည့်မိကြ၏။

နောက်ချန်၍ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလိုက်လာသော မှူးရာတို့သားအပက သူတို့ထံသို့တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာ၏။

လှမ်းလာရင်းဖြင့် မှူးရာကဝိုင်းထားသည့်လူများကိုဘာသာစကားတစ်ခုဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါတို့ကို လွှတ်ခိုင်းတာကွ၊ ရန်သူမဟုတ်ဘူးလို့ပြောတာ” ဦးလေးက စကားပြန်ရှင်းပြ၏။

“ဟင် ... မှူးရာက ဒီစကားကို တတ်နေပါလား” ကျော်စွာက တအံ့တဩရေရွတ်သည်။

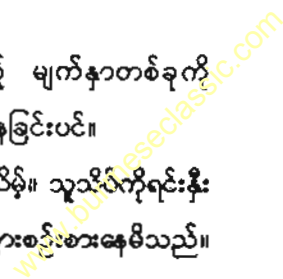
မှူးရာအသံကြောင့် ဝိုင်းထားသည့်လူများခေတ္တကြောင်ငေးသွား၏။ မှူးရာက မျက်နှာတွင်စည်းထားသောပုဝါစကိုဖယ်ရှားလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဝိုင်းထားသည့်လူများက ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် မှူးရာကိုပွေဖက်နှုတ်ဆက်ကြ၏။

ကျော်စွာတို့အဖွဲ့မှာသာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်။

ကျော်စွာတစ်ယောက် မှူးရာ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရစဉ်မှာ တော့ တဒင်္ဂမင်သက်သွားမိတော့၏။

သူ့မျက်စိထဲအလွန်ရင်းနှီးနေသည့် မျက်နှာတစ်ခုကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩမင်သက်မိနေခြင်းပင်။

ဒီမျက်နှာဟာ ဘယ်မှာမြင်ဖူးနေပါလိမ့်။ သူ့သိပ်ကိုရင်းနှီးနေသည့်မျက်နှာပဲ။ ဦးနှောက်ကအပြေးအလွှားစဉ်းစားနေမိသည်။

ဘယ်မှာပါလိမ့်။ ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားသည့်အသိကြောင့် သူတအံ့တလိ
ရေရွတ်မိသည်။

“ဟင် ... ဒါ ငါ့အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊
မူးရာက ငါ့အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေး”

မူးရာက သူတို့ထံလျှောက်လာပြီး-

“ဒီကိစ္စတွေကိုကျွန်မနောက်မှရှင်းပြပါမယ်၊ ခုလောလော
ဆယ်တော့ ရှင်တို့ ရွာထဲကိုလိုက်ခဲ့ကြပါ”

မူးရာကပြောပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်ကာထွက်သွားလေ၏။

သူတို့အဖွဲ့လည်း နားမလည်နိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် နောက်မှလိုက်လာ
ခဲ့ရလေတော့သည်။

* * *

ရွာထဲရောက်သော် အကြီးကပ်ဖြစ်ပုံရသောလူကြီးက မူးရာကို
ဝမ်းသာအားရပွေဖက်နှုတ်ဆက်၏။ ထို့နောက် သူတို့အဖွဲ့ကိုကြည့်ပြီး
တစ်စုံတစ်ရာမေးမြန်းပြောဆိုသည်။ မူးရာကလည်းပြန်လည်ဖြေကြား
ဟန်ဖြင့် အတန်ကြာပြောနေကြပြီးနောက် လူကြီးကသူတို့ထံသို့
လျှောက်လာကာ သူတို့အဖွဲ့အားစူးစိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက်အားပါး
တရပြုံး၏။ လူကြီးက ဦးလေးကို သူတို့တာသာစကားနားလည်တာကို
သိထားပုံရသည်။ ပြုံးရယ်၍စကားဆိုလာသည်။ ဦးလေးကလဲ ပြန်
ပြောသည်။

ပြောပြီးနောက် သူတို့အဖွဲ့အားတစ်နေရာသို့ခေါ်ဆောင်သွား
သည်။ ကျော်စွာမှာ ယခုထိအခြေအနေမှန်ကို မသိရသေးသည့်အတွက်
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေမိတော့သည်။

အံ့ဩနားမလည်နိုင်စွာ မူးရာရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

မူးရာကား နေရာတွင်မရှိတော့ပါချေ။ ဝန်းကျင်ပတ်လည်သို့
ဆုတ်ရှာကြည့်မိသည်။ မတွေ့။ သူ မျက်မှောင်ကြွတ်သည်။ ပြီး
ဆတ်ပြင်းခပ်သဲ့သဲ့ချလိုက်၏။

သူတို့အဖွဲ့ကား တဲအိမ်တစ်လုံးအတွင်း၌ နေရာချပေးကာ
ညှိနှိုင်းစေ၏။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့်လည်း အလှူပေးသယ်
ပို့ပေးပြုစုလေသည်။

“ မှူးရာက ဒီရွာအကြီးအကဲရဲသမီးကွ၊ သူ့အသက်ကို ငါတို့
က ကယ်ခဲ့တာပါဆိုပြီး သူ့အဖေကိုပြောခဲ့တယ်၊ သူ့အဖေက
ငါတို့ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဒီမှာ ခိုမှားခွင့်ပြုလိုက်တာပဲ”

“ ဒါဆို မျက်မမြင်အဖိုးကြီးကရော”

“ ဟေ၊ အဲဒါတော့ ငါလည်းမမေးဖြစ်လိုက်ဘူးကွ”

ဦးလေးပြောသည့်စကားများကြောင့် ကျော်စွာအတွေးတွေ
ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားရတော့သည်။

“ ခြင်္သေ့ ... မှူးရာ ... မှူးရာ မင်းဟာတစ်ချိန်လုံးငါတို့ထံ
လှည့်စားခဲ့တာပဲ၊ ဘာအကြောင်းတွေကြောင့် မင်းဒီလို
လုပ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာကို ငါသိပ်သိချင်လိုက်တာ”

* * *

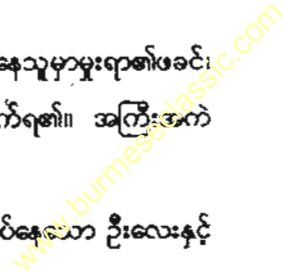
အခန်း (၁၈)

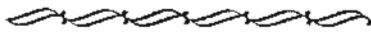
ထိုနေ့ညက သူတို့အတော်ကလေးနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်
အနားယူမိကြသည်။ ကျော်စွာသည်ခရီးပန်းလာသည့် အရှိန်ကြောင့်
တနှူးနှူးနှင့်အိပ်မောကျနေလေ၏။

ထို့စဉ် သူ၏ခြေထောက်များကို တစ်ယောက်ယောက်က
လာ၍ဆွဲလှုပ်နှိုးလိုက်သည့်နှယ်ခံစားလိုက်၍ ဆတ်ခနဲအိပ်ရာက
လှန်နှိုးကာကြည့်လိုက်မိသည်။ မြင်လိုက်ရသည်ကား သူ၏ခြေရင်း
ဘက်တွင်ရပ်လျက်ရှိသောလူတစ်ယောက်။

သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိမှ ရပ်နေသူမှာမှူးရာ၏ဖခင်၊
ဒီရွာ၏ အကြီးအကဲဖြစ်နေသူမှန်း သူသိလိုက်ရ၏။ အကြီးအကဲ
သူ့ကြီးက သူ့ကိုလက်ယပ်ခေါ်နေ၏။

သူအံ့ဩသွားရသည်။ နံဘေးတွင်အိပ်နေသော ဦးလေးနှင့်

ဦးခွန်ချိုကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။ ဦးလေးတို့မှာ အိပ်နေတာမှသိုးလို့ တုတ်တုတ်ပင်မလှုပ်။

ကျော်စွာသည် အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ထိုလူကြီးထံသို့သွားလိုက်သည်။ ထိုလူကြီးကတဲအပြင်ဘက်သို့လျှောက်သွား၏။ ကျော်စွာလည်း နောက်မှလိုက်လာခဲ့၏။

အပြင်ဘက်တွင် လရောင်က ထိန်ထိန်ဖြာလျက်ရှိနေ၏။ လေနအေးကစေ့ခဲတိုက်ခတ်လာသည်။ လူကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံထားသောဝတ်ရုံစုံမှာ လေစေ့လိုက်တိုင်း တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေ၏။ သန်းခေါင်ချိန်မို့လူခြေသူခြေတိတ်ဆိတ်နေသည်။

လူကြီးနှင့်သူက ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်လျက် အနေအထားဖြင့် သူကလူကြီးကို တအံ့တဩဖြင့်စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

လူကြီး၏ဝတ်ရုံစုံအောက်လက်တစ်ဖက်မြှောက်တက်လာကာ သူ့ကိုတစ်စုံတစ်ခုကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ့ကြည့်မိတော့လူကြီးလက်ထဲတွင်အနီရောင်ကတ္တီပါစဖြင့်ထုတ်ထားသည့်ရှည်ရှည်မျောမျော အရာတစ်ခု။

သူကလှမ်းမယူသေးဘဲ လူကြီးကိုမော့ကြည့်မိသည်။

“ပုရပိုဒ်တွေ”

လူကြီး၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျလာသော စကားများကြောင့် သူ့အရမ်းအံ့ဩသွားရ၏။ လူကြီးက သူတို့ဘာသာစကားနှင့် ပြောလိုက်

သောကြောင့်ဖြစ်၏။ လူကြီးက ထပ်ပြောလာပြန်၏။

“ယူလေ”

ကျော်စွာက အမိန့်မလွန်သန်နိုင်သည့်နယ် လှမ်းယူမိသည်။

“အဲဒီပုရပိုဒ်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ဆန်းပြားတဲ့ အတတ်ပညာအစုံပါတယ်။ ဒီထဲက အထူးခြားဆုံးတစ်ခုကတော့ ဗျာပိပညာပေါ့”

“ဗျာပိပညာဆိုတာ ဘာလဲ”

ကျော်စွာသည် သူ့စိတ်ကိုသူ့မသိခင် နှုတ်မှမေးလိုက်မိလျက် သားဖြစ်သွားလေ၏။ လူကြီးက သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်၏။ ပြီးနောက် တစ်ခွန်းချင်းလေးလေးနက်နက်ပြောချလိုက်၏။

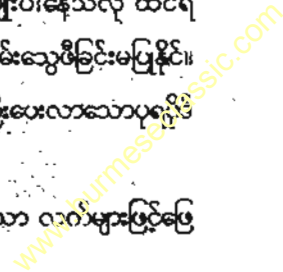
“ရုပ်ပြောင်းတဲ့ အတတ်ပညာကို ပြောတာ လူကနေအသွင် အမျိုးမျိုး ပြောင်းနိုင်တယ်”

“ဘာ.. အသွင်အမျိုးမျိုးပြောင်းနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မယုံရင်ဖွင့်ကြည့်လိုက်”

လူကြီး၏ အသံတွင် အရှိန်ဩဇာတစ်မျိုးပါနေသလို ထင်ရလေသည်။ ကျော်စွာမှာ ထိုအရှိန်ဩဇာမှ ရှောင်တိမ်းသွေဖီခြင်းမပြုနိုင်။ နာခံတတ်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုလူကြီးပေးလာသောပုရပိုဒ်ထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

သွေးချီရောင်ကတ္တီပါစကို တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့်ဖြေ

ကြည့်လိုက်၏။ ကတ္တီပါစဝတ်ကို အထပ်ထပ်ထုတ်ထားပုံရပါလေသည်။ ဖြေရသည်မှာ ပြီးပဲ မပြီးနိုင်တော့။

တစ်လွှာပြီးတော့ နောက်ထပ် တစ်လွှာ။

အထဲမှာ ဘာတွေများရှိလိမ့်မလဲ။ ဟော ... တွေပါလေပြီ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ... အထဲမှ အနက်ရောင် အချပ်အလွှာများအား မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

များသောအားဖြင့်တော့ မြင်ဖူးနေကျမှာ သစ်ခေါက်ရောင်ပုရပိုဒ်များချည်းသာ များပါလေသည်။ အခုတော့ ဒီပုရပိုဒ်တွေက အနက်ရောင်များချည်း ဖြစ်နေလေ၏။

အနက်သားပြင်ပေါ်မှာမှ အဖြူရောင်ဆေးတစ်မျိုးဖြင့် ကောက် ကောက်ကွေးကွေး စာများ ရေးခြယ်ထားလေ၏။ ဘယ်လိုဘာသာ စကားများပါလိမ့်မလဲ။ မြင်နေကျစာမျိုးမဟုတ်သော်လည်း နားလည်နေသလို ထင်မိသည်။ သို့သော် ပုရပိုဒ်ပေါ်က စာတွေကို သေချာမဖတ်နိုင် ခင်မှာပင် ပုရပိုဒ်ကျောပေါ်မှ ရုပ်ပုံများက သူ့အား ဆွဲဆောင်ထားလေ၏။

ပုရပိုဒ်တစ်လွှာတိုင်း၏ ကျောမှာ ကျားပုံအမျိုးမျိုးကို ရေးဆွဲထားလေ၏။ အနက်ရောင်သားအပြင်အလွှာမှာ ခပ်ညိုညိုဆေးတစ်မျိုးဖြင့် ရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဂုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မပေါ်လှ။ အာရုံစိုက်ကြည့်မိသောအခါမှ ကျားပုံအမျိုးမျိုးအား ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်မှန်း သိလေ၏။

ကျားပုံတွေမှ တစ်ကယ့်ကို အမျိုးမျိုးပါပဲ။ တစ်ချပ်တစ်လွှာကို တစ်ပုံစီ။ လက်ရာလဲမြောက်သလို ကြောက်မက်ဖွယ်လဲ ကောင်းလှချေ၏။ ပါးစပ်ပြဲကာ မာန်ဖီနေပုံ၊ ခုန်အုပ်တော့မည့်ပုံ၊ ချောင်းမြောင်းတိုက်နိုက်ရန် အသင့်အနေအထား။

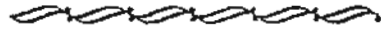
အကယ်၍ အရှေ့ဘက်မှ အသံတစ်ခုကြောင့်သာ မဟုတ်ပါက မည်မျှကြာအောင်ကျော်စွာ ထိုကျားပုံတွေကို ကြည့်နေမိမည်သိပါ။

အခုတော့ ကျားပုံများတွင် ညှို့ချက်မိသလို ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အရှေ့ဘက်မှ မာန်ဖီသလို ဟိန်းလိုက်သလိုအသံကို ကြားရသောကြောင့် ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ သူ့ရှေ့တွင်ရပ်နေခဲ့သော လူကြီးမှာ ...

မျက်စိရှေ့မှာပင် လူကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်က ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားကာ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်၏အသွင်မျိုးပီပီပြင်ပြင်ပေါ်လာ၏။ နီရဲတောက်ပသောမျက်ဝန်းများက ကျော်စွာအားရန်လိုစွာ ကြည့်ပြီး ခေါ်သတကြီးမာန်ဖီသံပြုလိုက်၏။

ထို့နောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ဝေးကြည့်နေသော ကျော်စွာအား တဟုန်ထိုးပြေးဝင်ခုန်အုပ်လိုက်လေတော့၏။

* * *

“အား”

ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြီးနှင့်အတူ ကျော်စွာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။ အခြေအနေကိုဆန်းစစ်ကြည့်မိမှ သူ့အိပ်မက် မက်နေမှန်း သိလိုက်ရတော့တာဖြစ်သည်။

တံဝတွင်မြင်လိုက်ရသောအလင်းတန်းကြောင့် နံနက်မိုးစင်စင် လင်းနေပြီမုန်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် တံအတွင်းသို့ဦးလေးနှင့် ဦးခွန်ချိုတို့ အပြေးအလွှားဝင်ရောက်လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်ကျော်စွာ”

“ငါ့တူ အော်သံကြားလို့ ဦးလေးတို့ပြေးလာတာ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ”

စိုးရိမ်တကြီးမေးနေသော ဦးလေးတို့အား ကျော်စွာက ခေါင်းကို အသာယမ်းပြမိသည်။ ပြီးမှ လေသံတီးတိုးဖြင့် ...

“ကျွန်တော် အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး ယောင်အော်လိုက် တာ”

အိပ်မက်ကို ဦးလေးတို့အား ပြောပြရကောင်းမလားလေ စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

ပြီးမှ “ငါခရီးပန်းပြီး ကယောင်ချောက်ချားအိပ်မက်တွေ မက် တာနေမှာပါ” ဟု တွေးမိကာ သက်ပြင်းကိုမသိမသာနှိုက်သွင်း မိလိုက် လေ၏။

အခန်း (၁၉)

“မောင်ကျော်စွာ အဝတ်လဲပြီးရင်သွားကြမယ်တဲ့”

ဦးခွန်ချိုက တံဝမှခေါင်းဖြူလာပြီးပြော၏။ ကျော်စွာသည် အဝတ်လဲနေရင်းမှလှမ်းမေးမိသည်။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဗျ၊ ဦးလေးတို့ပြောတော့ခရီးဆုံးပြီဆို”

“ဟာ ... အဲဒါပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ရွာအကြီးအကဲက ငါတို့ကိုအစားအသောက်တွေ ကျွေးမွေးဖို့ပိတ်ထားတယ်လေ၊ အဲဒီကိုသွားမလို့ပြောတာ”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ အဲဒီလိုရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ခရီးဆက်ထွက်ရဦးမယ်ထင်ပြီး လန့်သွားတာလဲ ကဲ အဝတ်လဲပြီးသွားပြီ၊ သွားလို့ရပြီဗျ”

ရွာအကြီးအကဲက သူတို့အား အစားအသောက်ကောင်းကောင်းဖြင့်အလှူပယ်ကျွေးမွေးစဉ်ခံ၏။ ရွာဖြစ်ခေါင်ရည်ကိုလည်း အတင်းတိုက်၏။ မသောက်တတ်ပေမယ့် အားနာနာနှင့်နည်းနည်းတော့ ကျော်စွာသောက်မိသည်။

ခါးစိမ့်စိမ့်အရသာက လူတစ်ကိုယ်လုံးရှိန်းမြဲနွေးထွေးသွားသလိုပင်။ ထမင်းစားစားပွဲတွင် ရွာလူကြီး၏မျက်နှာကို ကျော်စွာမှာ ရဲရဲမကြည့်ရဲ။ အိပ်မက်ထဲမှပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ယောင်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျော်စွာ၏ စိတ်ထဲ၌ အိပ်မက်ဆိုကြီးကြောင့် ရွာလူကြီးအား တစ်ဖက်မှထိတ်လန့်နေမိသလို။ တစ်ဖက်မှလည်းကြည်နူးစရာလေးကရှိနေသေး၏။ မူးရာ သိပ်ကိုလှနေသည်။ မြင်နေကျပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ပုံထူးခြားကာအလှကြီးလှနေသော မူးရာ၏ပုံရိပ်များက သူ့ရင် ကို တစ်သိမ့်သိမ့်ကြည်နူးစေ၏။

ရွာသူမိန်းမများလို ဒူးအတီးပုံးသော ထဘီ(ထဘီလိုဝတ်ဆင်ရခြင်းမျိုးမဟုတ်ပေ) ရင်ညွန့်အထက်ပုံးနေသောအင်္ကျီတို့ကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်များကိုတော့ မစည်းမနှောင်ဘဲချထားလေ၏။ သူမ၏လည်ပင်းအထက်တွင်ရောင်နံ့ပုတီးလေးကိုတော့ဆွဲထားမြဲ။

ကျော်စွာသည် ထမင်းစားပွဲပိုင်း၌ မူးရာကို နှိပ်ကြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ မူးရာက ပြန်အကြည့်နှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

သူခိုးကြည့်နေတာ လူမိသွားသဖြင့် သူကအရှက်သည်းစွာ မျက်နှာလွှဲမိသည်။ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ရှေ့တွင်ရှိသော ခွက်ထဲမှရေကိုဝှပ်ခနဲမော့ချလိုက်သည်။

“အား ... ခါးလိုက်တာ။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက်ပူပြီး ဆင်းသွားတယ်။ ဘာတွေလဲ ... ဘာတွေလဲ”

သူမကြည့်ဘဲယူသောက်လိုက်မိသည့်ခွက်က ခေါင်ရည်ခွက်ဖြစ်နေ၏။ သူက မလုံမလဲဖြင့် မူးရာကိုစွေကြည့်လိုက်၏။ မူးရာက သူ့အဖြစ်ကိုရိပ်မိကာ ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်နေသည်။ ရှက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

စားသောက်ပြီးတော့ မှူးရာကခေါ်၍ သူ မှူးရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ လူရှင်းသောနေရာသို့ သူတို့လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ တောင်ကမူစွန်းလေးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မှူးရာက သူ့ကိုစကားစ ပြောလာသည်။

“ကျွန်မဘာကြောင့်ညာခဲ့ရသလဲဆိုတာ ရှင်သိပ်သိချင်မှာ ပဲနော်”

“မင်းဘာကြောင့်ညာခဲ့တယ်ဆိုတာထက် ငါ့လက်ထဲက ဟိုတံဆိပ်ကိုယူပြီး ဘာကြောင့်လွင့်ပစ်ရသလဲဆိုတာကို ငါပိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

မှူးရာမျက်ဝန်းများ သူ့ထံ စူးခနဲရောက်လာ၏။ အံ့သြသလို သူ့ကို ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ ... ရှင်က ဒီကိစ္စကို အခဲမကျေဖြစ်နေတာကိုး ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မရှင်ကိုအကြောင်းစုံပြောပြပါမယ် အကြောင်းစုံသိသွားရင်တော့ ရှင်ကျွန်မကိုစိတ်မဆိုးနိုင် လောက်ပါဘူးလို့ ကျွန်မမျှော်လင့်ပါတယ်”

သူ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှထပ်မပြောမိ၊ သူမပြောလာမည့် စကားကိုသာ နားစွင့်နေလိုက်မိသည်။ မှူးရာက လေသံအေးအေးလေး ဖြင့် စပြောသည်။

“ကျွန်မတို့ရွာမှာ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်ကတည်းက လက်ခံ ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့လေ့တစ်ခုရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ သုံးနှစ် တစ်ခါ လပြည့်နေ့တိုင်း လမင်းပွဲတော်ကျင်းပတဲ့လေ့ပဲ”

“လမင်းပွဲတော် ... ဟုတ်လား”

သူ့နားထဲ အထူးအဆန်းဖြစ်သွားသဖြင့် ကျော်စွာက တအံ့ တဩ မေးမိသည်။

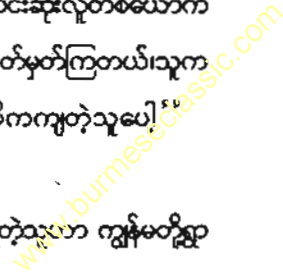
“ဟုတ်ပါတယ် ... လမင်းပွဲတော်ကို သုံးနှစ်ပြည့်တိုင်း မပျက်မကွက်ကျင်းပပေးရတယ်၊ ဒီပွဲတော်ကျင်းပဖို့အတွက် ရွာမှာရှိတဲ့အပျို၊ လူပျိုတွေက ပြိုင်ပွဲဝင်ရသေးတယ်လေ”

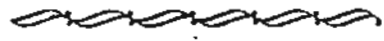
“ဘယ်လိုပြိုင်ပွဲလဲ”

“လရဲရင်သွေးငယ် ပြိုင်ပွဲ၊ ရှင် နားရွပ်သွားပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မရှင်းပြပါမယ်၊ လရဲရင်သွေးငယ်ပြိုင်ပွဲဆိုတာ လက်ရုံး စွမ်းရည်ကိုစစ်တဲ့သဘောပေါ့၊ အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ ရွာမှာရှိတဲ့ အရွယ်ရောက်တဲ့အပျို၊ လူပျိုတွေအားလုံးဝင်ပြိုင်ကြရတယ်၊ အဲဒီအထဲကမှ စွမ်းဆောင်ရည်အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက် ကိုရွေးပြီး လရဲရင်သွေးငယ်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြတယ်၊သူက လမင်းပွဲတော်ကျင်းပဖို့အတွက် အဓိကကျတဲ့သူပေါ့”

“သူကဘာလုပ်ရမှာမို့လို့လဲ”

“လရဲရင်သွေးငယ်အဖြစ်ရွေးချယ်ခံရတဲ့သူဟာ ကျွန်မတို့ရွာ

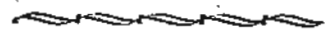

ကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်တဲ့သူအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြတာပါ။ လမင်းပွဲတော်နေ့မှာ သူ့ကို ရွာနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ နဂါးခံတွင်းဝှက်ခန်းထဲသွားပို့ကြရတယ်။ သူဟာ လမင်းရဲ့ တမန်တော် အဖြစ်ခန့်အပ်ခြင်းခံရတော့တာပေါ့။ တမန်တော် ဖြစ်သွားတဲ့ လရဲ့ရင်သွေးငယ်ဟာ ရွာထဲကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လာခွင့်မရှိတော့ဘူး။ သူဟာ သုံးနှစ်တာကာလအထိ နတ်ဒေဝါ တို့ရဲ့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ရွာရဲ့အကျိုးစီးပွားကို စောင့်ရှောက်ရတယ်လေ”

“အဲဒီပွဲတော်မလုပ်ရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“အိုး... ကျွန်မတို့ရွာအတွက် သိပ်ကိုအန္တရာယ်ရှိတာပေါ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ လမင်းပွဲတော်တုန်းကရွေးချယ်ခံခဲ့ရတဲ့ လရဲ့ရင်သွေးငယ်ဟာ ဝှက်ခန်းကိုမမြင်မှာ ရွာကနေထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ သူ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ပွဲတော်ပျက်ရတယ်။ ကျွန်မတို့ ရွာလည်း အကြီးအကျယ်ကပ်ဆိုက်ပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်လေ။ လရဲ့ရင်သွေးငယ်အဖြစ်ရွေးချယ်ပြီးမှ ထွက်ပြေးတဲ့ သူဟာ ရွာကိုသစ္စာဖောက်တာ၊ ရွာကိုဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တာ၊ သူဟာသိပ်ကိုအပြစ်ကြီးတယ်။ သူ့ရဲ့အပြစ်အတွက် ဒဏ်ခတ်ခြင်းဟာသေဒဏ်ပဲ။ တကယ်တော့ရှင်အိက ကျွန်မ လွှင့်ပစ်ခဲ့တဲ့တံဆိပ်လေးဟာ သေဒဏ်ကျခံရမယ့်သူကို သေ

ရမယ့်အမှတ်အသားပဲ။ ရွာကထွက်ပြေးသွားခဲ့တဲ့ လရဲ့ ရင်သွေးငယ်ဟာ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ သွားရောက်ပုန်းနေခဲ့တယ်။ သူက ဖိုးသူတော်အဖြစ်နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ဖိုခိုကပ်နေပြီးပုန်းနေခဲ့တာပေါ့။ သူ့ကိုကျွန်မ ကိုယ်တိုင် မရမကလိုက်လံရှာဖွေပြီး သုတ်သင်ပစ်ခဲ့ရတယ်။ သုတ်သင်ပြီးလို့အပြန်မှာ စားရေးသောက်ရေး ခက်ခဲတာနဲ့ ရွာတွေမှာ မြွေအလွယ်ပြုပြီး ပိုက်ဆံတောင်းခဲ့ရ တာပေါ့။ နောက်တော့ရှင်တို့နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်လေ”

ကျော်စွာက ယခုမှ အကြောင်းစုံသဘောပေါက်သွားရသဖြင့် ဈာန်နှုတ်ကြည့်သွားတော့၏။

“ဒါနဲ့ တစ်ခုမေးပါရစေဦး”

“ဘာလဲဟင်”

“ဪ... မှူးရာကမျက်နှာကို အဝတ်စနဲ့ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာ ကရော၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်”

သူ့စကားကိုကြားတော့မှူးရာကဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၏။

“ဘာများလဲလို့ အဲဒါက လရဲ့ရင်သွေးငယ်တိုင်း၊ ပြိုင်ပွဲဝင် တိုင်း တစ်ခြားတစ်နယ်တစ်ကျေးကိုသွားရင် မျက်နှာကို စည်းနှောင်သွားရတယ်ရှင် ... သိပြီလား”

“ပြိုင်ပွဲမှာနိုင်တဲ့သူက ရွာကိုတယ်တော့မှပြန်မလာရတော့

ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါက ခလေးထုံးစံပဲ၊ မနက်ဖြန်ဆိုပြိုင်ပွဲ ကျင်းပတော့မှာ၊ ကျွန်မကပြိုင်ပွဲအမှီပြန်လာခဲ့ရတာ၊ အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်မလည်းဝင်ပြိုင်ရမှာလေ”

ကျော်စွာ ထိတ်ခနဲပူသွားမိသည်။ သူ့ကိုယ်သူသတ်မထားမိ ခင် မှူးရာ၏လက်ကိုဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်မိ၏။

“မပြိုင်ပါနဲ့လားဟင်၊ မင်းကို ဒီပြိုင်ပွဲမှာမနိုင်စေချင်ဘူး တကယ်လို့ မင်းပြိုင်ပွဲမှာနိုင်သွားခဲ့ရင် ငါတို့ဘယ်တော့မှ တွေ့ကြုံရတော့မှာမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ငါမင်းကိုမခွဲနိုင်ဘူး မှူးရာ ငါ ... မင်းကိုချစ်တယ်၊ မင်းမပြိုင်ပါနဲ့၊ ပြိုင်ပွဲမဝင်ပါနဲ့နော်” ကျော်စွာက သူ့စိတ်ကို တားဆီးမထားနိုင်တော့သည့်နှုတ် စကားကိုကရားရေလွှတ်တစ်တွတ်တွတ်ပြောနေလေ၏။

မှူးရာသည် ကျော်စွာ၏အပြုအမူကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ တအံ့တသြခိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးနောက် ကျော်စွာလက်တဲမှ သူ့မလက်ကိုဆတ်ခနဲပြန်ရုန်းသည်။

မှူးရာမျက်ဝန်းများဖြင့် ကျော်စွာမျက်ဝန်းများကိုစိုက်ကြည့်သည်။ သူ့မဘာမျှမပြော။

ထို့နောက် နေရာမှချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေတော့။

* * *

အခန်း (၂၀)

ပြိုင်ပွဲနေ့သို့ရောက်လာလေပြီ။ ပြိုင်ပွဲကျင်းပရာသည့် ရွာ၏ အနောက်ဘက်ခပ်ကွယ်ကွယ် မြေကွက်လပ်တွင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့ ရွာလုံးကျွတ်မျှလာရောက်အားပေးကြည့်ရှုရသည်။ ကျော်စွာတို့အဖွဲ့လည်း ရွာလူကြီး၏ဖိတ်ကြားချက်အရ ထိုနေရာသို့ရောက်ရှိနေခဲ့ကြ၏။

စည်းရုံးခတ်ထားသော မြေကွက်လပ်ကြီး၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ကြည့်ရှုအားပေးနေကြသောလူများဖြင့်ပြည့်နှက်နေ၏။ ကျော်စွာစိတ်တိုလှုပ်ရှားနေမိသည်။ မှူးရာကို မိမိချစ်စကားဖြင့်ပြောခဲ့သည့် အချိန်မှ ယခုထိသူမ၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှမတွေ့ရသေး။ သူမပြိုင်ပွဲဝင်မှာလား။ မဝင်ဖူးလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုပဲစိတ်ဆိုးသွားပြီ ဘေးဟုတွေးရင်း သူ့စိတ်တွေ ယောက်ယတ်ခတ်နေမိသည်။

ကိုချိတ်ဝိုးမှတ်လိုက်သံနှင့်အတူ ပြိုင်ပွဲဝင်များစည်းရုံးအတွင်း

သို့ဝင်ရောက်လာကြ၏။

စုစုပေါင်းအယောက်သုံးဆယ်လောက်ရှိမည်။ ထိုအထဲတွင်မှ မှူးရာက ထိပ်ဆုံးမှဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူမပုံစံကပြိုင်ပွဲဝင်ရသည်ကို ထက်သန်နေပုံမျိုးဖြင့်။

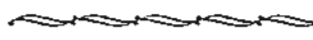
မှူးရာကိုမြင်တော့ ကျော်စွာ စိတ်ဓါတ်အကြီးအကျယ်ကျသွားသည်။ သူ့ယိုင်နဲ့နဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေး ဝန်းခနဲပြုလဲကျသွားလေပြီ။

ပြိုင်ပွဲဝင်များစည်းရုံးထဲရောက်သည်နှင့် ဗုံသံကစတင်ပျံလွင့်လာ၏။ စည်းချက်ညီညီဗုံသံ ပြိုင်ပွဲဝင်များ၏သွေးကိုတက်ကြွအောင် လှုံ့ဆော်ပေးနေသည့်နှယ်ပင်။

ပထမပြိုင်ပွဲက နှစ်ယောက်တစ်တွဲထိုးသတ်ရသည့်ပွဲ။ ထိုပြိုင်ပွဲအတွက် အတွဲကျမည့်သူနှစ်ယောက်ကို မဲနှိုက်အဆုံးအဖြတ်ပေးရသည်။ မဲနှိုက်သည်ဆိုရာ၌ ကျောက်သားပြားလေးများအပေါ်တွင် အရုပ်ပုံလေးများကိုထွင်းထုထားပြီး အရုပ်ပုံနှစ်ခုတူရာကျသည့်သူထံယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရမည့်အတွဲဖြစ်၏။

မှူးရာသည် သူများနည်းတူမှောက်ထားသောကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကိုရွေး နှိုက်၏။ ကျလာသည့်ပုံကကျားပုံဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာမှ သွားရပ်နေလိုက်၏။ မိမိနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရမည့်သူကို စောင့်နေမိသည်။

မကြာမီ ကျားပုံကျသည့်မိမိယှဉ်ပြိုင်ရမည့်သူကယောက်ျားပုံ

တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူက သူမ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာယူလိုက်သည်။ လူအားလုံးစုံပြီ။ ပြိုင်ပွဲဝင်ရန်အသင့်အနေအထားဖြင့်..

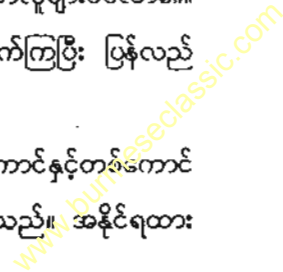
ကျွဲချိုတံပိုးအသံက ပွဲစရန်အချက်ပေးလိုက်၏။ အသီးသီးတောင်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ ကျော်စွာ ရင်ထိတ်နေသည့်ပြိုင်ပွဲတွင် မှူးရာကိုမနိုင်စေချင်သလို။ မရှုံးလည်းမရှုံးစေချင်။ မှူးရာအနာတရဖြစ်မှာကိုလည်းသူမလိုလားပါ။ သူ့ရင်မောနေမိသည်။

ပြိုင်ပွဲကားအချိန် အနည်းငယ်အတွင်းပြီးဆုံးသွားခဲ့ချေ၏။ အနိုင်ရရှိသူက (၁၅)ယောက်၊ ရှုံးနိမ့်သူ (၁၅)ရောက်က ပြိုင်ပွဲမှ ထွက်သွားကြရပြီ။ အနိုင်ရရှိသူတွေထဲမှာမှူးရာလည်းပါ၏။

အနိုင်ရသူတွေဆက်လက်ပြိုင်ပွဲဝင်ရန်အသင့်ရှိနေကြ၏။ ဒုတိယပြိုင်ပွဲစရန် အချက်ပေးသံပေါ်လာပြန်ပါ၏။ ပြိုင်ပွဲက မြွေဆိုးများ နှင့်တိုက်ခိုက်ရမည့်ပွဲဟု ဦးလေးကပြောသည်။

ကျော်စွာသည် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေတော့သည်။ စည်းရုံးအတွင်းသို့ ပါခြင်းပင်ထားသောလူများဝင်လာ၏။ ပါခြင်းပင်မှမြွေဆိုးများကို အသီးသီးထုတ်လိုက်ကြပြီး ပြန်လည်ထွက်သွားကြသည်။

များပြားလှသော မြွေများက တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဝိမ်ယက်နေကြပြီး ဒေါသတကြီးရန်သူကိုရှာသည်။ အနိုင်ရထား

သူ(၁၅)ယောက်မှာ မြွေဆိုးများကို နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်၏။ အခန့်မသင့်လျှင်မြွေပေါက်ခံရပြီး ပြိုင်ပွဲမှထွက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

“မြွေပေါက်ခံရတဲ့သူတွေကိုကုသဖို့ ဒီမှာ မြွေဆိပ်ဖြေဆေးကောင်းကောင်းရှိတယ်ကွ။ မြွေပေါက်ခံရပြီး ပြိုင်ပွဲအတွင်းက မထွက်နိုင်ဖူးဆိုရင်တော့ သေကြရမှာပဲ”

ဦးလေးက ရှင်းပြနေသည်။ ဦးလေးစကားကြောင့်ကျော်စွာမှာ ဒေါသထွက်လာရသလိုအော်လိုက်မိ၏။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ ဘာပြိုင်ပွဲလဲ၊ နိုင်တဲ့သူက တစ်သက်လုံး ရွာကိုပြန်မလာရတော့ဘူး၊ ရှုံးတဲ့သူကလည်း သေရဦးမယ်၊ ဒါဆို ဘယ်မှာတရားမျှတတော့မှာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ပွဲကို ဘာလို့ ဆက်ပြီးကျင်းပနေကြတာလဲ မတရားဘူးဗျာ”

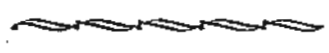
ဦးလေးက သူပါးစပ်ကိုအလျင်အမြန်လှမ်းပိတ်သည်။

“ငါ့တူ သတိထားလေ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒါသူတို့ ထုံးစံပဲ၊ သူတို့ထုံးစံသူတို့လုပ်နေတာလေကွာ၊ မင်းတားပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ မင်းစွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးကွ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လေ”

ဦးလေးက ခေါင်းကိုအသာယမ်း၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါငါ့တူရယ်၊ သူတို့အလုပ်သူတို့ထူး

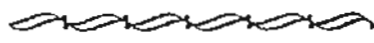
နေကြတာပဲ၊ ကိုယ်ကဘာမှမဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဝင်မပါ၊ ပါနဲ့လားကွယ်”

သူ ဦးလေးကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာတွင်တွင် ရမ်းနေမိတော့၏။ ထိုစဉ် ကြည့်ရှုသူပရိသတ်များထံမှ တခဲနက် ဟစ်ကြွေးသံများပေါ်ပေါက်လာ၏။

ပြိုင်ပွဲဝင်သူများတဖြုတ်ဖြုတ်လဲကျ၏။ နီးစပ်ရာပရိသတ်များက လဲကျနေသူများကိုဆွဲထုတ်ကြသည်။ ကွင်းလယ်တွင် လူငါးယောက်သာကျန်တော့၏။ မှူးရာအပါအဝင် ကောင်မလေးသုံးယောက် နှင့်ကောင်လေးနှစ်ယောက်၊ မြွေဆိုးများမှာလည်း အနည်းငယ်သာကျန်တော့သည်။

မြွေဆိုးများနှင့် သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် တိုက်ခိုက် ရသော ပြိုင်ပွဲကအသဲထိတ်စရာကောင်းလှလေ၏။ မကြာမီပင် ပြိုင်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားချေ၏။ လဲကျသေဆုံးနေသော မြွေဆိုးများမှာ အတုံးအရုံး၊ မြွေသွေးများကို လူအချို့က လာရောက်ရှင်းလင်းပေးပြီးနောက် တစ်အောင်ကြာတော့ တတိယပြိုင်ပွဲစရန်အချက်ပေးသံပေါ်လာပြန်၏။

ဒီတစ်ခါတော့ နွားရိုင်းကြီးများနှင့်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရတော့မည့်အလှည့်။ နွားရိုင်းကြီးများကစုစုပေါင်းငါးကောင်တိတ်၊ ပြိုင်ပွဲဆင် ငါးယောက်က အဝေ့အရှောင်ကစားကွက်တွေကိုလှလှပပ၊ အင်္ဂုဏ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်ရှောင်တိမ်းကစားနေ၏။ နွားရိုင်းနှစ်ကောင်မှာ

လဲကျသွားပေပြီ။ နွားရိုင်းသုံးကောင်နှင့် လူငါးယောက်သာကျန်တော့သည်။

မကြာမီပင် လူသုံးယောက်နှင့်နွားရိုင်းနှစ်ကောင် ထပ်မံလဲကျသွား၏။

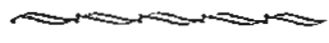
ကွင်းလယ်တွင်မူးရာနှင့် နောက်ထပ်ယောက်ျားပျိုတယောက်သာကျန်တော့၏။ နောက်ဆုံးကျန်သောနွားရိုင်းကြီးကိုလူနှစ်ယောက်က အလစ်မပေးဘဲတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ပွဲစဉ်ကဆက်တိုက်ဆိုတော့ လူတွေကယိုင်နဲ့ချင်နေပြီ။ နွားရိုင်း ကြီးမှာ မျက်စိနောက်စရာသတ္တဝါနှစ်ကောင်အား တွေ့လိုက်တိုက်လိုက် လုပ်နေ၏။

ကျော်စွာမှာ အသက်ကိုပင်ရဲရဲမရွံမိ။ ဒီပွဲကို မနိုင်စေချင်သလို မူးရာရုံးသွားမှာလည်း ကြောက်နေမိ၏။ ချွန်မြထက်လှသော နွားချိုဖျားတွင် အသက်ပါ၊ ပါသွားတော့မလား တထိတ်ထိတ်နှင့် အသည်းအေးစရာ ကောင်းလှသည်။

သည်ပွဲက အထူးအရေးကြီးပွဲ။ သည်ပွဲမှာ နိုင်တဲ့သူထဲလရဲ ရင်သွေးငယ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ရမည့်သူဖြစ်၏။ နွားရိုင်းကြီးထဲ မူးရာရှိ ရာသို့ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာနေပြီ။ ကျော်စွာမှာ ရုတ်တရက်စိုင်းရာမှ ထကာ အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်မိလျက်သာဖြစ်သွားသည်။

“မူးရာသတိထား၊ အဲဒီကောင် ဘယ်တိုက်တွေ့လိမ့်မယ်”

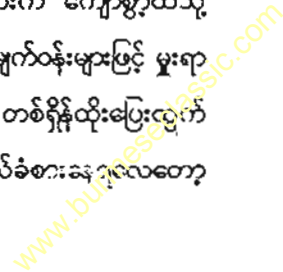
သူ၏အော်ဟစ်သတိပေးမှုကို မူးရာက ကြားပုံရ၏။ တိုးတွေလာသော နွားရိုင်းကြီး၏ဦးချိုဖျားကို လှလှပပ တိမ်းရှောင်လိုက်၏။ နွားရိုင်းကြီးမှာ မဲမဲမြင်ရာလိုက်လံတိုးတွေနေသည်ဖြစ်ရာ မူးရာ တိမ်းရှောင်လိုက်သဖြင့် နောက်တစ်ယောက်ထံ တိုးဝင်ပြေးသွားပြန်၏။

ရုတ်တရက် ယောက်ကျားပျိုကတိမ်းရှောင်လိုက်သော်လည်း အလစ်အပိုက်မို့ ဆတ်ကနဲတွေ့လိုက်သော နွားချိုဖျားက သူ၏ ပေါင်ခြံထဲသို့ ထိုးစိုက်ဝင်သွားသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို မူးရာလက်လှုပ်မခံ။ နွားရိုင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကို နောက်မှခါးနှင့် အားကုန်ထိုးစိုက် ချလိုက်လေ၏။

ပရိသတ်များထဲမှ ဟစ်ကြွေးသံများ တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဗိုသံက ပို၍ဆူညံစွာတီးခတ်နေသည်။

နွားရိုင်းကြီးမှာ တအိအိလဲပြိုကျလာ၏။ ဒဏ်ရာရသွားသော သူကို လူများဆွဲထုတ်သွားကြသည်။ ကွင်းလယ်တွင် ထီးထီးကြီးကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ မူးရာ။

အပြုံးအရယ်ကင်းမဲ့သောမျက်ဝန်းများက ကျော်စွာထံသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကျော်စွာသည် ရီဝေနေသောမျက်ဝန်းများဖြင့် မူးရာအား ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် နေရာမှ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဆွေမြည့်ဖွယ်ခံစားနေသူလေတော့သည်။

အခန်း(၂၁)

အဝေးတွင် ... နဂါးခံတွင်းဗိမာန်ဟု ဒေသခံများခေါ်ဝေါ်ကြ
သော ဝူပေါက်ကြီးကို မှိုင်းမှိုင်းညှိညှိမြင်နေရ၏။

ကျော်စွာသည် တောင်ဂမ္ဘာနန်းလေးတွင် တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်ရင်း စိတ်တွေ့ရွမ်းနယ်နေမိ၏။ ဒီနေရာလေးမှာပင် မှူးရာကိုသူ
ချစ်စကား ပြောခဲ့ဖူးသည်။

အဝေးကောင်းကင်တွင် လမင်းက ရွန်းရွန်းမြမြသာလျက်။
ယခုတော့ ... လရောင်သည် သူ့ရင်ကို ပူလောင်ကျွမ်းချစ်
အောင် ဖန်တီးပြုစားခဲ့လေပြီ။ သူမှတ်မိသလောက် လမင်းကို ယခု
လောက်ထိ ဘယ်ခါမှမမုန်းခဲ့ဖူး။ အို တကယ်တော့ မြင်မြင်လေရာ
အရာရာကို သူမုန်းတီး အလိုမကျတော့တာပါလေ။

ချစ်မိသူနဲ့ ခွဲရတော့မယ်ဆိုတဲ့နောက် ဘယ်အရာကများ

ကျေနပ် နှစ်သိမ့်စရာရှိတော့ဦးမှာလဲ။

ဒီအချိန်ဆို ချစ်ရသော မှူးရာတစ်ယောက် သူမအား ခိုးကျွေး
ဂုဏ်ပြုသည့်ပုံ၌ ဘယ်လောက်များ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်နေမှာပါလိမ့်။
အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ပြီးတော့ပေါ့။ ကျော်စွာကိုရော သူမစိတ်ထဲ
တစ်ချက်တစ်လေလေးဖြစ်ဖြစ် သတိရမိပါရဲ့လား။

ကျော်စွာမှာ တစ်ယောက်တည်း အတွေးနွံထဲ ဘယ်လောက်
ထိနှစ်နေမိမှန်းမသိပါ။ ယခုပေါ်လာတင်သော လက်ကလေးတစ်ဘက်
၏ အထိအတွေ့ကို ရရှိလေမှ ပတ်ဝန်းကျင်လောကအား သတိပြန်ဝင်
လာခဲ့လေတော့၏။

ရာသီနေသောမျက်ဝန်းများဖြင့် သူ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

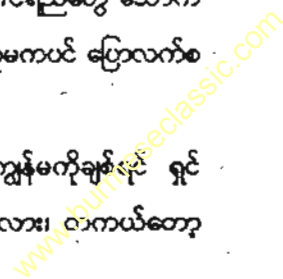
“ဟင်...မှူးရာ”

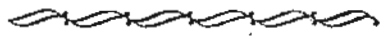
မှူးရာက နူးညံ့နွေးထွေးသော မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာ
သူ့အနားသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဝင်ထိုင်သည်။

“ရှင် ဒီမှာရှိနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”

ခေါင်ရည်နဲ့က ထောင်းခဲနဲ့။ သူမခေါင်ရည်တွေ သောက်
ခဲ့ပြီပေါ့။ ဒါကလည်း သူတို့ရဲ့လေ့တစ်ခုပဲ။ သူမကပင် ပြောလက်စ
ကို ဆက်လေ၏။

“ရှင် ကျွန်မကို မချစ်ပါနဲ့လား၊ ကျွန်မကိုချစ်ရင် ရှင်
နာကျင်ကြေကွဲရပါလိမ့်မယ်၊ ရှင်သိလား၊ လာကယ်တော့

ပြိုင်ပွဲဝင် လရဲ့ရင်သွေးငယ်တွေဟာ မချစ်ရဘူး၊ ချစ်ခွင့်မရှိဘူး။ ရှင်မှားတယ် ... ရှင်၊ ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့တာသိပ်ကိုမှားတယ်၊ ရှင် မချစ်ရဘူး”

“မူးရာ... ငါဟာ မင်းကို ချစ်ရတာမှားခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ ဟင့်အင်း... ငါမမှားဘူး... ငါ့ရဲ့ အချစ်တွေ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး၊ ငါ့ရင်တွေ ဘယ်လောက်ပဲကွဲကြေပါစေ၊ ငါမင်းကို ချစ်နေမယ် မူးရာ၊ ဒါ ငါ့ရဲ့အမှန်တရားပဲ”

“ရှင်၊ မချစ်ပါနဲ့... ကျွန်မကို မချစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို ချစ်ရင် ရှင်၊ အရမ်းနာကျင်ရလိမ့်မယ်၊ ရှင်၊ ခံစားရမှာကို ကျွန်မ မလိုလားဘူး ... မချစ်...”

မျက်ရည်များ တွင်တွင်စီးလျက် အက်ကွဲစွာ ပြောနေသော မူးရာ၏ စကားများကို သူ ဆက်လက်နားထောင် နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ သူမနှုတ်ခမ်းများအား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖိနမ်းပစ်လိုက်မိသည်။ မွတ်သိမ်သော သူ့အနမ်းများကြောင့် နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးလေးများက စကားဆက်လက်ပြောဆိုခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့။

တအံ့တဩပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသော မျက်ဝန်းများသည် တစ်စတစ်စမျက်တောင်လေးများ တစ်ဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ နှုတ်ခမ်းများမှတစ်ဆင့် ပူလောင်နေသော အချစ်များက ...

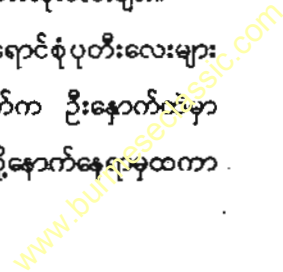
* * *

အခန်း(၂၂)

သူနီးနီးလာချင်းသတိပြုမိသည်မှာ အိပ်နေကျ နေရာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပင်ဖြစ်သည်။ အချိန်က မိုးမလင်းတလင်း။ ကောင်းကင်တွင် လကို ခပ်ရေးရေးသာ မြင်ရတော့၏။ သူက လဲလျောင်းနေရာမှ လူးလဲထလိုက်၏။

ထိုစဉ် သူ၏လက်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို ကောက်မိသွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ပုတီးစေ့လေးတစ်လုံး ဖြစ်နေသည်။ ဘေးပတ်လည်တွင်လည်း ပြန်ကျနေသော ပုတီးလုံးလေးများ။

မူးရာရဲ့လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ရောင်စုံပုတီးလေးများ ဖြုတ်ကျခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။ ညက အဖြစ်အပျက်က ဦးနှောက်ထဲမှာ ဆက်ကနဲပေါ်လာသည်။ သူပြုံးမိသည်။ ထို့နောက်နေရာမှထကာ တည်းခိုရာတဲသို့ ပြန်ခဲ့လိုက်၏။

“ခန္ဓန်း... ခန္ဓန်း... ခန္ဓန်း”

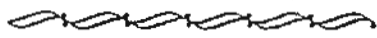
အဖွားအိုကသူ့ကို လက်ညှိုးထိုး၍ တအံ့တဩ ရေရွတ်
နေသည်။ သူသည် အဖွားအို၏ မျက်ဝန်းများကို ကြာကြာရင်မဆိုင်ရဲ။
ထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့် နေရာမှ အားကုန်သုတ်ခြေတင်ပြေးခဲ့လေ
တော့၏။

* * *

စိုးစင်စင်မလင်းသေးပေ။ လရောင်အလင်းကခပ်သဲ့သဲ့ဖြာကျ
နေသဖြင့် လမ်းတလျှောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရ၏။ လူခြေ
တိတ်ဆိတ်နေသည့်အချိန်မို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ဒါမှ သူ့ကို ဘယ်သူမှ
သတိမထားမိကြမှာ မဟုတ်လား။ သူက စိုးရိမ်သင်္ကာမကင်းစွာ
ဘေးဘီဝဲယာဝေကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေသည်။

ထိုစဉ် သူ့ရင်ဒိန်းခနဲဆောင့်ခနဲသွားရ၏။ သူ၏ ရှေ့တည့်
တည့်ဆီတွင် သူ့အားစူးစိုက်ကြည့်ကာ အဖွားအို တစ်ယောက်ကို
မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အဖွားအိုက တောင်ခွေးကို အားပြု၍ရပ်ကာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ
နေသော ဆံပင်များကြားမှ သူ့အားကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်အဖွားအို
သည် တအံ့တဩဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းတို့ တရွရွ လှုပ်လာစေ
လေသံတစ်ခု တီးတိုးပျံ့လွင့်လာ၏။

အပေါက်ဝသို့ ဝင်လိုက်မိလျှင်ပဲ ဦးလေး၏ ပြစ်တင်သံက ပျံ့လွင့်လာခဲ့တော့သည်။

“တစ်ညလုံး မင်းဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ။ ငါတို့မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ”

ဦးလေးကို ဖြေရှင်းချက်ပေးရန် ခေါင်းစဉ်တစ်ခုကို သူက ခပ်သွက်သွက်စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

“ဟို... ဟို ကျွန်တော် မူးရာလေ... မူးရာကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ပွဲမှာ ရောက်နေလို့၊ အဲဒါ ညလည်းတော်တော် နက်သွားတာနဲ့ အဲဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ရတယ်”

“ကဲ... ကဲ ထားပါတော့... တို့တွေ မင်းကို ဆောင့်နေတာ အရေးတကြီးတိုင်ပင်စရာရှိလို့ကွ”

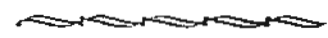
“ဟင်... ဘာကိစ္စလဲ ဦးလေး”

ဦးလေးက တံပြင်ဝကို လှမ်း၍ချောင်းကြည့်လိုက်ပြီး တံခါး ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ကိုလက်ဆွဲခေါ်ပြီး ထိုင်စေ၏။ ပြီးမှ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“တို့တွေ ရတနာသိုက် သွားရှာကြမလို့ကွ”

“ဗျာ”

သူ့အံ့ဩသံကတော်တော်ကျယ်သွား၍ ဦးလေးကသူ့ပါးစစ်ကို ကပျာကယာလှမ်းပိတ်၏။

“ဟ ... တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ ဦးလေး”

“အေး ငါရှင်းပြမယ်၊ မောင်ကျော်စွာရေ”

ဦးနန်ချိုက သူ့အနားသို့တိုးကပ်လာကာ လေသံနှိမ်၍ ပြော၏။

“တကယ်တော့ တို့တွေ ဒီကိုလာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ရတနာသိုက် လာရှာတာပဲ”

“ရတနာသိုက်ကို လာရှာရုံတင်သက်သက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ထပ်ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ငါ့တူရ”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ ဦးလေး”

“ပုရပိုဒ်တစ်ခုကိုရှာဖို့”

“ဟင်”

ကျော်စွာမျက်လုံးများဖြင့်တက်သွားသလို မျက်ဝန်း များပါ ဝိုင်းစက်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် ငါ့တူ၊ အဲဒီ ပုရပိုဒ်ဟာ ပညာသိုက်လို့လဲခေါ်တယ်ကွ၊ လောကီပညာနဲ့ ပတ်သမျှ လျှို့ဝှက်အတတ်ပညာ အားလုံးကို အဲဒီပုရပိုဒ်ပေါ်မှာ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ရှေးကတည်းက အစဉ်အဆက်မှတ်သားခဲ့ကြတာ

ပေါ့နော် ဦးလေး”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ အဲဒီပုရပိုဒ်ဟာ ဒီရွာမှာ ရှိနေတယ်လို့ ဦးလေးကို ဦးခွန်ချိုက သတင်းလာပေးခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး ရတနာသိုက်တစ်ခုလည်း ရှိတယ်တဲ့၊ ဦးလေးအတွက်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဒီခရီးကို အပင်ပန်းခံပြီး စွန့်စားထွက်လာခဲ့တာပေါ့ ငါ့တူရဲ့”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဒီရွာမှာ” ရတနာသိုက်နဲ့ ပုရပိုဒ် ရှိနေ တယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား၊ ဦးခွန်ချိုရဲ့”

“သေချာတာပေါ့ မောင်ကျော်စွာရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ဒီရွာကနေ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တဲ့လရဲ့ရင်သွေးငယ်တစ်ယောက် က ကျုပ်ကိုပြောပြခဲ့တာ”

“ဟို ... ဘုန်းကြီးကျောင်းကနေ ပျောက်သွားခဲ့တဲ့ ဖိုးသူ တော်လေးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ကျော်စွာ၊ ဖိုးသူတော်လေး ဘယ်လို ပျောက်သွားမှန်းတော့မသိပါဘူး၊ ဖိုးသူတော်လေးအလင်္ကျာ ဦးကယ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ဖိုးသူတော်လေးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာအပ်ပြီး ဖိုးသူတော်အဖြစ်နဲ့နေခိုင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကိုထောက်ပြီး ဖိုးသူတော်လေးက ဦးလေး ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောပြခဲ့တယ်၊ ဦးလည်း ဦးမင်းထံ

အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ပြီး ခုလိုခရီးထွက်လာခဲ့ရတာပဲ”

အကြောင်းစုံအားလုံး ရှင်းလင်းသွားသဖြင့် ကျော်စွာ တစ်ယောက် ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဒါနဲ့ ရတနာသိုက်ကို ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“ဒီညသန်းခေါင်”

ဦးလေးနှင့် ဦးခွန်ချိုတို့၏အသံက ပြိုင်တူထွက် ပေါ်လာ ခဲ့ခြင်းပင်။

* * *

တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူက သူမ၏မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေရာယူလိုက်သည်။ လူအားလုံးစုံပြီ။ ပြိုင်ပွဲဝင်ရန်အသင့်အနေ အထားဖြင့်..

ကွဲချီတံပိုးအသံက ပွဲစရန်အချက်ပေးလိုက်၏။ အသီးသီး စတင်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ ကျော်စွာ ရင်ထိတ်နေသည့်ပြိုင်ပွဲတွင် ခူးရာကိုမနိုင်စေချင်သလို။ မရှုံးလည်းမရှုံးစေချင်။ မူးရာအနာတရ ဖြစ်မှာကိုလည်းသူမလိုလားပါ။ သူရင်မောနေမိသည်။

ပြိုင်ပွဲကားအချိန် အနည်းငယ်အတွင်းပြီးဆုံးသွားခဲ့ချေ၏။ အနိုင်ရရှိသူက (၁၅)ယောက်၊ ရှုံးနိမ့်သူ (၁၅)ရောက်က ပြိုင်ပွဲမှ ထွက်သွားကြရပြီ။ အနိုင်ရရှိသူတွေထဲမှာမူးရာလည်းပါ၏။

အနိုင်ရသူတွေဆက်လက်ပြိုင်ပွဲဝင်ရန်အသင့်ရှိနေကြ၏။ အတိယပြိုင်ပွဲစရန် အချက်ပေးသံပေါ်လာပြန်ပါ၏။ ပြိုင်ပွဲက မြေဆိုးများ နှင့်တိုက်ခိုက်ရမည့်ပွဲဟု ဦးလေးကပြောသည်။

ကျော်စွာသည် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေတော့ သည်။ စည်းရိုးအတွင်းသို့ ပြုပြင်ကိုင်ထားသောလူများဝင်လာ၏။ မြေဆိုးများကို အသီးသီးထုတ်လိုက်ကြပြီး ပြန်လည် ထုတ်သွားကြသည်။

များပြားလှသော မြေများက တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ထွက်နေကြပြီး ဒေါသတကြီးရန်သူကိုရှာသည်။ အနိုင်ရထား

အခန်း(၂၃)

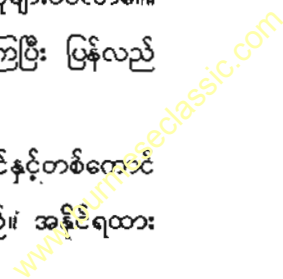
ညသန်းခေါင်လူခြေတိတ်ချိန်တွင် သူတို့၏ အကြံ အစည်ကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့လေ၏။ ရတနာသိုက်ရှိရာနေရာသို့ သူတို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာမိကြ၏။

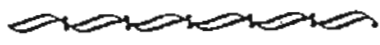
သစ်ပင်ခြံနွယ်များဖြင့် ကာဆီးထားသော ဂူကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

“မြေပုံအညွှန်းအရတော့ ဒီဂူဘဲ၊ လာ ဂူထဲ ဝင်ရအောင်”

ရွာအနီးသို့ ခပ်သွက်သွက်ချဉ်းကပ်လာလိုက်သည်။ ကျော်စွာ က ဝန်းကျင်ဝဲယာကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေရင်းမှ သူ့မျက်ဝန်းများသည် ဂူထိပ်ပေါ်ရှိ နေရာတစ်ခုသို့ အကြည့်ကျရောက်သွားသည်။

ဂူထိပ်ပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားခတ်နှိပ်ထားသော တံးတိပ် ပြားတစ်ခု။ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်နေရင်းမှ သူ့အာရုံထဲ အိပ်မက်ဆိုးထို

သူ(၁၅)ယောက်မှာ မြွေဆိုးများကို နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်၏။ အခန့်မသင့်လျှင်မြွေပေါက်ခံရပြီး ပြိုင်ပွဲမှထွက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

“မြွေပေါက်ခံရတဲ့သူတွေကိုကော့ဒီဒီမှာ မြွေဆိပ်ဖြေဆေးကောင်းကောင်းရှိတယ်ကွ။ မြွေပေါက်ခံရပြီး ပြိုင်ပွဲအတွင်းက မထွက်နိုင်ဖူးဆိုရင်တော့ သေကြရမှာပဲ”

ဦးလေးက ရှင်းပြနေသည်။ ဦးလေးစကားကြောင့်ကော့ဒီဒီမှာ ဒေါသထွက်လာရသလိုအော်လိုက်မိ၏။

“အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ။ ဘာပြိုင်ပွဲလဲ။ နိုင်တဲ့သူက တစ်သက်လုံး ရွာကိုပြန်မလာရတော့ဘူး။ ရှုံးတဲ့သူကလည်း သေရဦးမယ်။ ဒါဆို ဘယ်မှာတရားမျှတတော့မှာလဲ။ အဓိပ္ပါယ် မရှိတဲ့ပွဲကို ဘာလို့ ဆက်ပြီးကွင်းပနေကြတာလဲ။ မတရားဘူးဗျာ”

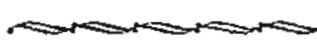
ဦးလေးက သူ့ပါးစပ်ကိုအလျင်အမြန်လှမ်းပိတ်သည်။

“ငါ့တူ သတိထားလေ။ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဒါသူတို့ ထုံးစံပဲ။ သူတို့ထုံးစံသူတို့လုပ်နေတာလေကွ။ မင်းတားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ မင်းစွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးကွ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လေ”

ဦးလေးက ခေါင်းကိုအသာယမ်း၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါငါ့တူရယ်။ သူတို့အလုပ်သူတို့လုပ်

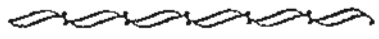
နေကြတာပဲ။ ကိုယ်ကဘာမှမဆိုတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုတဲ့ကိစ္စကို ဝင်မပါ၊ ပါနဲ့လားကွယ်”

သူ ဦးလေးကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာတွင်တွင် ရမ်းနေမိတော့၏။ ထိုစဉ် ကြည့်ရှုသူပရိသတ်များထံမှ တခဲနက် ဟစ်ကြွေးသံများပေါ်ပေါက်လာ၏။

ပြိုင်ပွဲဝင်သူများတပြုတ်ပြုတ်လဲကျ၏။ နီးစပ်ရာပရိသတ်များက လဲကျနေသူများကိုဆွဲထုတ်ကြသည်။ ကွင်းလယ်တွင် လူငါးယောက်သာကျန်တော့၏။ မူးရာအပါအဝင် ကောင်မလေးသုံးယောက်နှင့်ကောင်လေးနှစ်ယောက်။ မြွေဆိုးများမှာလည်း အနည်းငယ်သာကျန်တော့သည်။

မြွေဆိုးများနှင့် သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် တိုက်ခိုက် ရသော ပြိုင်ပွဲကအသဲထိတ်စရာကောင်းလှလေ၏။ မကြာမီပင် ပြိုင်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားချေ၏။ လဲကျသေဆုံးနေသော မြွေဆိုးများမှာ အတုံးအရုံး။ မြွေသွေးများကို လူအချို့က လာရောက်ရှင်းလင်းပေးပြီးနောက် တစ်အောင်ကြာတော့ တတိယပြိုင်ပွဲစရန်အချက်ပေးသံပေါ်လာပြန်၏။

ဒီတစ်ခါတော့ နွားရိုင်းကြီးများနှင့်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရတော့မည့်အလှည့်။ နွားရိုင်းကြီးများကစုစုပေါင်းငါးကောင်တိတိ။ ပြိုင်ပွဲဝင် ငါးယောက်က အရှေ့အရှောင်ကစားကွက်တွေကိုလှလှပပ။ အင်အားစွမ်းရည်အောင်ရှောင်တိမ်းကစားချေ၏။ နွားရိုင်းနှစ်ကောင်မှာ

လဲကျသွားပေပြီ။ နွားရိုင်းသုံးကောင်နှင့် လူငါးယောက်သာကျန်တော့သည်။

မကြာမီပင် လူသုံးယောက်နှင့်နွားရိုင်းနှစ်ကောင် ထပ်မံလဲကျသွား၏။

ကွင်းလယ်တွင်မူးရာနှင့် နောက်ထပ်ယောက်ျားပျိုတယောက်သာကျန်တော့၏။ နောက်ဆုံးကျန်သောနွားရိုင်းကြီးကိုလူနှစ်ယောက်က အလစ်မပေးဘဲတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ပွဲစဉ်ကဆက်တိုက်ဆိုတော့ လူတွေကယိုင်နဲ့ချင်နေပြီ။ နွားရိုင်း ကြီးမှာ မျက်စိနောက်စရာသတ္တဝါနှစ်ကောင်အား ဝှေ့လိုက်တိုက်လိုက် လုပ်နေ၏။

ကျော်စွာမှာ အသက်ကိုပင်ရဲရဲမရှုမိ။ ဒီပွဲကို မနိုင်စေချင်သလို မူးရာရှုံးသွားမှာလည်း ကြောက်နေမိ၏။ ချွန်မြထက်လှသော နွားချိုဖျားတွင် အသက်ပါ၊ ပါသွားတော့မလား တထိတ်ထိတ်နှင့် အသည်းအေးစရာ ကောင်းလှသည်။

သည်ပွဲက အထူးအရေးကြီးပွဲ။ သည်ပွဲမှာ နိုင်တဲ့သူက လရဲ့ ရင်သွေးငယ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ရမည့်သူဖြစ်၏။ နွားရိုင်းကြီးက မူးရာရှိ ရာသို့ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာနေပြီ။ ကျော်စွာမှာ ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထကာ အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

“မူးရာသတိထား၊ အဲဒီကောင် ဘယ်တိုက်ဝှေ့လီမယ်”

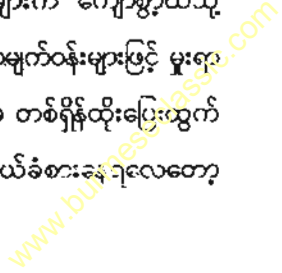
သူ၏အော်ဟစ်သတိပေးမှုကို မူးရာက ကြားပုံရ၏။ တိုးဝှေ့လာသော နွားရိုင်းကြီး၏ဦးချိုဖျားကို လှလှပပ တိမ်းရှောင်လိုက်၏။ နွားရိုင်းကြီးမှာ မဲမဲမြင်ရာလိုက်လံတိုးဝှေ့နေသည်ဖြစ်ရာ မူးရာ တိမ်းရှောင်လိုက်သဖြင့် နောက်တစ်ယောက်ထံ တိုးဝင်ပြေးသွားပြန်၏။

ရုတ်တရက် ယောက်ကျားပျိုကတိမ်းရှောင်လိုက်သော်လည်း အလစ်အငိုက်မို့ ဆတ်ကနဲဝှေ့လိုက်သော နွားချိုဖျားက သူ၏ ပေါင်ခြံထဲသို့ ထိုးစိုက်ဝင်သွားသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို မူးရာလက်လှတ်မခံ။ နွားရိုင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကို နောက်မှခါးနှင့် အားကုန်ထိုးစိုက် ချလိုက်လေ၏။

ပရိသတ်များထံမှ ဟစ်ကြွေးသံများ တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဗုံသံက ပို၍ဆူညံစွာတီးခတ်နေသည်။

နွားရိုင်းကြီးမှာ တအိအိလဲပြိုကျလာ၏။ ဒဏ်ရာရသွားသော သူကို လူများဆွဲထုတ်သွားကြသည်။ ကွင်းလယ်တွင် ထီးထီးကြီးကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ မူးရာ။

အပြုံးအရယ်ကင်းမဲ့သောမျက်ဝန်းများက ကျော်စွာထံသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကျော်စွာသည် ရီဝေနေသောမျက်ဝန်းများဖြင့် မူးရာအား ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် နေရာမှ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဆွေမြည့်ဖွယ်ခံစားနေခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၂၁)

အဝေးတွင် ... နဂါးခံတွင်းဗိမာန်ဟု ဒေသခံများခေါ်ဝေါ်ကြ
သော ဝူပေါက်ကြီးကို မှိုင်းမှိုင်းညိုညိုမြင်နေရ၏။

ကျော်စွာသည် တောင်ဂမူစွန်းလေးတွင် တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်ရင်း စိတ်တွေနွမ်းနယ်နေမိ၏။ ဒီနေရာလေးမှာပင် မှူးရာကိုသူ
ချစ်စကား ပြောခဲ့ဖူးသည်။

အဝေးကောင်းကင်တွင် လမင်းက ရွန်းရွန်းမြမြသာလျက်။

ယခုတော့ ... လရောင်သည် သူ့ရင်ကို ပူလောင်ကျွမ်းချစ်
အောင် ဖန်တီးပြုစားခဲ့လေပြီ။ သူမှတ်မိသလောက် လမင်းကို ယခု
လောက်ထိ ဘယ်ခါမှမမုန်းခဲ့စဖူး။ အို တကယ်တော့ မြင်မြင်လေရာ
အရာရာကို သူမုန်းတီး အလိုမကျတော့တာပါလေ။

ချစ်မိသူနဲ့ ခွဲရတော့မယ်ဆိုတဲ့နောက် ဘယ်အရာကများ

ကျေနပ် နှစ်သိမ့်စရာရှိတော့ဦးမှာလဲ။

ဒီအချိန်ဆို ချစ်ရသော မှူးရာတစ်ယောက် သူမအား ချီးကျူး
ဂုဏ်ပြုသည့်ပုံ၌ ဘယ်လောက်များ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်နေမှာပါလိမ့်။
အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ပြီးတော့ပေါ့။ ကျော်စွာကိုရော သူမစိတ်ထဲ
တစ်ချက်တစ်လေလေးဖြစ်ဖြစ် သတိရမိပါရဲ့လား။

ကျော်စွာမှာ တစ်ယောက်တည်း အတွေးခွံထဲ ဘယ်လောက်
ထိနစ်နေမိမှန်းမသိပါ။ ပန်းပေါ်လာတင်သော လက်ကလေးတစ်ဘက်
၏ အထိအတွေ့ကို ရရှိလေမှ ပတ်ဝန်းကျင်လောကအား သတိပြန်ဝင်
လာခဲ့လေတော့၏။

ရာသီနေသောမျက်ဝန်းများဖြင့် သူ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

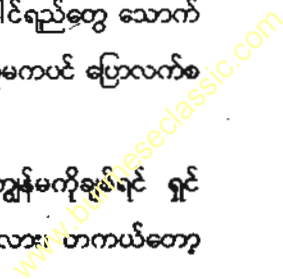
“ဟင်...မှူးရာ”

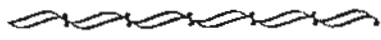
မှူးရာက နူးညံ့နွေးထွေးသော မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာ
သူ့အနားသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဝင်ထိုင်သည်။

“ရှင် ဒီမှာရှိနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”

ခေါင်ရည်နံ့က ထောင်းခနဲ။ သူမခေါင်ရည်တွေ သောက်
ခဲ့ပြီပေါ့။ ဒါကလည်း သူတို့ရဲ့လေ့တစ်ခုပဲ။ သူမကပင် ပြောလက်စ
ကို သက်လေ၏။

“ရှင် ကျွန်မကို မချစ်ပါနဲ့လား၊ ကျွန်မကိုချစ်ရင် ရှင်
နာကျင်ကြေကွဲရပါလိမ့်မယ်၊ ရှင်သိလား၊ ဟာကယ်တော့

ပြိုင်ပွဲဝင် လရဲ့ရင်သွေးငယ်တွေဟာ မချစ်ရဘူး၊ ချစ်ခွင့်မရှိဘူး။ ရှင်မှားတယ် ... ရှင်၊ ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့တာသိပ်ကိုမှားတယ်၊ ရှင် မချစ်ရဘူး”

“မူးရာ... ငါဟာ မင်းကို ချစ်တာမှားခဲ့တယ် ဟုတ်လားဟင့်အင်း... ငါမမှားဘူး... ငါ့ရဲ့ အချစ်တွေ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး၊ ငါ့ရင်တွေ ဘယ်လောက်ပဲကွဲကြေပါစေ ငါမင်းကို ချစ်နေမယ် မူးရာ၊ ဒါ ငါ့ရဲ့အမှန်တရားပဲ”

“ရှင်၊ မချစ်ပါနဲ့... ကျွန်မကို မချစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို ချစ်ရင် ရှင်၊ အရမ်းနာကျင်ရလိမ့်မယ်၊ ရှင်၊ ခံစားရမှာကို ကျွန်မလို့လားဘူး ... မချစ်...”

မျက်ရည်များ တွင်တွင်စီးလျက် အက်ကွဲစွာ ပြောနေသော မူးရာ၏ စကားများကို သူ ဆက်လက်နားထောင် နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ သူမနှုတ်ခမ်းများအား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖိနမ်းပစ်လိုက်မိသည်။ မွတ်သိင်္ဂီသော သူ့အနမ်းများကြောင့် နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးလေးများက စကားဆက်လက်ပြောဆိုခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့။

တအံ့တဩပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသော မျက်ဝန်းများသည် တစ်စတစ်စမျက်တောင်လေးများ တစ်ဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ နှုတ်ခမ်းများမှတစ်ဆင့် ပူလောင်နေသော အချစ်များက

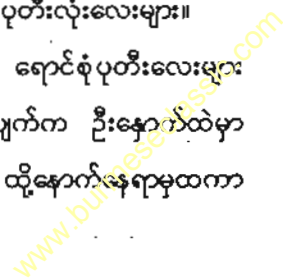
* * *

အခန်း(၂၂)

သူနိုးနိုးလာချင်းသတိပြုမိသည်မှာ အိပ်နေကျ နေရာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပင် ဖြစ်သည်။ အချိန်က မိုးမလင်းတလင်း။ ကောင်းကင်တွင် လကို ခပ်ရေးရေးသာ မြင်ရတော့၏။ သူက လဲလျောင်းနေရာမှ လူးလဲထလိုက်၏။

ထိုစဉ် သူ၏လက်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို ကောက်မိသွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ပုတီးစေ့လေးတစ်လုံး ဖြစ်နေသည်။ ဘေးပတ်လည်တွင်လည်း ပြန့်ကျဲနေသော ပုတီးလုံးလေးများ။

မူးရာရဲ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ရောင်စုံပုတီးလေးများ ပြုတ်ကျခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။ ညက အဖြစ်အပျက်က ဦးနှောက်ထဲမှာ ဆတ်ကနဲပေါ်လာသည်။ သူပြုံးမိသည်။ ထို့နောက် နေရာမှထကာ တည်းခိုရာတဲသို့ ပြန်ခဲ့လိုက်၏။

“ခန္တန်း... ခန္တန်း... ခန္တန်း”

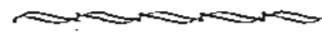
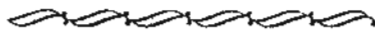
အဖွားအိုကသူ့ကို လက်ညှိုးထိုး၍ တအံ့တဩ ရေရွတ်
နေသည်။ သူသည် အဖွားအို၏ မျက်ဝန်းများကို ကြာကြာရင်မဆိုင်ရဲ။
ထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့် နေရာမှ အားကုန်သုတ်ခြေတင်ပြေးခဲ့လေ
တော့၏။

* * *

မိုးစင်စင်မလင်းသေးပေ။ လရောင်အလင်းကခပ်သဲ့သဲ့ဖြာကျ
နေသဖြင့် လမ်းတလျှောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရ၏။ လူခြေ
တိတ်ဆိတ်နေသည့်အချိန်၌ တော်ပါသေးရဲ့။ ဒါမှ သူ့ကို ဘယ်သူမှ
သတိမထားမိကြမှာ မဟုတ်လား။ သူက စိုးရိမ်သင်္ကာမကင်းစွာ
ဘေးဘီဝဲယာရောက်ကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေသည်။

ထိုစဉ် သူ့ရင်ဒိန်းခနဲဆောင့်ခနဲသွားရ၏။ သူ၏ ရှေ့တည့်
တည့်ဆီတွင် သူ့အားစူးစိုက်ကြည့်ကာ အဖွားအို တစ်ယောက်ကို
မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အဖွားအိုက တောင်ရိုးကို အားပြု၍ရပ်ကာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ
နေသော ဆံပင်များကြားမှ သူ့အားကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်အဖွားအို
သည် တအံ့တဩဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းတို့ ဟရုရု လှုပ်လာ၏။
လေသံတစ်ခု တီးတိုးပျံ့လွင့်လာ၏။

အပေါက်ဝသို့ ဝင်လိုက်မိလျှင်ပဲ ဦးလေး၏ ပြစ်တင်သံက ဖျံလွင့်လာခဲ့တော့သည်။

“တစ်ညလုံး မင်းဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ။ ငါတို့မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ”

ဦးလေးကို ဖြေရှင်းချက်ပေးရန် ခေါင်းစဉ်တစ်ခုကို သူက ခပ်သွက်သွက်စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

“ဟို... ဟို ကျွန်တော် မူးရာလေ... မူးရာကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ပွဲမှာ ရောက်နေလို့၊ အဲဒါ ညလည်းတော်တော် နက်သွားတာနဲ့ အဲဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ရတယ်”

“ကဲ... ကဲ ထားပါတော့... တို့တွေ မင်းကို စောင့်နေတာ အရေးတကြီးတိုင်ပင်စရာရှိလို့ကွ”

“ဟင်... ဘာကိစ္စလဲ ဦးလေး”

ဦးလေးက တဲပြင်ဝကို လှမ်း၍ချောင်းကြည့်လိုက်ပြီး တံခါး ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ကိုလက်ဆွဲခေါ်ပြီး ထိုင်စေ၏။ ပြီးမှ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“တို့တွေ ရတနာသိုက် သွားရှာကြမလို့ကွ”

“ဗျာ”

သူ့အံ့သြသံကတော်တော်ကျယ်သွား၍ ဦးလေးကသူပါးစင် ကို ကပျာကယာလှမ်းပိတ်၏။

၏။

“ဟ ... တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ဦးလေး”

“အေး ငါရှင်းပြမယ်၊ မောင်ကျော်စွာရေ”

ဦးခွန်ချိုက သူ့အနားသို့တိုးကပ်လာကာ လေသံနှိမ်၍ ပြော

“တကယ်တော့ တို့တွေ ဒီကိုလာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ရတနာသိုက် လာရှာတာပဲ”

“ရတနာသိုက်ကို လာရှာရုံတင်သက်သက်လည်းမဟုတ်ပါ ဘူး၊ နောက်ထပ်ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ငါ့တူရ”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ ဦးလေး”

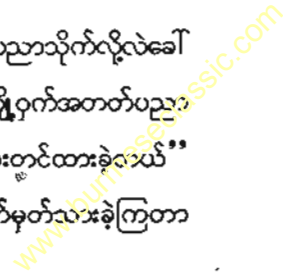
“ပုရပိုဒ်တစ်ခုကိုရှာဖို့”

“ဟင်”

ကျော်စွာမျက်လုံးများမြင့်တက်သွားသလို မျက်ဝန်း များပါ ဝိုင်းစက်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် ငါ့တူ၊ အဲဒီ ပုရပိုဒ်ဟာ ပညာသိုက်လို့လဲခေါ် တယ်ကွဲ့၊ လောကီပညာနဲ့ ပတ်သမျှ လျှို့ဝှက်အတတ်ပညာ အားလုံးကို အဲဒီပုရပိုဒ်ပေါ်မှာ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ရှေးကတည်းက အစဉ်အဆက်မှတ်သားခဲ့ကြတာ

ပေါ့နော် ဦးလေး”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ အဲဒီပုရပိုဒ်ဟာ ဒီရွာမှာ ရှိနေတယ်လို့ ဦးလေးကို ဦးခွန်ချိုက သတင်းလာပေးခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး ရတနာသိုက်တစ်ခုလည်း ရှိတယ်တဲ့၊ ဦးလေးအတွက်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဒီခရီးကို အပင်ပန်းခံပြီး စွန့်စားထွက်လာခဲ့တာပေါ့၊ ငါ့တူရ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဒီရွာမှာ ရတနာသိုက်နဲ့ ပုရပိုဒ် ရှိနေ တယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား၊ ဦးခွန်ချိုရဲ့”

“သေချာတာပေါ့ မောင်ကျော်စွာရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ဒီရွာကနေ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တဲ့လရဲ့ရင်သွေးငယ်တစ်ယောက် က ကျုပ်ကိုပြောပြခဲ့တာ”

“ဟို ... ဘုန်းကြီးကျောင်းကနေ ပျောက်သွားခဲ့တဲ့ ဖိုးသူ တော်လေးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ကျော်စွာ၊ ဖိုးသူတော်လေး ဘယ်လို ပျောက်သွားမှန်းတော့မသိပါဘူး၊ ဖိုးသူတော်လေးအသက်ကို ဦး၊ ကယ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ဖိုးသူတော်လေးထံ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာအပ်ပြီး ဖိုးသူတော်အဖြစ်နဲ့နေခိုင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကိုထောက်ပြီး ဖိုးသူတော်လေးက ဦးကို ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောပြခဲ့တယ်၊ ဦးလည်း ဦးမင်းထင်နဲ့

အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ပြီး ခုလိုခရီးထွက်လာခဲ့တာပဲ”

အကြောင်းစုံအားလုံး ရှင်းလင်းသွားသဖြင့် ကျော်စွာ တစ်ယောက် ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဒါနဲ့ ရတနာသိုက်ကို ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“ဒီညသန်းခေါင်”

ဦးလေးနှင့် ဦးခွန်ချိုတို့၏အသံက ပြိုင်တူထွက် ပေါ်လာ ခဲ့ခြင်းပင်။

* * *

အကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်၏။

ထိုအခါ ပုံတူကလည်း စိတ်မချဟန်ဖြင့် သူပါလိုက်ခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်းပြော၏။ ဝမ်းသာအားရဖြင့်ပင် ကျော်စွာက သဘောတူ လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူတို့အတူတူထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * *

အခန်း(၂၃)

ညသန်းခေါင်လူခြေတိတ်ချိန်တွင် သူတို့၏ အကြံ အစည်ကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့လေ၏။ ရတနာသိုက်ရှိရာနေရာသို့ သူတို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာမိကြ၏။

သစ်ပင်ခြံနွယ်များဖြင့် ကာဆီးထားသော ဝူကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

“မြေပုံအညွှန်းအရတော့ ဒီဝူဘဲ၊ လာ ဝူထဲ ဝင်ရအောင်”

ရွာအနီးသို့ ခပ်သွက်သွက်ချဉ်းကပ်လာလိုက်သည်။ ကျော်စွာ က ဝန်းကျင်ဝဲယာကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေရင်းမှ သူ့မျက်ဝန်းများသည် ဝူထိပ်ပေါ်ရှိ နေရာတစ်ခုသို့ အကြည့်ကျရောက်သွားသည်။

ဝူထိပ်ပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားခတ်နှိပ်ထားသော တံဆိပ် ပြားတစ်ခု။ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်နေရင်းမှ သူ့အာရုံထဲ အိပ်မက်ဆိုးကို

အခန်း (၂၇)

ထိုည၌တစ်ရွာလုံး ဗုံသံများဖြင့် ဆူညံနေလေ၏။ ကွင်းလယ် ကြီးတစ်ခုတွင် မူးရာက အလှပဆုံးသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင် ထားကာ ခေါင်းတွင် ပန်းတွေဝေနေအောင်ပန်ထားသည်။

ရွာသားများက မူးရာကို ဝန်းရံကာ ပတ်ပတ်လည် ကခုန်ချော် မြူးနေကြ၏။

လသည် ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ဝိုင်းစက်ကာ တောက်ဖြာသော အလင်းမိတ်ကို ပေးစွမ်းနေသည်။

ထိုစဉ် ဆွဲဆွဲငင်ငင်မြည်တမ်းလိုက်သော အချက်ပေး တံပိုးသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အချိန်အခါတော့ ကျရောက်ပေပြီ။ လူများအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ၏။

မူးရာမှာ ခံစားချက် ဘာမှမရှိတော့သလို မျက်နှာသေဖြင့် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ၏။ ရွာသားများအားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ လူတစ်ယောက်သည် မတ်တပ်ရပ်လျက် လမင်းကြီးကို မော်ကြည့်ကာ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ရေရွတ်နေသည်။

“အဲဒါ နတ်ဆရာကွ၊ လကိုကြည့်ပြီး ဆုတောင်းနေတာ”
ဦးလေးက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“သူတို့ နံဂါးခံတွင်းဝူဆီ သွားတော့မယ်ထင်တယ်။ တို့တွေ ဝူထဲ အရင်ဝင်နှင့်ရအောင်၊ လာ”

ဦးလေး၏ အကြံပြုချက်ကို သူ လက်ခံလိုက်ပြီး သူတို့ ဝူရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာလိုက်၏။

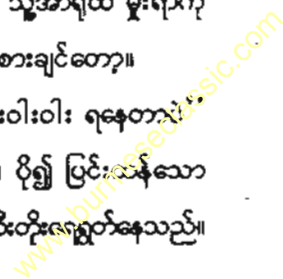
လျှို့ဝှက်ပေါက်မှတစ်ဆင့် သူတို့ ဝူထဲဝင်နေလိုက်ကြသည်။

“မှောင်တဲ့လမ်းထဲမှာ သွားစောင့်နေကြရအောင်၊ အဲဒီမှာဆို တို့ကို သူတို့ ရုတ်တရက် မတွေ့နိုင်ဘူးလေ”

ကျော်စွာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ခုချိန်မှာ သူ ဘာကိုမှ စဉ်းစားနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ လူက ပူထူနေသည်။ သူ့အာရုံထဲ မူးရာကို ထယ်ထုတ်ဖို့အရေးကလွဲ၍ သူဘာကိုမှမစဉ်းစားချင်တော့။

“သွေးညှိနဲ့တွေ့က တော်တော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရနေတာလဲ”
အမှောင်လမ်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ပို၍ ပြင်းထန်သော

အနံ့ကို သွားကြောင့် ဦးလေးက အလိုမကျစွာ တီးတီးရေရွတ်နေသည်။

“ဟင်ဒီမှာဘာတွေလဲ”

ဦးလေးက ဝူနံရံတွင် ကပ်ထားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်
တုံးပေါ်မှ အရာတစ်ခုကိုမြင်၍ ထိုအရာအနားသို့ တဖြည်းဖြည်း
တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

“ဟင်...ပုရပိုဒ်ပဲ၊ ငါရှာနေတဲ့ ပုရပိုဒ်ကိုတွေ့ပြီ”

ဦးလေး၏ ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်သံကြီးက ဝူနံရံ
တွေထက် ပဲ့တင်ထပ်သွားကာ အကျယ်ကြီး မြည်ဟီးနေတော့သည်။
ဦးလေးက ကပျာကယာ သူပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်သည်။ မမှီတော့။

ထို့နောက် ကျောက်တုံးထက်မှ ပုရပိုဒ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။
နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာညောင်းခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပုရပိုဒ်က ပုံအလိမ်းလိမ်း
တက်နေ၏။

ပဲ့တင်သံများ ရပ်တန့်သွားသည်။ ဦးလေးက အခုမှစိတ်အေး
သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်လေတော့၏။

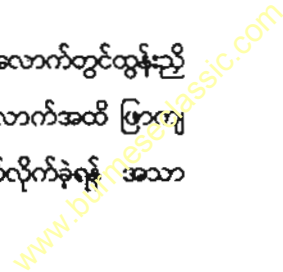
* * *

အခန်း (၂၈)

သူတို့ အတန်ကြာအောင် ဂူထဲ၌ တိတ်တဆိတ်စောင့်ဆိုင်းနေ
ကြပြီးနောက် မကြာမီပင် တီးတိုးစကားသံများနှင့်အတူ အဝေးဂူဝဆီမှ
လျှောက်ဝင်လာသောခြေသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

နတ်ဆရာသည် ဆီမီးတိုင်ကိုကိုင်ကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ဝင်လာ
၏။ နောက်တွင် မှူးရာက တိတ်တဆိတ်လိုက်ပါလာသည်။ နေရာချင်း
ထ ကွားလှမ်းလွန်းသဖြင့် သူတို့ပုံသွင်ကို ခပ်ပျဗျလောက်သာမြင်ရလေ
၏။

နတ်ဆရာသည် ဆီမီးတိုင်ကိုဂူထိပ်ဝန်းလောက်တွင်ထွန်းညှိ
ဆိုက်လေ၏။ မီးရောင်သည် ဂူနေရာတစ်ဝက်လောက်အထိ ဖြာကျ
သင်းသွားစေ၏။ နတ်ဆရာက မှူးရာကို သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရန် အသာ
အေးဆတ်ခေါ်၍ ဂူတွင်းသို့လှမ်းဝင်လာခဲ့၏။

ကျော်စွာတို့ နေရာမှမလှုပ်ရဲသေး။ အခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်နေမိသည်။

နတ်ဆရာက အလင်းရောင်ဖြာမကျနိုင်သော နေရာအထိ လျှောက်လာခဲ့လိုက်၏။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲလှမ်းကာ နောက် သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်သည်။

အရိပ်နှစ်ခုပူးကပ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်၊ သူ မှူးရာကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

ကျော်စွာကမြင်ရသည့်ပုံရိပ်တွေကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားသလို နေရာမှထရန်ပြင်သည်။ ဦးလေးက သူ့လက်မောင်းကို အသာ ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ ခေါင်းခါပြုလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ နောက်ကျနေပြီ၊ အခြေအနေ ခဏကြည့် ပါဦး”

သူတို့ပြောနေလက်စ မဆုံးခင်မှာပင် အရိပ်တစ်ခုသည် တအိ အိနှင့် လဲပြိုကာ ပုံလျက်သား ကျသွားလေတော့၏။ မတ်မတ်ရပ်ကျန် ခဲ့သောအရိပ်က လဲပြိုကျသွားသောအရိပ်ကိုတစ်ခွက်တိုက်ဆွဲခေါ်၍သူတို့ ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျော်စွာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ထိုသူရှိရာသို့ မီးတိုင်ဖြင့် ပင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“နတ်ဆရာကြီးပါလား”

တစ်ခွက်ဆွဲခေါ်ခံရသူကို ကြည့်မိပြန်၏။ မှူးရာ။ စိုက်တွင် ခါးမြှောင်တန်းလန်းဖြင့် လဲကျနေသော မှူးရာ။

အဝေးမှ မြင်ရုံနှင့်ပင် အသက်ပိညာဉ်ကင်းမဲ့နေပြီဟုန်း သိသာ နေခဲ့ပါလေသည်။ ဆင်ခြင်ဉာဏ်သည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တဒင်္ဂကွဲကွာ သွားသလို ထင်ရ၏။

“မှူးရာကို ဘာလို့သတ်လိုက်တာလဲ”

ဟုသာ ငိုသံပါကြီးနှင့်အော်ကာ အတင်းရှေ့ထွက်ပြေးသွားမိ လေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာလုပ်လို့လုပ်မိမှန်းပင် မသိတော့။

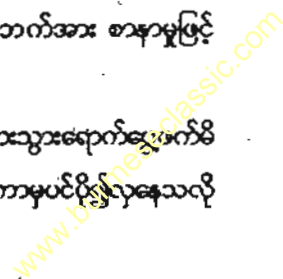
သတိရသည့်အခါမှာတော့ မှော်နတ်ဆရာဖြစ်သူမှာ သူ့အနီး လဲကျနေကာ သူ့လက်ထဲတွင်လဲ ကျောက်စုထဲမှ အသင့်တွေ့ရသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးအား ကိုင်ထားခဲ့သည်ကို တွေ့လေ၏။

မှော်နတ်ဆရာ၏ခေါင်းတစ်ဝိုက် သွေးများအိုင်ထွန်းလျက်။

“ကဲ မှော်နတ်ဆရာလဲ မင်းလက်ချွန်နဲ့ခိုက်စာတ်သိမ်းသွား ပါပြီကွာ”

ဦးလေးက ကျော်စွာကျောကုန်းတစ်ဘက်အား စာနာမှုဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်လေ၏။

ကျော်စွာမှာထိုနေရာမှထကာ မှူးရာအားသွားရောက်လေ့မက်မိ လေသည်။ မှူးရာမှာ အသက်ပိညာဉ်ကင်းမဲ့နေကာမှပင် ပြန်လှနေသလို ထင်ရလေ၏။

နိရဲသော နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာမှာ မှုန်ရီရီအလင်းမှာပင်စိုလက် ရွန်းစိုလျက်။ တွန့်ခေါက်လှဲကျနေသောခန္ဓာကိုယ်အလှကောက်ကြောင်း ကလေးနှင့် အသက်ခွဲနေခဲ့သည်မှာ ကျော်စွာအား နောက်ထပ်နှစ်ပေါင်း များစွာကြာအောင် နှမော့တာသမူဖြင့် ညများစွာအိပ်မရဖြစ်စေတော့မည် ပင်။ တီးတိုးတုန်ရီစွာ အထပ်ထပ်အခါခါ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေပါလျက်နဲ့ မင်းအသက်ကလေးမှ မကယ်နိုင်လိုက်ဘူး မှူးရာရယ်၊ ခွင့်မလွတ်ပါနဲ့ ငါ့ကို ခွင့် မလွတ်ပါနဲ့တော့ကွာ”

အတန်ကြာမှ ဦးလေးက သူ့အား ဖေးမကာ သွားကြရန်လော ဆော်၏။

“မှူးရာရီတော့ ဒီတိုင်း မထားခဲ့ပါရစေနဲ့ဗျာ”
သူစိတ်ထဲ မှူးရာ အိပ်ပျော်နေသလို ထင်ယောင်မိသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးသွားမှာစိုးသည့်အလား ညင်ညင်သာလေးပွေ့ပိုက်သယ်ယူ လာခဲ့လေ၏။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်၌ ရှင်းလင်းပြောပြလာသော ဦးလေး ကားများက မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြင့် ...

“တကယ်တော့ မှော်နတ်ဆရာဆိုတဲ့လူဟာ မသိနားမလည် တဲ့ ရွာသားတွေအပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာအမြတ်ထုတ်လိမ့် ညာနေခဲ့တာပါကွာ။ ဒီထဲမှာ ကျားနာကြီးလိုသတ္တဝါတစ် ကောင်ကောင် အရင်က ရှိခဲ့ဘူးပါလိမ့်မယ်၊ ရွာသားတွေက

လဲ အရှိုင်းစိတ်ဆိုတော့ အဲဒီအကောင်ကိုပဲ သူတို့ရဲ့ မှော်နတ် ဘုရားလို သတ်မှတ်ပြီး ယစ်ပူဇော်ကြဟန်တူရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျားပဲဟာ ဘယ်လောက် သက်ဆိုးရှည်နိုင်မလဲ၊ ဒင်းမရှိ တော့လဲ မှော်နတ်ဆရာကြီးက သူ့အရှိန်အဝါမပျက်ရအောင် လမင်းပွဲတော်တွေ ဘာတွေလုပ်ပြီး လရဲ့ရင်သွေးငယ်ရွေး၊ နောက်တော့မှကိုယ်တိုင်လုပ်ကြပ်ပစ်၊ ဒီလိုလုပ်နေတာနေမှာ”
“ဒီလိုမှန်းသာ စောစောသိရင် သူ့အရင်လုပ်ကြံတယ်ဗျာ”
ကျော်စွာက နာနာကျင်ကျင် အခဲမကျေသောအသံဖြင့် ရေရွတ် လိုက်၏။

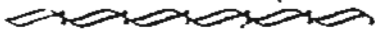
မှူးရာ၏အလောင်းကို ပွေ့ချီသယ်ယူ၍ သူတို့ရွာနှင့်ဝေးရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ပင် ရောက်ရှိလာ ခဲ့ကြပေပြီ။

ချောက်ကမ်းပါးထဲဆင်း၍ ချောင်းကျဉ်းလေးကို စတင်ဖြတ် ကူးကြ၏။ ထိုသို့ ဖြတ်ကူးနေစဉ်အတွင်း ရုတ်တရက် လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာပြီး ချောင်းလေးထဲသို့ တောင်ကျချောင်းရေများ တစ်ရှိန်ထိုး စီးဆင်းကျလာ၏။

ရုတ်တရက် သူတို့ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဟိုဘက်ကမ်းဘက် ရောက်အောင် အတင်းဖြတ်ကျော်ကြရသည်။

ကံတရားသည် သူတို့အား မျက်နှာသာမပေးခဲ့ချေ။ အရှိန်ပြင်းပြင်းစီးဆင်းကျလာသော တောင်ကျချောင်းရေများ

သည် ကျော်စွာလက်တွင်းမှပွေ့ပိုက်ထားသော မှူးရာ၏ အလောင်းကို တွန်းတိုက် ဆွဲယူသွားလေတော့သည်။

မှူးရာမှာ ပြင်းလှစွာသော ရေစီးထဲ အရှိန်ဖြင့်တစ်ရွေ့ရွေ့ မျောပါသွားရတော့သည်။

“မှူးရာ... မှူးရာ... မှူးရာ”

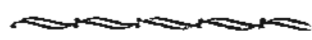
ကျော်စွာ၏ နှလုံးကွဲမတတ် ရေရွတ်သံက ချောက်ကမ်းပါး ထက်မှ မိုးယံထိတိုင်အောင် မြည်ဟည်းရိုက်ခတ်သွားနေလေတော့၏။

ဦးမင်းထင်သည် တူဖြစ်သူ၏ ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်ကြောင့် နှလုံးမချိဟန်ဖြင့် စကားတစ်ခွန်းကို ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“လရဲရင်သွေးငယ်ဟာ သူ့နယ်မြေကိုကျော်ပြီးမလိုက်နိုင်ရှာဘူး ထင်ပါတယ် ငါ့တူရယ်”

ကောင်းကင်ယံတွင် လသည် ရွန်းရွန်းပပသာလျက်ရှိနေလေ၏။ သို့သော် လပြည့်ဝန်း၏မျက်နှာစာတွင် သွေးနီရောင်အချို့ ခပ်ပါးပါး လွှမ်းခြုံနေလေပါတော့သည်။

ဖန်ဆင်းရေး

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းခဏားခဏီ

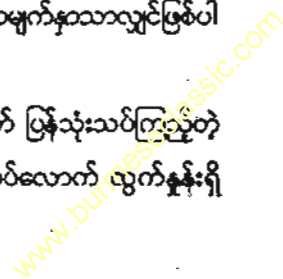
ခုဆိုရင် ပရိသတ်ရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် စာပေလောကမှာ ကျွန်တော့်နေရာလေးတစ်ခု အခိုင်အမာရလာတဲ့အတွက် နောက်ထပ်သော ကျေးဇူးစကားကို နောက်ထပ်လေးမြတ် ကြည့်နူးစွာဆိုပါရစေ။

ကျွန်တော့်ကို အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်တွေအတွက်ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ထွက်ရှိပြီးတဲ့ ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေကို အခမဲ့ဖတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်စီစဉ်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများလုပ်ကြတဲ့ myanmarghost.com ဆိုတဲ့ Website မှာ ကျွန်တော့်ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်တွေကိုတင်ပေးထားပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ Website ကနေတစ်ဆင့်လဲ ကျွန်တော့်ကို ပရိသတ်များ ပြောလိုရာပြောနိုင်ဖို့ လုပ်ဆောင်နေပါတယ်။

ကျွန်တော့် Mail ကတော့ အခါခါကြေငြာဖူးတဲ့အတိုင်း kyawswarhedeath@gmail.com ပါ။ FaceBook ပေါ်မှာလဲ Dattha Kyawswar ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ စာမျက်နှာတစ်ခုလုပ်ထားပါတယ်။ မင်းသားမင်းသမီးတွေလုပ်ကြတဲ့ Fanbook မျိုးမဟုတ်ပါ။ အများသူငါသုံးကြသလို ရိုးရိုး Facebook စာမျက်နှာသာလျှင်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်သုံးသပ်ကြည့်တဲ့ အခါ ပုစိမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် ၃,၄လနေ့မှတစ်ဆင့်လောက် လွှက်နှုန်းရှိတာကို အရင်ဆုံးသတိထားမိပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပရိသတ်အားပေးမှုရှိတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တစ်လတစ်အုပ်ထုတ်လို့ ရပါတယ်။ အဲဒီလိုဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်တော် ပိုက်ဆံပိုရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒဿကျော်စွာဆိုတဲ့နာမည်လေးတစ်ခုကိုတော့ ကျွန်တော်ရှေ့ညီတည်တဲ့ချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တော်ရီလျှော်ရီ သဘောမထားပဲ တစ်အုပ်နဲ့ တစ်အုပ် ထူးထူးခြားခြားကွဲကွဲပြားပြားလေး ဖြစ်နေစေချင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် အားထုတ်နေလို့လဲ အထွက်ကဲရတာပါ။

နောက်ပြီးတော့ ယနေ့ထိ ကျွန်တော်ထုတ်ဝေလာခဲ့တဲ့စာအုပ်အားလုံးကို အချိုးတကျဖြစ်နေအောင် စီစဉ်ထားပါတယ်။ မျက်နှာဖုံး၊ စာလုံးဒီဇိုင်း စတာတွေဟာ ဟိုးမပဲဝါစာအုပ်ကနေ အခုထိ ကျွန်တော့်ပုံစံလေးနဲ့ သီးသန့်ရှိနေတာကို သတိပြုမိမယ်ထင်ပါတယ်။

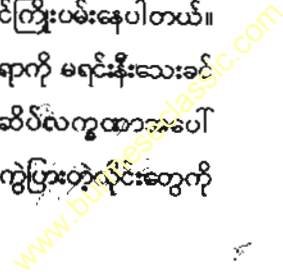
ဒါပေမယ့် ရှေ့ပိုင်းကာလစာအုပ်တွေမှာ ကျွန်တော်လက်ဆောင်သဘောထည့်ပေးခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမပါတော့တာကိုလည်း သတိပြုမိကောင်းပြုမိပါလိမ့်မယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်တိုက်တဲ့အိမ် စာအုပ်မှာဆိုရင် ကစားနည်းဆန်းဆန်းလေးတစ်ခုဆောင် ပါခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ပရိသတ်က အဲဒါတွေကို သိပ်မနှစ်သက်လှဘူးထင်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဆက်မထည့်တော့တာပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်း တစ်ချို့ပရိသတ်ဆီက ကြားရတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းကထည့်ခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်လေးတွေကို မက်မက်

စွက်စွက်ရှိခဲ့တာ ကျွန်တော်ထည့်ပေးခဲ့တဲ့ ဂိမ်းကလေးကို သဘောကျကြတာတွေပါ။ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းတွေမှာ အဲဒါလေးတွေ ကျွန်တော် ပြန်ထည့်ပေးသွားဖို့ရှိပါတယ်။ လောလောဆယ်အနေနဲ့တော့ myanmarghost.com ဆိုတဲ့ Website လေးမှာ အရင်ထည့်ထားပေးပါဦးမယ်။

နောက်ဆုံးပြောစရာကတော့ ကျွန်တော့် ကလောင်ခွဲတွေနဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီဗွဲကျော်စွာ၊ ဒတ္တကျော်စွာစတဲ့ ကလောင်ခွဲတွေနဲ့လည်း ရေးမယ်လို့ ကြော်ငြာပြီး အဲဒီနာမည်တွေနဲ့ စာအုပ်တော်တော်လေးလဲ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်တော့ လိုင်းမတူတာလေးတွေကိုရေးချင်တာရယ်ဆင်တူယိုးမှားလုပ်လာနိုင်တဲ့ အတုအပကို ကြိုကာထားချင်တာရယ်ကြောင့်ပါ။ ဂီတမှာ ကိုလေးဖြူထွက်သမျှ စီးရီးအားလုံး ရသတစ်ခုပေးနိုင်သလို၊ ရွှေပုဒ်က ကိတ်မုန့်အမျိုးအစားအားလုံး စားကောင်းသလို ကျွန်တော်လည်းဒဿကျော်စွာဆိုတဲ့ အမှတ်လက္ခဏာလေးဟာ စာပေမှာ ဖတ်ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ သင်္ကေတအမှတ်အသားလေးတစ်ခုကို ရအောင်ကြိုးပမ်းနေပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်နေစဉ်အခိုက် ပရိသတ်က ကိုယ့်လက်ရာကို မရင်းနှီးသေးခင်ဆင်တူယိုးမှားတွေကြောင့် ဒီနာမည်ရဲ့ တံဆိပ်လက္ခဏာအပေါ် အထင်အမြင်မှားယွင်းသွားမှာစိုးတာရယ် မတူကွဲပြားတဲ့လိုင်းတွေကို

ရေးချင်တာရယ်ကြောင့် ကလောင်တွေခွဲခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

အခုလောက်ဆိုရင်တော့ ပရိသတ်အနေနဲ့ကျွန်တော်လက်မှတ်ကို ရှင်းနဲ့ရေးလောက်ပြီလို့ ယူဆတာကြောင့်ရော၊ ကျွန်တော်ရေးချင်တဲ့ လိုင်းကွဲလေးတွေကို အတန်အသင့်ရေးပြီးတာကြောင့်ရော၊ ကလောင်ခွဲတွေထားစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်။

ဒဿကျော်စွာနာမည်တစ်ခုကိုသာ အားပြည့်အင်ပြည့် နိုင်နိုင်မာမာ ရှေ့ဆက်သွားပါမလိမ့်။

ဒါကြောင့် ...

ပထမဆုံးအနေနဲ့

ဒီဗွေကျော်စွာဆိုတဲ့ကလောင်ခွဲကို ပြန်ရုတ်သိမ်းတော့မှာဖြစ်ကြောင်း ကြော်ငြာအပ်ပါတယ်။

အဲဒီနာမည်နဲ့ ကျွန်တော်ထပ်မရေးတော့ပါ။

ထုတ်ဝေသူဆိုတာတော့ အဲဒီနာမည်နဲ့ ပေးထားတာလေးတွေ နည်းနည်းရှိပါသေးတယ်။ သူ့ဆန္ဒအရ အဲဒါတွေကို သူထုတ်ရင်ထဲ ထုတ်ပါလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒါတွေပြီးရင်တော့ အဲဒီနာမည်နဲ့ ထပ်ထွက်တော့မယ် မဟုတ်ပါ။

ဒတ္တကျော်စွာဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ကတော့ တော်တော်များများကို ရေးထားပြီးအခု ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်အဲဒါတွေကုန်သွားတာနဲ့ ထပ်ရေးတော့မယ် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ သင်တိုင်းညှိကြတဲ့ စာရေးဆရာများတွဲရေးတာကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ပရိသတ်က မြေလွှာတဲ့ ထူးထူးခြားခြားဇာတ်လမ်းတွေကို အခုအတိုင်းကြေတာပါ။ အခုအတိုင်း သူ့နာမည်လေးခိုင်မာသွားအောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ပရိသတ်နဲ့သူ့အဆက်ရသွားအောင် ကူရေးပေးမယ်လို့ သဘောတူထားတယ်။ အဲဒါပြီးရင်တော့ သူ့ဘာသာရှေ့ဆက်သွားမှာဖြစ်သလို ပရိသတ်ဟာလည်း ပေးပို့မြဲ အတိုင်း သူ့ဆီတိုက်ရိုက် ပေးပို့နိုင်ကြပါပြီ။

ဒီလို ကလောင်ခွဲတွေအပေါ်မှာ ဖြန့်ခွဲထားရတဲ့ အားအင်တွေ အကုန်လုံးကို စုစည်းပြီး ဒဿကျော်စွာနာမည်တစ်ခုတည်းသာ အားစိုက်ထုတ်ခြင်းအားဖြင့် ဒဿကျော်စွာ ဝတ္ထုတွေဟာ အရည်အသွေး ပိုတောက်ပြောင်လာမယ်လို့ ရည်ရွယ်သလို ဧည့်ဆက်မပြတ်လည်း ထွက်ရှိလာနိုင်တော့မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း ကျွန်တော်အစွမ်းနဲ့သာမူ အားထုတ်သွားမှာပါ။ အရင် ဒီဗွေကျော်စွာ၊ ဒတ္တကျော်စွာ နာမည်တွေကို ဖြန့်ခွဲအားပေးခဲ့ကြတဲ့ ပရိသတ်အနေနဲ့လည်း ဒဿကျော်စွာ နာမည်တစ်ခုတည်းသာ စုရုံးအားပေးကြစေဖို့ ကြိုတင်မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါရ

၀၈။

ဖြန့်ကြဲနေတဲ့ တစ်စုအားလုံးကို စုပေါင်းလိုက်သလို၊ ခွဲဖြာနေတဲ့ မြားအားလုံးပစ်မှတ်တစ်ခုထဲဦးတည်လိုက်သလို၊ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုဆွဲပေါင်ရုံနဲ့လိုက်သလို၊

ဒဿကျော်စွာဆိုတဲ့ ရေတံခွန်လေးစာစစ်ခုဟာ ပရိသတ်
ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရူးသိဇာရောက် အရှိန်ပြင်းပြင်း တစ်ဟုန်ပိုး
စီးဝင်ပါတော့မယ်။ မြတ်နိုးတတ်သောစိတ်နဲ့ လက်ခံပေးပါလို့ လေး
မြတ်စွာ ပန်ကြားလိုက်ပါရစေ။

ဒဿကျော်စွာ

